Berrin Türkoğlu

Yaşanmış Esrarengiz Olaylar

kozmik

Önsöz

Her varlık için değişmeyen iki gerçek vardır: Doğmak ve ölmek.

Bu kitabın sayfaları arasında okuyacaklarınız ise bu gerçeğin bir adım daha ötesine gidiyor. Yeniden doğduklarını iddia eden kişiler, doğum ile birlikte sahip olduğumuz fiziksel ve zihinsel işaretlerimizi, eğilimlerimizi, yeteneklerimizi ve korkularımızın geçmiş yaşamlarla bağlantılı olduğuna inanıyor ve bütün samimiyetleri ile bunları ifade ediyorlar.

Ben de bilinmeyene yolculuk düşüncesiyle yola çıkarak anlatılanları sizlerle paylaşıyorum.

Berrin Türkoğlu

BİRİNCİ BÖLÜM

Ruhlar ölmüyor...

Tarih: 06.05.1995
Yer: İskenderun
Olayı Yaşayan: Nebile T...
(Soyadı, kendi isteği üzerine gizli tutulmuştur.)

Saatler gece yarısına yaklaşmıştı. Telefonum çalmaya başladı. Telefonu açtım. Telefonun öbür ucundan gelen heyecanlı bir sesle irkildim...

-Antakya'dan cenaze evinden sizi arıyorum. Beni tanımazsınız. Cevaplayamadığımız çok garip bir olayla karşı karşıyayız.

- Sizi dinliyorum buyurun.

- Biz üç kardeşiz. Hepimiz evliyiz. Ağabeyim Antakya dışında, kız kardeşimle ben ise Antakya'da oturuyoruz. Dün gece geç saatlerde ağabeyim beni telefonla arayarak, büyük bir telaş içinde annemi sordu. Ses tonu çok ürkütücüydü. Kendisine 7-8 saat önce anneme uğradığımı, yemeği birlikte yediğimizi ve çok iyi olduğunu söyledim. Ancak o bir türlü rahatlayamıyordu. "Nebile, yarım saat önce uykudan annemin sesiyle uyandım. Beni çağırıyordu. Sesi hala beynimin içinde yankılanıyor" dedi. Biraz duraksadıktan sonra, telaşla sözlerine devam etti: "Rüyamda annemin evindeymişim. Pencereyi açıp aşağıya baktım. Annemi bahçedeki ağacın altında dururken gördüm. Üzerinde siyah zemin üzerine yeşil yaprakları bulunan kadife bir sabahlık vardı. Pencereyi açtığımı görünce, bana gülerek el salladı. Sanki bir yere gitmek üzereymiş gibi bir hali vardı. Sonra aniden yok oldu. Uyanır uyanmaz derhal annemi aradım. Telefonu uzun uzun çaldırmama rağmen açan olmadı. Hemen annemin yanına git. Galiba bize ihtiyacı var" dedi.

Ağabeyimin anlattıklarını duyunca çok şaşırdım. Zira ağabeyimin tarif ettiği sabahlığı, kız kardeşim dikmiş ve o gece anneme vermişti. Ağabeyimin bunu normal olarak bilmesi imkânsızdı. Ağabeyime hemen anneme gideceğimi ve kendisini oradan arayacağımı söyleyerek telefonu kapattım.

Annemin evine gittiğimde ise, onu bahçedeki ağacın dibinde cansız yatarken gördüm. Yüzünde çok mutlu bir gülümseme, üzerinde ise ağabeyimin tarif ettiği sabahlık vardı.

Telepatik bir rüyayla karşı karşıyaydık. Telefondaki bayana bu olayı, üç yıldır oğlunu görmeyen bir annenin, biricik oğluna vedası olarak değerlendirmeleri gerektiğini söyleyip, başsağlığı diledim. O an için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. En kısa zamanda yanlarına gideceğimi, böylece daha detaylı konuşabileceğimizi söyleyerek telefonu kapattım.

Elbette bu yaşanan olayın mantıklı bir cevabı olmalıydı. Ve bu cevap, ölümün ya da ölüm ötesi bir yaşamın içinde gizliydi.

PKK terörünü önceden haber veren rüyalar da var...

Tarih: 30.08.1996
Yer: İskenderun
Olayı Yaşayan: Beyhan Yayman

Kuaförüm Sevda Hanım evimi arayarak, dün gece yanında çalışan kalfası Beyhan'ın evinde garip olayların meydana geldiğini ve bunların benim araştırmalarımla ilgili olabileceğini düşünerek bana anlatmak istediğini söyledi.

Hemen geliyorum diyerek evden ayrıldım.

Beyhan'ın erkek kardeşi Tunceli'de askerliğini yapıyordu. Gideli 7 ay olmasına rağmen hemen hemen her gün telefonla konuşma şansları vardı. Bir gün önce annesini aradığında oldukça durgundu. Kardeşlerinin çok neşeli olduğunu bilen ablaları oldukça şaşırmışlardı. Ama askerliğin getirdiği mesuliyetten dolayıdır diyerek, bu olayın üstünde pek durmadılar.

Aradan bir gün geçti.

Sabah kahvaltı sofrasında, o gece gördükleri rüyayı birbirlerine anlatırlarken inanılmaz bir şeyle karşı karıya geldiler. Her iki abla ve anneleri o gece aynı rüyayı görmüşlerdi. Bu gerçek karşısında içlerini büyük bir ürperti aldı. Çünkü gördükleri ortak rüya askerdeki kardeşleriyle ilgiliydi.

Askerdeki kardeşleri rüyalarında sivil kıyafetler giymiş ve ailesine şunları söylüyordu:

"Ben görevimi en iyi şekilde yaptım. Artık gidiyorum. Kendinize iyi bakın."

Ve maalesef çok kısa bir süre sonra korkulan haber gelmekte gecikmedi...

Birkaç saat sonra tüm televizyon kanalları haber bültenlerinde; 30 Ağustos Merasimi'nde Tunceli'de gerçekleştirilen hain saldırıdan bahsediyordu. Kendisine hamile süsü veren bir kadın terörist tarafından bombalı bir saldırıda bulunulmuştu. Haber bültenlerinde şehit olan erlerimizin arasında, Yayman Ailesi'nin biricik oğlu Ahmet Yayman'ın da ismi sayılıyordu!

Eşimin ölüm anını kilometrelerce uzaktan gördüm...

Tarih: 09.03.1993

Yer: Erzurum

Olayı Yaşayan: Vahide Kaya

Erzurum'un Tortum Kazası'nda yaşayan Vahide Hanım'ın yaşadığı bir olay, cevap bulamadığı birçok soruyu da beraberinde getirdi...

- Vahide Kaya: *Bundan 30 - 35 yıl önce kocam Edirne'de askerliğini yapıyordu. Yeni evliydik. 3- 4 ay sonra terhis olup gelecekti. Bir gece sabaha karşı kocam Ekrem'in sesiyle uyandım. Ses sanki kafamın içinden geliyordu:*

"Vahide çok üşüyorum... Dayanamıyorum... Uyumak istiyorum..."

Çok şaşırmış ve korkmuştum. Evdekileri uyandırmak istedim ama yapamadım. Uykum da kaçmıştı. Üstümü giyinip, ambara geçtim. Bir şeyler yapmak istiyordum. Tandırı yaktım. Ekmek yapmak için un eliyordum. Aniden elimdeki eleğin içinde kocam Ekrem'i gördüm. Nöbet tutuyordu. Karların içinde kayalık bir tepede gözleri kapalı, başı tüfeğine dayanmış öylece duruyordu. Birden kayıp kayaların üstüne düştü. Ben çığlık attım ve o sıra bayılmışım.

Çığlığını duyan ev halkı derhal Vahide Hanım'ın yanına geldiler. Vahide Hanım'ı baygın yerde yatarken buldular. Vahide Hanım, kendisine gelince başından geçenleri evdekilere anlattı. Ev halkı Vahide Hanım'a: *"Hamile olduğun için karabasan görmüşsündür"* diyerek gördüğünü kötüye yormamasını istediler.

- *O zamanlar haberleşme çok zordu, iki gün sonra askerlik şubesinden köyümüze atla gelen bir çavuş; Ekrem'in nöbet tutarken kazayla kayalara düşüp öldüğünü, cenazesinin köyümüze getirilmesi için*

paramızın olup olmadığını sordu. Paramız yoksa Edirne'deki askeriye, cenazeyi defnedecekmiş.

Bu olayı Vahide Hanım hiçbir zaman unutmadı. Aradan geçen onca yıla rağmen, bir soru hala zihnini meşgul ediyordu:

- Ne dersiniz Berrin Hanım, acaba Ekrem'im bana veda mı etmek istemişti? Aradan bu kadar yıl geçmesine rağmen hep bunu düşünür dururum...

Eşimle doğmadan önce sözleşmiştik...

Tarih: 12.08.1993
Yer: Alanya
Olayı Yaşayan: Deniz Elçin

Alanya'daki Banana Oteli'nin rufunda tanıştığım Deniz Elçin, bazı durumlarda rüyalarının tüm hayatının yönünü nasıl değiştirebildiğini, oldukça değişik bir hayat hikâyesiyle bir çırpıda anlatıverdi...

- *Ben Deniz Elçin. 34 yaşında evli ve iki çocuk annesiyim. Resim öğretmeniyim. Sıradışı rüyalarım 13-14 yaşlarındayken başladı:*

"Yüksek surları olan bir kale yıkıntısının hemen önünde duruyordum. Aşağıdaki manzarayı biraz da korkarak seyrediyordum. Aslında seyrediyorduk demem daha doğru olacak. Çünkü kalabalık bir gruplaydık. Birden arkamda birinin olduğunu hissettim. Döndüğümde ise çok uzun boylu atletik yapılı sarışın bir gencin bana ellerini uzattığını gördüm. Nefesimin kesildiğini hissettim. Zira bu gencin yüzü yoktu. Yüzü ince bir deriyle kaplanmıştı sanki. Büyük bir korkuyla uyandım. Hepimizin çocukken pek çok defalar yaptığı gibi ben de yastığımı alıp annemlerin odasına gittim, yanlarına yavaşça kıvrıldım."

Aradan geçen 3- 4 yıl boyunca aynı rüyayı birçok kez tekrar gördüm. Zaman içerisinde rüyalarıma öylesine alışmıştım ki, artık korkup

başka odaya geçmeyi düşünmüyordum. Aynı rüyayı yıllarca görmüş olmam bana doğal gelmeye başlamıştı.

Rüyayı son gördüğümde bazı gelişmeler oldu. Yine yüzü ince bir deri ile kaplı olan gencin benim ileride eşim olacağı söylendi. Nereden geldiğini görmediğim ama beynimin içinde yankılanan bir sesti bu!

Aradan geçen koca bir yıl bana rüyalarımı ve istikbaldeki eşimin görüntüsünü unutturmuştu. Antalya Atatürk Lisesi'ni bitirmiş, İstanbul'daki Güzel Sanatlar Akademisi'nin çalışkan öğrencileri arasına girmiştim.

O yıl sonu okulumuzun sempatik ve sevgi dolu öğretmeni Mustafa Bey I. sınıf öğrencilerini İstanbul surlarına pikniğe götürmüştü. Güzel bir nisan günü grup halinde, şarkılar söyleyerek tepeye çıktık. O an kalbimin durduğunu sandım. 13 yaşından itibaren sık sık gördüğüm rüyamın tam ortasındaydım... Gruptan ayrılıp surlara doğru yaklaştığımda ise, nefes almakta zorlanıyordum. Arkamda birinin varlığını hissettiğimde bütün vücudumun titremesine mani olamadım. Bayılmak üzereydim. İşte tam o anda, bir çift kuvvetli elin belimden tutarak geriye doğru çektiğini fark ettim. Başımı çevirdiğimde ise iri yarı sarışın bir gencin ürkek ifadeyle *"İyi misiniz, biraz oturmak ister misiniz?"* sorusuyla karşılaştım.

Evet Berrin Hanım, yıllarca rüyamda yüzünü göremediğim ve benim ilerdeki eşim olacağı söylenen gencin şu an 12 yıllık eşiyim. Çok mutlu bir evliliğimiz var. Ne yazık ki eşim beni rüyasında hiç görmemiş. Ama olsun, biliyorum ki, daha önceki hayatlarımızdan birinde bu hayat için randevulaşmışız.

Kaza geliyorum dedi...

Tarih: 14.04.1994
Yer: Ankara
Olayı Yaşayan: Afet Sıla

Afet Hanım o sabah babasını kaybetmişti. Diğer iki kardeşi yurtdışında okuduğu için cenazeyi bir gün bekletmesi gerekiyordu.

Cenazeyi Yüksek İhtisas Hastanesi'nin morguna kaldırıp annesiyle perişan bir halde eve döndüler.

Afet Hanım babasının kaybı nedeniyle çok acı çekiyordu. Ama yüreğinde, acının dışında kendisinin de anlayamadığı bir korku ve panik hissi gittikçe artıyordu. Engelleyemediği birşeyler olacaktı ama nasıl...

Gece olduğunda, beyninde çığlık sesleri duymaya başlamıştı. Kimdi bu çığlıkları atan?

Karşı divanda sessizce ağlayan annesine baktı. Onunla konuşamazdı... Birileri ona yardım etmeliydi. Birden aklına Yüksek İhtisas Hastanesi'nde çalışan arkadaşı Nadiye geldi. Hemen onu arayıp çağırmalıydı. Gelirken de yanına sakinleştirici bir ilaç almasını söylemeliydi.

Telefona yaklaştığında saatine baktı. Epey geç olmuştu, saat 01.00 'di. Bu saatte arkadaşı yatmış olmalıydı, onu rahatsız etmemeliydi... Zaten hastanedeki bütün işlemleri o yapmış, bütün gün çok yorulmuştu, Nadiş.

Tekrar annesinin yanına döndü. Annesi öylesine çökmüş ve yıkılmıştı ki, yanına gidip biraz dinlenmesini istedi. Ama annesi kabul etmedi. Annesini ve annesinin yakın arkadaşlarını odada bırakarak balkona çıktı.

Kafasının içinden gelen çığlıkları yine duymaya başladı. Bu sefer çığlıklara, acı firen sesleri ve arabaların çarpmasında çıkardıkları tok sesler de eklenmişti!

Maltepe'deki evinin balkonundan eğilip sokağa baktı. Sokak alabildiğince sakin ve sessizdi. Biraz daha bekledi. Biraz sonra bir taksinin geldiğini gördü. Evlerinin önünde duran taksiden Yüksek İhtisas Hastanesi'nde çalışan arkadaşı Nadiye Hanım inerek panik içinde koştu. Nadiye Hanım elinde sıkı sıkıya tuttuğu bir ilaç kutusuyla merdivenleri çıkıyordu.

-Afet iyi misin? Tam yatağa girdim ki beynimin içinde senin bana seslendiğini duydum, dayanamadım geldim.

- *Sağol* Nadiş, sana gerçekten çok ihtiyacım var. Peki bu elindeki ilaç ne?

- *Ha o mu? Sakinleştirici. Taksiye bindikten sonra fark ettim. Bilinçsizce almışım galiba...*

İki arkadaş, sabaha kadar Afet Hanım'ın sakinleşmesi ve beynindeki çığlıkları duymaması için büyük mücadele verdiler.

Sabah saat 08.00'de havaalanına giderek, gelen kardeşlerini karşıladılar. Cenazeyi defnetmek için yola çıktılar. Kardeşlerini gören Afet Hanım biraz sakinleşmişti. Kendisinin kullandığı arabaya binerek havaalanından ayrıldılar.

Ağabeyi Serhat önde, kız kardeşi İffet ve arkadaşı Nadiye Hanım arkada oturuyordu.

Sıhhiye dönemecinde, hızla gelen bir kamyonet arka kapıya çarptı. Arkada oturan İffet Hanım fren seslerini duyunca şuursuzca kapıyı açıp atlamak istemiş ama çarpma nedeniyle sıkışan ayakları parçalanmıştı. Afet Hanım, başka arabayla hastaneye götürülmek istenen kız kardeşi İffet'in yürek parçalayan acı dolu çığlıklarıyla kendine geldi.

İşte tam o anda, dünden beri kafasının içinde dinmek bilmeyen çığlıkların sebebini anlamıştı...

İffet Hanım hastaneye getirilir getirilmez acilen ameliyata alındı. Afet ve Nadiye Hanım hastanede ameliyatın sonucunu beklediler. Saatlerce hastanede kaldıkları için cenazeye katılamadılar.

... Evet dün geceden beri Afet Hanım'ın kafasının içinde duyduğu çığlıkların, fren seslerinin sebebi ortaya çıkmıştı. Ama böyle bir deneyimin nasıl yaşanabildiğinin cevabını kim verebilecekti Afet Hanım'a?

Öldükten sonra katillerini yakalattı!

Tarih: 16.04.1995

Yer: Erzurum

Olayı Yaşayan: ....

(Ailenin ismi güvenlik nedeniyle tarafımızdan gizli tutulmuştur.)

Erzurum'un tanınmış ailelerinden... ailesinin, başından geçen olayı kitabıma alabileceğim ama isim vermeden yazmam gerektiği söylendiğinde hemen kabul ettim. ... ailesinin başından geçen inanılmaz olay 22 yıl öncesine dayanıyordu.

... Bey yetişkin 3 erkek çocuk sahibiydi. Bütün servetini ise genç yaşından itibaren namusuyla çalışarak kazanmıştı. Çocuklarına iyi bir gelecek hazırlamaktı bütün amacı.

Ortanca oğlu dışında diğer iki oğlu babasına hep yardımcı olmuş, okudukları şehirlerden üniversitelerini bitirip mezun olduktan sonra, Erzurum'a dönerek babalarının işinin başına geçmişlerdi. Ortanca oğul ise üniversiteyi yarıda bırakarak İstanbul'a yerleşmiş ve ailesiyle ilişkisini kesmişti. Ailenin bütün çabasına rağmen görüşmeyi bile reddetmişti.

Aradan sıkıntılı ve özlem dolu bir yıl geçti...

... Bey 10 Ocak 1973 tarihinde sabaha karşı garip bir rüya görerek uyandı:

"Rüyasında İstanbul'daki oğlu, ondan af diliyor ve veda ediyordu..."

Rüyadan çok etkilenen baba, o gün işine gitmeyip, görmüş olduğu rüyanın getirmiş olduğu iç sıkıntısıyla evde telefon beklemeye başladı.

Akşama doğru beklediği telefon geldi...

Duydukları karşısında, acıyla olduğu yere çöküp kaldı.

İstanbul Emniyeti'nden arayan bir yetkili oğlunun öldürülmüş olduğunu, cesedin ise Belgrad Ormanı'nda devriye gezen ekip tarafından sabaha karşı bulunduğunu bildiriyordu!

Cenazeyi Erzurum'da defneden aile, acı içinde tekrar İstanbul'a gelerek oğullarının öldürülüşü ile ilgili araştırmalar yapmış ancak hiçbir ipucu bulamadan tekrar Erzurum'a dönmüşlerdi.

Bir süre sonra .... Bey'in üzüntüden sağlığı bozulmuş, önemli bir kalp ameliyatı geçirmek üzere aylar sonra tekrar İstanbul'a gelmişti. 6 Ağustos 1973 gecesi; ertesi sabah olacağı ameliyatı ve 8 ay önce öldürülen oğlunu düşünerek hastane odasında uykuya daldı...

Rüyasında büyük ve çok güzel bir bahçede rahmetli oğluyla birlikte olduğunu gördü. Oğlu şöyle diyordu:

- Babacığım üzülme artık, her şey yoluna giriyor. Ameliyatın inan çok iyi geçecek ve uzun yıllar yaşayacaksın. Benim ölümüme gelince... Her şey kitaplarımın arasındaki anayasa kitabımın içinde bulunan bir kâğıtta yazılı... O kâğıdı Emniyet'e verin...

Heyecanla uyanan baba hemen otele telefon açıp, eşiyle iki oğlunu hastaneye çağırdı. Hastaneye telaşla gelen ailesine rüyasını anlattıktan sonra şunları söyledi:

- Bu neticede bir rüya... Belki bana yapılan sakinleştirici iğnelerin tesiriyle böyle bir rüya gördüm. Belki de gerçeği bilmemizi isteyen oğlumuzun bir yerlerden bize yardımıdır. Bilemiyorum ama her ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, birkaç saat sonra ameliyata giriyorum. Sağ çıkmayabilirim. Oğlumuzun anayasa kitabını bulun. Eğer öyle bir kâğıda rastlarsanız, aylarca süren ve hepimizin beynini kemiren sorunun cevabını da bulmuş oluruz.

Dört saat sonra .... Bey ameliyata girdi. Büyük oğlu ise Erzurum'a gitmek üzere havaalanına doğru yola çıktı.

.... Bey 11 saat süren başarılı bir ameliyattan çıkmış, bu süre içinde de oğlu, anayasa kitabının içindeki tarif edilen kağıdı bulmuştu.

Kâğıtta rahmetli kardeşinin kendi el yazısı ile yazılan, aralarında kendisinin de bulunduğu İran ile bağlantılı olan uyuşturucu şebekesinin listesi vardı.

Altına ise şöyle bir not düşmüştü:

- Ayrılmak için çok mücadele verdim. Her seferinde ölümle tehdit edildim. Bana bir şey olursa bu listeyi polise verin!

Acılı aile, İstanbul Narkotik Şubesi'ne bu listeyi vererek hem oğullarının son dileğini yerine getirdiler, hem de şebekeyi suçüstü yakalattılar...

1995 yılında ... Bey ile görüştüğümde, aradan geçen yıllar kendisini oldukça yaşlandırmıştı. Ancak oğlunun yıllar önce söylediği gerçekleşmiş ve .... Bey, geçirmiş olduğu ameliyattan sonra uzun yıllar yaşamıştı.

Bu olay hakkında son olarak neler söylemek isteğini sorduğumda, zorlukla konuşarak şunları söyleyebildi:

- Berrin Hanım kızım; tecrübe hayatta doğru yolu gösteren en gerçek öğretmendir...

... Ailesi'nin yanından ayrılırken, haberci rüyalarla ilgili ciddi çalışmalar yapılması gerektiğini bir kez daha anlamıştım. Çünkü haberci rüyaların ardında büyük bir sır gizliydi.

Kötü bir haber bizi bekliyordu...

Tarih: 03.07.1997
Yer: Bandırma
Olayı Yaşayan: Aysun Elibol

Aysun Elibol 10 yıl önce yaşadığı bir olayın cevabını yıllardır arayıp durmuş... Peki neydi yıllardır çözemediği bu sır?

İşte olay ve olayın gelişimi...

- *İki yıllık evli ve büyük kızım Aslı'ya sekiz aylık hamileydim... O sabah uyandığımda hemen saate baktım. Saat 01:15'i gösteriyordu. Bir şeylere çok geç kalmıştık. Bir an için, yanımda uyuyan eşime baktım... Ona ne söyleyebilirdim ki? Rüyamda gördüğüm olayların gerçekleşeceğini hissettiğimi söylesem de, bunun mantığını nasıl izah edecektim?*

Çaresizdim... Yavaşça yataktan kalkıp salona geçtim. Rüyayı detaylı olarak düşünmeye başladım...

"Eşimin iş yerinde bir telaş vardı. Müdürler, şefler, memurlar odalarından dışarı çıkıp, ofis içinde birilerini arıyorlar ve plan yapıyorlardı. Konuşmalarında ise eşimin iyi ki işe geç kaldığını, bu arada gerekli şeyleri daha rahat hazırlayacaklarını ve vakit kaybetmeden yola çıkabileceğimizi hesaplıyorlardı. Bahçe kapısında ise T.M.O.'nun bir arabası hazırlanmış beni ve eşimi bekliyordu. Saat 09.10'da eşimin ofise gelişini gördükten hemen sonra uyandım, içimi tarif edilmez büyük bir sıkıntı sarmıştı..."

Bu nasıl bir rüyaydı? Hiçbir anlam veremiyordum... Ancak eşimin iş yerinde büyük bir olayın bizi beklediğinden emindim... Bu sıkıntılı düşüncelere dalmış ve eşimi uyandıramamıştım. Saat 08.45'de eşimi ancak uyandırabildim. İşe geç kaldığını anlayan eşim telaşla hazırlanmaya başladı. Bu arada ben de giyinmeye başlamıştım. Hazırla-

nırken eşim Suat'a belli etmeden el çantama giyecek bir iki parça da koymuştum. Çünkü acilen yola çıkacağımızı, görmüş olduğum rüyamdan dolayı kuvvetle hissediyordum. İkimizin de ailesi, bulunduğumuz yerden oldukça uzaktaydı. Ve aklıma sürekli kötü şeyler geliyordu... Ancak ona hiçbir şey hissettirmemeye özen gösteriyordum. Bu arada benim de hazırlanmakta olduğumu fark etmişti.

- Hayrola Aysun sen nereye ?

- Suat evde çok sıkıldım. Ben de seninle ofise gelmek istiyorum. Daha sonra çarşıya çıkarım. Lütfen beni de götür. Hem geç kaldın diye müdürün beni görünce sana bir şey söylemez...

Kabul etti. Birlikte yola çıktık. Ofisin önüne geldiğimde arabayı rüyamda gördüğüm yerde buldum, içimden bildiğim bütün duaları okuyarak eşimin ikinci kattaki odasına çıktık. Tuhaf bir şeyle karşı karşıya olmak üzere olduğumuzu iyice anladım. Suat'ın mesai arkadaşları üzgün bakışlarla bizi izliyorlardı. Artık rüyadaki gerçeklerle yüz yüze gelmek üzere olduğumu anlamıştım. Kötü bir haber bizi bekliyordu.

Saatime baktım... Tüylerim diken diken oldu... Aynı rüyamdaki gibi saat tam 09.10'u gösteriyordu... Eşimin müdürü yanımıza geldi. Büyük bir üzüntü ve sıkıntıyla konuşmaya başladığında eşimin eline sıkıca sarılıp dinlemeye başladım... Aklımda sadece tek bir şey vardı. 'Acaba hangimizin ailesine bir şey olmuştu?"

Evet Berrin Hanım... Eşim İzmir-Bursa Karayolu'nda geçirdikleri kazada, annesini, babasını ve ağabeyini kaybetmişti...

Bizi bekleyen arabayla derhal yola çıktık... Aynen rüyamda gördüğüm gibi...

Normal yollarla açıklanamayacak ve klasik yorumlarla içinden çıkılması mümkün olmayan bir olayla daha karşı karşıya gelmiştim. Aradığım cevaplar, bu yaşanan sıradışı olayların içinde gizliydi... Bundan emindim...

Her şeyin bittiği ve tükendiği sanılan bir anda...

Tarih: 16.01.1996
Yer: Mersin
Olayı Yaşayan: Feride Unsal

- Bazen öyle günlerimiz olur ki, sabah erkenden kalkar, o günün özel bir gün olacağını hissederiz. Sebebini bilemeyiz ama garip bir mutluluk hissiyle güne başlarız... Üstelik en inanılmaz sıkıntıların ortasında yaşadığımız bir dönem de olsa...

Mersin - Alanya arasındaki bir otobüs yolculuğunda tanıştığım Feride Hanım yaşadığı bazı normal ötesi olayları anlatırken sözlerine bu cümlelerle başlamıştı... Feride Hanım'ı dinlemeye devam edelim...

- 19 Eylül 1975 yılında, ailece felaketlerin tam ortasında bulmuştuk kendimizi. Öyle ki, her yeni başlayan günden korkar olmuştuk. Bugün ne olacak, hangi felaket gelip bizi bulacak düşüncesi ve paniği ile yaşıyorduk. Haksız da sayılmazdık. 3 ay ara ile anne-babamı kaybetmiş, emekli maaşımın bağlanması uzadıkça uzamış, ev sahibimiz evi satmış, çok uzak bir akrabamın evine birkaç parça eşya ve iki kız kardeşimle birlikte sığınmıştık...

Başımıza gelenler bunlarla kısıtlı değildi...

Ciğerlerinden rahatsız olan küçük kız kardeşimin, devamsızlık nedeniyle çok sevdiği okulundan kaydı silinmişti. Kendisinin ciddi bir tedavi görmesi için, bir an önce hastaneye yatması gerekiyordu. Ancak maddi imkânsızlıklar bunu da engelliyordu.

Dayanacak gücümüz kalmamıştı...

O gece daha fazla direnmenin anlamsız olduğunu düşündük. Sabah Taşıtçıma gidip, el ele tutuşup, denize atlayıp anne ve babamıza kavuşmanın en kısa ve en doğru yol olduğuna karar verdik. Ve birbirimize sarılarak uyuduk...

Sabaha karşı rüyamda babamı gördüm. Babam sevgi dolu bir sesle ve büyük bir kararlılıkla şöyle diyordu:

- Feride seni ve kız kardeşlerini çok güzel günler bekliyor. Biraz daha dayanın ve Ankara'ya gidin...

Heyecanla uyandım. Babamı görmek ve onun sesini duymak, bana öylesine huzur ve güven vermişti ki... Peki ya Ankara? Kim vardı Ankara'da? Nasıl gidecektik? Küçük kız kardeşim hastaydı ve yarın okullar açılıyordu... Ankara'da bizi ne bekliyordu? Kardeşim liseye tekrar başlayabilecek miydi?

Her şey o kadar imkânsız görünüyordu ki...

Birden aklıma babamın hep bahsettiği askerlik arkadaşı Kayserili Saim Kaya geldi. Ondan hep can kardeşim diye bahsederdi. Olabilir miydi böyle bir mucize.

Hemen kız kardeşlerimi uyandırdım...

Sabah birlikte ölüme gitmeyi planladıkları kız kardeşlerine gece gördüğü rüyayı anlattı. Kaybedecekleri bir şey yoktu. Son bir kez şanslarını denemeye karar verdiler.

-Ankara'ya gitmek istediğimizi söylediğimde; yanlarında kaldığımız uzak akrabalarımız nedenini bile sormadan bizi Ankara'ya giden otobüse bindirdiler.

Meçhul bir akıbete doğru yola çıkmıştık...

Benim içimde ise, o güzel 17 Eylül sabahının özel bir gün olduğunu ve bütün sıkıntıların sona ereceğini hissettiren garip bir duygu vardı. İşte, içimdeki bu sesin peşinden gidiyorduk. Bu bizim belki de son şansımızdı...

Terminalde indiklerinde ne paraları, ne de Ankara'da gidecek bir yerleri vardı... Sadece babalarından duydukları bir isimden başka...

-Bilinmeyen numaralardan gazeteci Saim Kaya'nın numarasını bulduk. Olanları kendisine anlattık. Yanına gelmek istediğimizi bildirdik. Bize nasıl yaklaşacağını merakla bekliyorduk...

Bizi garda karşılayan o melek insan, 3 genç kızın hayata tekrar merhaba deyişinin tek mimarıdır.

Aradan 21 yıl geçti. Hepimiz iyi kötü bir meslek sahibi anneleriz... Ne zaman otobüs terminaline gelsem; bilinmeyene doğru çıktığımız o ürkek halimizi hatırlarım... Evet, hayat bir sınavsa, o sınavı başarıyla geçtiğimize inanıyorum...

Şüphesiz ki, bu sınavı başarıyla verebilmelerinde en büyük pay sahibi, yıllar önce ölen babalarıydı. Öte âlemden rüya kanalıyla ilettiği o mesaj, kızlarının bitmek üzere olan umutlarını güçlendirmiş ve onları yeniden yaşama bağlamıştı.

Yıllar sonra ortaya çıkan büyük sır

Tarih: 13.04.1992
Yer: İskenderun
Olayı Yaşayan: Fevziye Gürdal

Aynı mahallede yaşadığımız Fevziye teyzenin sabah 07.00'de bahçemizde oturduğunu görünce çok şaşırmıştım...

Pencereyi açtığımda o da beni gördü. Yüzünde inanılmaz bir korku ifadesi vardı. Eliyle aşağıya inmemi işaret ederken, yüzündeki ifade adeta yalvarır gibiydi. Hemen giyinip bahçeye indim. Bir şeyler içip kendisine gelmesi için ısrar ettiysem de Fevziye teyzeyi razı edemedim. Hemen konuya girmek istiyordu...

- *Bana yardım et kızım! Aklımı kaçırmak istemiyorum.*

Durumun oldukça ciddi olduğunu anlamıştım. Derhal olanları anlatmasını istedim...

- *1 aydır her gece aynı rüyayı görüyorum. Gökyüzü ikiye ayrılıyor. Bizim bey gökyüzüne doğru uçuyor ama benim yüzüme bakamıyor. Çok utanıyor ve hep şu cümleyi tekrarlıyor:*

"Beni affet Fevziye... Bir hataydı... Ben bu beladan kurtulamadım. Sen doğru olanı yap."

Bu sabaha karşı da aynı rüyayla uyandım. Yüreğim yanıyor. Bizim beye bir şey olacak. Berrin kızım sen böyle şeylerin araştırmasını yapıyorsun, ne olur bana yardım et. Nedir bu gördüklerim?

Durum geçekten de çok ciddiydi... Biraz düşündüm... Bu rüyaların bir aydır devam etmesi "haberci rüya" olma ihtimalini kuvvetlendiriyordu. Ve maalesef kötü bir şekilde sonuçlanacak bir olayı haber veriyordu. Ama nasıl hazırlamalıydım bu yaşlı ve bitkin hanımı, bu kötü habere... Aklıma gelen ve en az yaralayabileceğim açıklama, işlerinin bozulacağı oldu.

"İşleriniz biraz bozulacak ama siz eşinize destek olup yeniden her şeyi toparlayacaksınız" dedim.

Kahvelerimiz bittiğinde Fevziye teyze ayrılmak için izin istedi, *"İnşallah senin dediğin gibi olur ama benim içimde daha kötü duygular var kızım"* diyerek yanımdan ayrıldı.

Bu olaydan sonra Fevziye teyzeyle karşılaşmamak için büyük çaba harcadım. Çok gariptir ki, rüyalardan ben de etkilenmiştim. Fevziye teyzenin ve eşinin başına kötü bir şey gelmemesi için sürekli dua ediyordum...

Fakat acı haber gelmekte gecikmedi...

Ne yazık ki Fevziye teyzenin eşi Hakkı Bey, 15 gün sonra aniden vefat etti.

Hakkı Bey o sabah çoraplarını giymek için oturduğu koltuktan bir daha kalkamadı. Kalp krizi geçirerek aramızdan ayrılmıştı.

Bir ay boyunca Fevziye teyzeyi yalnız bırakmamaya çalıştım. Her yalnız kalışımızda ise:

"Rüyamda eksik kısımlar var. Daha bitmedi kızım" diyerek acı çekiyordu.

Beklenen olay Hakkı Bey'in 40 mevlidinde yaşandı...

İstanbul'dan yanında 12 yaşlarında bir erkek çocukla gelen orta yaşlı kadının anlattıkları eksik kalan zincirin halkalarını tamamlıyordu:

- Hakkı Bey ile 13 yıl önce tanıştım. Mal almak için İstanbul'a gelmişti. Gece çalıştığım pavyona geldi. O gece saatlerce konuştuk. Farklı bir yakınlaşmaydı. Bu bir iki ay devam eden arkadaşlıktan sonra Hakkı Bey beni işten çıkartarak ev açtı. Bir yıl sonra oğlum doğdu. Oğlumuzun doğumundan 5-6 ay sonra ise Hakkı Bey bunun bir hata olduğunu söyleyerek bu ilişkiyi bitirdi. Ama her ay bana ve oğlumuza yüklü bir para göndermekten hiç vazgeçmedi. Bu çocuk Hakkı Bey'in öz oğludur. Ben o hayata dönmek zorundayım. Bu çocuğa artık bakamam. Onu siz daha iyi yetiştirirsiniz...

Bu sözlerden sonra yaşlı gözlerle, çocuğu bırakarak yanımızdan ayrıldı.

Evet, sevgili okuyucular... Hakkı amcanın da defalarca rüyada söylediği gibi, Fevziye teyze bütün acısını kalbine gömerek çocuğu evladı olarak kabul etti ve rüyada kendisine söylenen doğruyu yerine getirdi...

Ölümün yeni bir başlangıç olduğunu biliyorum...

Tarih: 18.09.1989

Yer: İstanbul

Olayı Yaşayan: Selim Aytaç

"Ölüm ötesi ve rüyalar... Bunlar benim için gerçeğin ta kendisi..."

Bu sözlerle başından geçenleri anlatmaya başlayan Selim Bey on yıl önce kendisinin kullandığı arabayla ağır bir kaza geçirmiş ve eşini kaybetmişti.

Bundan sonrasını kendi ağzından dinliyoruz...

- Enerjik, yaşam dolu; canımdan çok sevdiğim eşim kollarımın arasında ölmüştü. Ölümü izleyen aylar boyunca acının ve isyanın tepkisi beynimde yıkıcı bir karabasan gibiydi. Asla dünya iyisi eşimin kaybını kabullenemiyordum.

Neden biz?

Uzmanlar tarafından kabul etme seansları da düşüncelerimdeki isyanı değiştirememişti. Hızla düşüşe geçmiştim, iş hayatımı ve sosyal hayatımı kaybetmek üzereydim. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. O gece Allah'a beni de eşimin yanına alması için yalvardım. Bu düşüncelerle uyuya kalmışım... Rüyamda eşimi gördüm. Çok sıkıntılıydı.

— ***Selim ölmeme izin ver, buradaki yaşamıma başlayabilmek için bana ilettiğin acıdan kurtulman lazım. Bana dualarınla yardımcı olmalısın. Oysa sen acılarını bana ileterek benim buradaki yolumu engelliyorsun.***

Eşimin benimle konuşması dünyadaki gibi değildi. Konuşmuyordu ama ben söylediklerini anlayabiliyordum. Garip bir anlaşma şekliydi. Onu çok merak ettiğimi düşündüğümde, cevap yine düşünce yoluyla geldi.

— ***Bunu senin bundan sonraki hayatının yoluna girmesi için yapıyorum. Buradaki yaşantıyı sana göstermeliyim. Benimle gel*** dedi.

Ve daha sonra yürümeye başladı. O anda eşimin arkasındaki boşluk ya da büyük duvar açıldı. Boşlukta parıldayan altın renkli büyük bir enerji küresine doğru süzülmeye başladık. Kürenin içine geçtiğimizde tıpkı bu dünyada olduğu gibi bir ortamla karşı karşıya geldik. Bir tek fark vardı. Buradaki insanların ya da varlıkların bedenlerinde birbirinden farklı ışıklar ve renkler vardı. Bu da o varlığın yükseklik derecesini anlatıyordu. Bütün bu bilgiler ise sanki beynime hızla akıyordu. Her varlığın dünyada ihtiyacı olan yaşam deneyimini yaşaması şarttı. Büyük merdivenlerden onlarca insanın büyük bir ovaya indi-

ğini gördüm. Her yaşta, her cinsteki bu insanların dünya yaşamlarını izlemek için gelen ölmüş kişiler olduğunu algıladım. Ben, eşimle birlikte bu merdivenlerden aşağıya inemeyeceğimi de anladım. Bu alanın dünyada yaptığımız her şeyin gösterildiği eylem alanı olduğu bana yine düşünce yoluyla aktarıldı. Eşimin o merdivenlerden aşağıya inebilmesi için benim onun enerjisinden ayrılmam gerekiyordu.

Orada bulunduğum süre içinde bana anlatılmak istenen en önemli şey ise:

***"Ölümün doğumdan farklı bir şey olmadığıydı."** Sanki dünyada doğmak bu âlemden ayrılmak, dünyada ölmek ise bu âlemde doğmaktı...*

Ayrıca fark ettiğim bir başka husus da, bu işlemin başka bedenlerde tekrar, tekrar devam edeceğiydi...

Eşimle vedalaşma zamanımın geldiğini anlamıştım... İki yıldır onun gitmesi gereken yoluna engel olmuştum. Eşime doğru döndüğümde onun vücudunda da yavaş yavaş oluşan parlaklığı görmeye başladım. Tıpkı evlendiğimiz günkü gibi genç ve güzel olduğunu da fark ettim. Eşim bana doğru yaklaşırken, ikimizin arasında iki görüntü belirdi.

Görüntünün ilki, yıllardır evimizin salonunu süsleyen uzun yapraklı yeşil süs bitkisiydi. Bitkinin saksısına elini sokan eşim, elini çektiğinde aynı bitkinin yanında beyaz yapraklı 4-5 cm büyüklüğünde minicik bir fidan belirdi, ikinci görüntü ise şimdiki ikinci eşimin görüntüsüydü!

Selim Bey sabah uyanınca görmüş olduğu bu rüyadan çok etkilenmiş ve eşiyle ilgili üzüntü dolu düşüncelerini terk etmesi gerektiğini anlamıştı. Aradan kısa bir süre sonra evde ilginç bir şey oldu...

Salondaki yeşil yapraklı bitkilerinin yanından beyaz yapraklı bir fidan belirdi!... Aynen rüyasında gördüğü gibi...

- 8 yıldır her salona girişimde aynı saksıda beyaz yapraklı çiçeğe bakarak, o eylem vadisine dönüşüm için ne kadar sürem kaldı diye düşünürüm. Ölümün yeni bir başlangıç olduğunu bildiğim için huzurlu bir bekleyiş içindeyim.

Işıklı varlıkların arasından sıyrılıp gelen bir kız çocuğu yanıma yaklaşıyordu...

Tarih: 18.05.1983
Yer: Sivas
Olayı Yaşayan: Ertan Över

- Uçuk kaçık bir insan olduğum düşünülmesin diye yıllarca sessiz kaldım. 30'lu yaşlarımda başımdan geçen bir olay, bana ve hayata bakış açıma büyük değişiklik getirdi.

- Hayat sonsuz bir akışsa, açıklanması mümkün olmayan bazı kuvvetlerin geleceğe ilişkin yardımlarının olduğunu ben artık çok iyi biliyorum.

Evet... Bu sözlerle başlamıştı Ertan Bey başından geçenleri anlatmaya... Ve daha sonra olayı en başından alarak sözlerine şöyle devam etti:

- Eşim hamile olduğunu söyleyince, dördüncü çocuğa bakabilecek maddi durumumuzun olmayışı nedeniyle bebeği aldırma kararı aldık. O yıllarda kürtaj yasağı vardı. Çaresiz bir bekleyiş içinde 15 gün daha geçmiş, bebek iki aylık olmuştu. Eş dost yardımıyla, Erzincan'da bir doktor bularak kürtaj için randevu almıştık.

*Sabah erkenden yola çıkmak üzere yattık. O gece rüyamda sarı saçlı, mavi gözlü bir kız çocuğunun bana doğru gelerek: **"O doktora gitseniz de kürtaj olayı gerçekleşmeyecek çünkü doktor geçirdiği kaza nedeniyle alçılar içinde yatıyor. Başka doktoru düşünme-***

yin, benim sizin yanınızda doğmam için sebeplerim var. Sana göstereceğim şeyleri sakın unutma" dedi. Ve bir ışık kümesine doğru yürüdü. Arkasından yürürken kafamı gökyüzüne doğru kaldırdığımda, gökyüzünde inanılmaz güzel ve ışıklarla "Bismillahirrahmanirrahim" yazısının, kız çocuğunun girdiği ışık kümesine doğru aktığını gördüm. O kümenin içine girmem gerektiğini anladığımda ise kendimi ışıklı bir topun içinden geçerken buldum. Gördüğüm manzara kelimelerle anlatılabilecek gibi değildi. Anlayabildiğim tek şey burasının bir ışık dünyası olduğuydu. Her yerden güzel bir müzik eşliğinde, ışıklar geliyordu. Sanki her taraf huzur veren bir ışıkla boyanmıştı. Göz almayan, gölgesi olmayan bir ışık dünyasıydı. Düşüncelerimden kıvılcımlar çıktığını görüyordum. Çıkan kıvılcımlar renkli ışıklar halinde ışık dünyasına katılıyordu. Birden çok ışıklı varlıklar bir araya gelerek ortaya doğru akmaya başladılar. Bu varlıkların renkleri, düşüncelerine göre şekil alıyordu. Ve birbirlerinin renklerine göre düşüncelerini okuyabiliyorlardı.

Düşüncenin renkleri olabilir miydi? Bir an dünyamızı düşündüm. Dünyamızda düşüncelerimizin gerçek renklerini görebilseydik neler olurdu acaba. Ovada toplanan ışıklı varlıkların karmik yasadan bahsettiklerini algıladım, içsel algılardan bahsediyorlardı. Bu konular düşünce yoluyla hızla birinden diğerine doğru ışık titreşimleri gibi geçiyordu.

Karmanın; eylemlerimizin sonucu yaşadığımız zincirler dizisi olduğunu anlıyordum. Kaderimizi ise kendi eylemlerimizin getirdiği sonuçlarla kendimiz yaratıyorduk. Yani yaptığımız her şey, yeni bir etki yaratıyordu. Kısacası karma, dünyadaki düşünce ve eylemlerimizin olumlu ya da olumsuz sonuçlarının yaşanması oluyordu.

Öyleyse kader bizim için değişmez bir alın yazısı olmuyordu. Anlayamadığım öyle garip düşünceler akını içindeydim ki, şaşkına dönmüş, kendimi ise orada yapayalnız hissetmeye başlamıştım. O anda ışıklı varlıkların arasından ayrılan kız çocuğunun bana doğru yaklaş-

tığını gördüm. Yaklaştıkça ışıklı bedeninden bana hızla şu bilgileri ulaştırmaya başlamıştı:

"Buraya ilahi esnek bir bağla bağlısınız. Bu bağ sonsuza kadar uzanır ama hiç kopmaz. Zaman, uzaklık ve mekân; görülmeyen âlemi ölçemez ve ayıramaz."

Beynime akan bu bilgilerin bir kız çocuğu tarafından söylenmiş olabilmesi çok şaşırtıcıydı. Küçücük bir kız çocuğu bütün bunları nereden bilebilirdi ki? Daha sonra kız çocuğunun görünümünün ardındaki o bilge ruhu anlayabildim.

Ayrılırken sağ elinin içinde parlayan üzüm salkımına benzeyen işarete bakarken her şeyin yok olduğunu gördüm ve uyandım...

Hayatın sonsuz bir akış olduğunu anlatan bu rüya bana iki şekilde gerçekliğini ispat etti:

1- Randevu aldığım doktorun ayaklarının kırılması nedeniyle, kürtajın gerçekleşememesi.

2- Ailemizde hiçbir fertte olmayan sarı saç ve mavi gözle doğan kızımız. Avucunun içindeki, üzüm salkımı görünümündeki leke ise, kızımız 5 yaşına girinceye kadar çok belirgindi. Şimdilerde ise yok olmaya yüz tutmuş durumda...

Kim bilir belki de Shakespear'in dediği gibi: "Bizler rüyaların yapıldığı aynı kumaştanız."

Geleceği uyanıkken gördüm...

Tarih: 13.09.1997
Yer: Ankara
Olayı Yaşayan: Aynur Kaya

Yirmi dört yıl önce yaşadığım o acımasız olay, hayatımın ve inançlarımın dönüm noktası oldu...

İlk eşimle beşik kertmesiydik. Daha bebekken ailelerimiz bizim evlenmemize karar vermişler. Liseyi bitirdiğim yaz, Almanya'da çalışan sözlüm, Türkiye'ye gelip hemen evlenmemiz gerektiğini söyleyince apar topar düğünümüz yapıldı. Üç gün sonra da Türkiye'den ayrıldık. Geleceğimle ilgili bildiğim tek şey, Almanya'da tahsilime devam edebileceğimdi.

Eşimi hiç sevmemiş, nedense ona hiç güvenememiştim. Eşim de evliliğimizin ilk günlerinden itibaren ona formalite gibi gelen evliliğimizi hiç benimsememiş ve okuma iznim dışında bana hiç yardımcı olmamıştı.

Kör topal giden bir evliliğin 3 yılını doldurmuştuk. O sabah uyandığımda içimde garip bir sıkıntı vardı. Havaalanına gitmemiz gerekiyordu. 3 yıldır görmediğim amcamın kızı birkaç hafta kalmak üzere yanımıza geliyordu. Eşimle ilk defa karşılaşacaktı ve evliliğimizin gerçek yüzünü görecekti... Belki de içimdeki anlamsız sıkıntı bundandı...

Havaalanına yaklaştıkça gözlerimin önünde bir hayal belirmeye başladı. Bu hayal yanan bir arabanın görüntüsüydü. Öylesine gerçekti ki, çok etkilenmiştim. Ama hiçbir şeyi paylaşamadığım eşime bunu anlatmamın da bir anlamı yok diye düşündüm.

Kuzenimi karşılayıp eve döndüğümüzde yanan arabanın hayali yok olmuştu ama içimi yakan o garip sıkıntı hala devam ediyordu.

Kuzenimin gelişinin 16. günüydü. Okula yetişmek için acele ediyordum. Eşim odaya girdi ve garip bir ciddiyetle çok önemli bir konu görüşeceğini, bu nedenle bugün okula gitmemem gerektiğini söyleyerek, salonda beklediğini sözlerine ekledi. Giyinip salona girdiğimde ise, eşimin ve kuzenimin ellerinde valizlerle beni beklediklerini gördüm.

Birden kulaklarım uğuldamaya başladı. Gözlerimin önünde ise yanan arabanın görüntüsü...

Eşim konuşmaya başladığında sözleri sanki çok uzaktan geliyordu: "Biz birbirimize âşık olduk. Bir müddet için Almanya'dan uzaklaşıyoruz. İstediğin zaman boşanma davası açabilirsin. Allahaısmarladık." dedi...

Kör topal da olsa evliliğimiz bitmişti. Hem de çok acımasız ve onursuzca. Artık yabancı bir ülkede yapayalnızdım. Yüzümü yıkamak için banyoya giderken, günler önce gördüğüm yanan araba hayalini yine görmeye başladım... Zorlukla yatağa uzandım. Kendimde miydim, değil miydim anlayamıyordum. Aradan saatler geçmiş gece olmuştu. Yatağın içinde kıpırdayamıyordum. Sanki felç geçirmiştim... Birden odanın içi loş bir ışıkla aydınlandı. O loş ışığın içinden eşimin ve kuzenimin yanmış görüntüleri belirdi! İşte o anda onları sonsuza kadar kaybettiğimi anladım. Yataktan doğrulduğumda odada ne o esrarengiz loş ışık ne de görüntü vardı. Sanki tonlarca taşın altında kalmıştım. Son bir gayretle yataktan kalkıp Türkiye'yi aradım. Aileme eşimin ve kuzenimin birlikte gidişlerini anlatıp ağabeyimin hemen yanıma gelmesi gerektiğini söyledim.

Telefonu kapattıktan sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Pencerenin önüne geçip aydınlanmaya başlayan geceyi seyrediyordum. Polis arabasının bizim sitenin önünde durduğunu fark ettim. Kapıya doğru giderken her şeye rağmen yaşadığım bu olayların rüya olması için dua ediyordum.

Arabamızın plakasından tespit edilen adresimize gelen polisler eşimin ve yanındaki kadının İsviçre sınırı yakınlarında aşırı hız nedeniyle bloklara çarparak trafik kazası geçirdiklerini, kaza neticesinde ise yanarak öldüklerini söylediler!

O anda hayatımın ruhsal gerçeğiyle karşı karşıya olduğumu anladım...

Sanki bana görünmeyen bir âlemin kapıları açılmıştı...

Gerçek ne olursa olsun, mesafelerin, zamanın ve bilinmeyenin ötesinde bir yerlerde bizlerin bilmediği o kadar çok şey var ki Berrin Hanım... Bundan adım gibi eminim...

Bu olay kitabın yazarının başından geçmiştir...

Tarih: 09.03.1973
Yer: Ankara
Olayı Yaşayan: Berrin Türkoğlu

9 Mart 1973 sabahı Polatlı'da askerliğini yapan eşim Riyad'ı uğurladıktan sonra gece gördüğüm, içimi karartan rüyanın etkisiyle evde kalamayacağımı düşünüp, bir yaşındaki oğlum Ogün'ü de yanıma alarak annemlere gitmeye karar verdim. Zaten eşim o gece nöbetteydi.

Annem bendeki garipliği hemen anladı:

- *Hayırdır Berrin, yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?*

- *Aslında pek bir şey yok anne. Gece çok garip bir rüya gördüm. Bu yüzden kendimi hala çok kötü hissediyorum.*

- *Hayırdır inşallah... Anlatmak ister misin kızım?*

Biraz düşündükten sonra rüyamı anneme anlatmaya başladım...

"Dağlık bir bölgedeyim. Ama bulunduğum yer Türkiye değildi. Yabancı bir ülkedeydim. Çevremdeki insanların çoğu polisti. Bu bölgeye bir uçak düşmüş, görevliler enkaz kaldırma çalışmaları yapıyorlardı. Çevremde uçak enkazı ve parçalanmış cesetler vardı. Cesetler toplanıp üzerinde numaralar yazan siyah torbalara konarak büyük soğutucu tırlara yerleştiriliyordu. Benim yanımda oğlum Ogün de vardı. El ele tutuşmuş birlikte duruyorduk. Sanki sıranın bize gelmesini bekliyorduk. Saatler sonra, torbalanmış son ceset de tıra doğru götürülürken iki görevli yanımıza doğru gelip «Vakit tamam, artık gidebiliriz» diyerek oğluma ellerini uzattılar! O anda donup kaldım. O benim oğlumdu. Yabancı ülkede, yabancı kişilere oğlumu nasıl teslim edebilirdim? Ben bunları düşünürken oğlum neşeyle görevlilerin kucağına atladı. Onlara sıkı sıkı sarıldı, neşeyle cesetlerin bulunduğu arabaya bin-

diler. Son anda kapılar kapanmadan, oğlum arabadan eğilip çok mutlu bir gülümsemeyle bana el salladı ve araba hareket etti. Ben de sıkıntıyla uyandım."

Rüyamı büyük bir dikkatle dinleyen annem: *"Allah'tan hayırlısı... Çok değişik bir rüya kızım"* dedi.

Aradan saatler geçmiş akşam olmuştu. Kapının sesiyle irkildik... Zilin üstünden parmağını hiç kaldırmayan birisi kapıyı çalıyordu... Annemle kapıya koştuk. Gelen eşim Riyad'dı. Kan ter içinde içeriye girdi.

- *Hayrola Riyad, sen bu gece nöbetçi değil miydin neden geldin?*

- *Bilmiyorum Berrin, içimde garip bir sıkıntı vardı. Arkadaşım Asteğmen Ali Rıza Gündoğdu (Sanatçı) nöbetimi devraldı. Ben de geldim. Sizler iyisiniz değil mi?*

Yemekten sonra televizyonda haberleri izlemeye başlamıştık. Birden gözlerimize ve kulaklarımıza inanamadık. Paris yakınlarında düşen bir yolcu uçağının enkaz çalışmaları gösteriliyordu. Yüzlerce ceset etrafa saçılmış, polisler cesetleri numaralı poşetlere yerleştiriyorlardı.

Bu benim dün gece gördüğüm rüyamdı!

Annem ve ben neye uğradığımızı şaşırmıştık. Nasıl böyle bir şey olabilir diye düşünmeye başladım. Ben geleceği mi yaşamıştım? Hem de rüyamda... Öyleyse ya oğlum? Aman Allah'ım... Ya oğluma da bir şey olursa?

Aynı şeyleri annem de düşünmüş olacak ki, eşim Riyad'ın şaşkın bakışları arasında, heyecanla oğlumun yattığı odaya koştuk...

Biricik yavrum, yatağında cansız yatıyordu...

Daha sonra, doktorların isteğimiz üzerine yaptıkları otopsi neticesinde; milyonda bir görülen kalsiyum eksikliği nedeniyle boğazında kramp oluştuğunu, boğulma sebebiyle oğlumuzu kaybettiğimizi öğrendik.

Evet sevgili okuyucular, oğlumun Türkiye'den kilometrelerce uzakta düşen uçağın yolcularıyla aynı günde defnedilmesi ise rüyamın bitiş şekliydi.

(Bu olay 10 Mart 1973 tarihinde Ankara Bahçelievler 6. Sok. No.17.'de geçmiştir.)

Daha sonra İskenderun'a yerleştik ve üç çocuğumuz oldu. Haberci rüyalarım belirli aralıklarla devam etti. Beni ölüm, ölüm ötesi yaşam ve tekrar doğuş konularını araştırmaya iten de aslında gördüğüm bu rüyalar olmuştur...

Dilerseniz en son gördüğüm, gerçekleşen bir rüyam ile bu bölümü bitirelim...

Garip bir tesadüf müydü?

4 Ağustos 1996 günüydü...

O gece gördüğüm rüyanın garip olduğunu anlamıştım ama çözmekte zorlanıyordum.

Rüyamda yıllarca önce ölen dayımın İskenderun Fener Caddesi'nde bulunan Ordu Pazarı'nın önünde beni beklediğini gördüm. Evimiz ise 100 metre ilerdeydi. Eve doğru yürümeye başladık. Kapının önü çok kalabalıktı. İnsanlar grup grup kümelenmiş çok üzgün bir ifadeyle bekleşiyorlardı. Eve yaklaştığımızda eşim, dayıma yukarıya çıkıp çıkmayacağını sordu. Dayım ise, bizim oturduğumuz Cihat Apartmanı'nın anahtarlarını alıp gideceğini söyledi.

Yine o garip, adlandıramadığım korkuyla, irkilerek uyandım...

Kahvaltıda eşim Riyad'a rüyamı anlattığımda ise:

- *"Berrin, dayının ruhuna helva yap ve dağıt"* dedi.

İçimdeki sıkıntıyla ev işlerini yapmaya başladım. Yarım saat sonra çalınan kapımızı kızlarım açtığında kapıda İsa Cihat'ın yani apartmanın sahibinin durduğunu gördüm.

- Günaydın Berrin Hanım. Apartmanı boyatıyorum. Balkona çıkıp tespitler yapabilir miyim?

- Tabii İsa Bey. Fakat balkon korkuluklarına pek fazla yaklaşmayın bugün içimde garip bir korku var da...

- Korkmayın Berrin Hanım, benim binam çok sağlamdır. Bugün çatıya çok güzel bir oturma bölümü de yaptırıyorum. İskenderun'un sıcağında malum, apartmanın hanımları akşam üzerleri orada toplanırsınız.

- Teşekkürler İsa Bey ama siz yine de dikkatli olun.

İsa Bey'i yolcu etmek üzere kapıyı açtığımda, kapının önünde yıllardır alışveriş yaptığım çeyiz eşya satan teyzeyle karşılaştım. Hemen bohçasını açarak çarşaf takımlarını göstermeye başladı. Bu sırada kapıdan çıkmakta olan İsa Bey eğilip kenarları mavi işli takımı göstererek: *"Bunu muhakkak alın, bu güzel bir takım"* dedi.

O takımı ve başka birkaç takımı daha alarak girişteki masanın üstüne koydum. Teyzeyi henüz yolcu etmiştim ki, büyük bir gürültüyle bina sallandı! Balkona koştuğumda, İsa Bey'in kanlar içinde yerde yattığını gördüm. Çatıya kum taşıyan kepçe asansörünün kepçe kısmı zincirinden koparak aşağıda tenekelere kum dolduran İsa Bey'in başına düşmüştü!

Komşuların da yardımıyla, İsa Bey'i hastaneye götürdük, ama maalesef kurtarılamadı. Cenazeyi eve getirdik. (İskenderun'da cenazenin evin bahçesinde yıkanma âdeti vardır.)

Ambulanstan seslendiler. Çarşaf gerekiyormuş. Bir an aklıma 1-2 saat önce İsa Bey'in seçtiği çarşaf geldi. Hemen İsa Bey'in seçtiği mavi kenarlı çarşafı ağlayarak aşağıda bekleyen kişilere yolladım. Çarşafa sarılan İsa Bey bahçeye yıkanmak üzere indirilirken düşünmekten kendimi alamadım:

Rahmetli İsa Cihat Bey, o çarşafı seçerken kendisine kullanılacağını hissetmiş miydi? Ona o çarşafı seçtiren duygu neydi?

Yoksa sadece garip bir tesadüf müydü?

Ölüm son değilmiş...

Tarih: 18.09.1992
Yer: Balıkesir
Olayı Yaşayan: Deniz Aygün

"16 yıl önce yaşadığım bu deneyi yıllarca içimde sakladım. Şimdi biliyorum ki, bu müthiş sırrımı dünyanın çeşitli köşesindeki insanların bir bölümü de yaşamış. Bu da benim, ölümden sonraki hayatın var oluşu düşüncemi destekliyor..."

Deniz Aygün başından geçenleri anlatmaya bu sözlerle başlamıştı. İşte Deniz Aygün'ün yaşadığı inanılmaz deneyim...

- Üçüncü çocuğumun doğumu için hastaneye yattığım o geceyi hiçbir zaman unutamadım. Bebeğin ters oluşu nedeniyle zor bir doğum olacağı söylendi. Verilen sancı iğneleri, çektiğim sıkıntıları dindirmiyordu. Var gücümle isyan ediyor acı içinde haykırarak ölmeyi istiyordum. Sanki dünya gözümden silinmişti. Beni öldürmeleri için doktorlara yalvarıyordum. Bir ara şişmeye başladığımı hissettim. Yükseliyordum... Tıpkı deniz yatağımın üflenerek şişirilmesi gibi bir duyguydu. Şiştikçe tavana doğru yaklaşıyordum. Acılarım yok olmuştu. Kendimi tüy gibi hissediyordum. Havada asılı olduğumu hissettim. Yatağa baktığımda, doktorların ve hemşirelerin panik içinde koşuştuklarını gördüm. Yatakta yatan bedenimden kanlar fışkırıyordu.

Peki ama yatakta yatan bensem, onu yukarıdan seyreden kimdi? Aklım karıştı. Aşağıdaki bana ne yaptıklarını merak edip, yatağa yaklaştım. Kendime yer açabilmek için doktorları itmek istedim ama bunu başaramadım. Zaten doktorlar beni görmüyorlardı. Yataktaki benle uğraşıyorlardı. Bu sırada yatakta yatmakta olan bedenimin bacakları

arasında minik iki ayak gördüm. Kanama ise çok şiddetliydi. Midem bulandı. Doktorlardan biri, hızla odayı terk etti. Ben de onu izledim. Bir anda kendimi bekleme salonunda buldum. Doktor eşimden kan gurubu kartımı istedi. Telaşlı olmamalarını, kan gurubumu benim bildiğimi söyledim... Ama beni duymuyorlardı...

Eşim telaşla cüzdanından çıkarttığı kartı doktora verdi. Doktor ameliyathaneye koşarken, hemşirelere kan gurubumdan 2 ünitenin hemen getirilmesini söyledi. Eşim şok halindeydi. Elindeki cüzdan yere düşmüş içindekiler etrafa saçılmıştı. Kayınvalidem ağlayarak yere saçılan kartları ve paraları topluyordu. Onları öylece bırakıp, tekrar ameliyathaneye döndüm. Hareket tarzım öylesine hızlanmıştı ki, nereyi düşünsem, anında orada olabiliyordum.

Yataktaki beni makinelere bağlamışlardı. Minik bebekle bir hemşire ilgileniyordu. Boğazına kordonlar bağlanmıştı. Rengi de morarmaya başlamıştı. Birçok doktor benim üzerimde gerçekten büyük bir çaba harcıyordu. Bir anda güzel bir melodi duydum. Artık hiçbir şey beni ilgilendirmiyordu. Hızla yükselmeye ve melodinin kaynağına doğru yaklaşmaya başladım, inanılmaz güzel bir rahatlama ve mutluluk duygusuydu. Yükselirken fosforlu ışıkları olan siluetler gördüm. Giysileri değil, tenleri ışıklıydı sanki... Onlara yaklaşmak istememe rağmen bunda başarılı olamıyordum. Daha az ışıklı ama bana daha çok yaklaşabilen bir siluetin içinden 3 yıl önce kaybettiğimiz dayımın çıktığını gördüm. Demek dayım ölmemişti diye düşündüm. Öyleyse burası neresiydi? Düşüncelerimin cevabını dayımdan aldım:

- Geri dönmelisin Deniz... Yapman gereken görevlerin var. Daha fazla yaklaşman yasak. Zamanı gelince yine seni bizler karşılayacağız...

Tüm benliğimde yankılanan bu ses, kesin ve otoriterdi... Daha sonra hızla aşağıya çekilmeye başladım.

Bir hafta sonra hastaneden bebeğimle birlikte ayrılırken, niyetim, doktorlara beni kurtarmak için nasıl çaba sarf ettiklerini yukarıdan seyrettiğimi söylemekti. Bu çabalarından dolayı kendilerine teşekkür edecektim ama bana inanmayacaklarını biliyordum.

Ama şu anda bir şeyi daha iyi biliyorum ki, ölümden sonra bizi yepyeni bir yaşam bekliyor...

Ölüm gerçek aydınlığa geçiştir...

Tarih: 16.09.1989
Yer: Ankara
Olayı Yaşayan: Kamil Selçuk

Devletin çok önemli bir fabrikasında gece bekçiliği yapan Kamil Bey, korumalarla birlikte geceleri sabaha kadar sohbet ediyor ve onlara yiyecek içecek hazırlıyordu...

- O gece çay yapmak için fabrikanın ek bölümüne kestirmeden geçmek istedim. Kullanılmayan yıkık merdivenlere çıktım. Son hatırladığım şey iki binayı birbirine bağlayan merdivenin büyük bir gürültüyle çöküşüydü. Hafiflemiş bir duyguyla kendimi yerde yatan bedenimi seyreder bulduğumda olanları bir türlü kavrayamamıştım. Bedenim yerde çok şekilsiz yatıyordu. Adeta içi boş bir çuvaldı. Korumalar telefonla yardım istiyorlardı. Ama ben kendimi çok iyi hissediyordum. O anda hiçbir acı ve sızı duymuyordum. Bedenim aşağıdaydı, ben ise onu yukarıdan seyrediyordum, inanılmaz bir şeydi!

Ambulans geldiğinde, Ankara'ya kadar yaşayıp yaşamayacağımın tartışması yapılıyordu, işte o anda bir kuvvetin beni hızla yukarı çek-

tiğini hissettim. Koyu bir karanlık ama hızla yukarı doğru yükseliş vardı. Algıladığım tek şey, sevgiydi...

Sanki "sevgi tüneli"ne gidişti bu... Öldükten sonra varılacak yer böyle büyük bir sevgi akımıysa ölmekten korkmak ölümle ilgili bilgimizin azlığındandı. İşte tam bunları düşünürken gözlerimi kamaştıran dünyadaki ışık ve renklere hiç benzemeyen aydınlık bir ortamda kendimi buldum... Bu bölgede sayıları hesaplanamayacak kadar çok ışıklı beden vardı. Konuşmalardan uzak tutuluyordum ama bazı şeyleri hissedebiliyordum. **Bu "ışıktan varlıklar" doğum için hazırlanıyorlardı...**

Bulunduğum bu ortam, dünyadaki okul benzeri bir yer olmalıydı. Biraz daha yaklaştığımda ışıktan bir çizginin beni engellediğini fark ettim. Hemen yanıma yetkili olduklarını anladığım kişiler geldi. Bana hayatımın bazı kısımlarını gösterdiler. Çok utandım. Yapmamam gereken şeylerdi bunlar... Bu yanlışların telafi edilmesi için yaşamıma devam etmem gerektiğini anlatmaya başladılar. Bunları tüm benliğime sevgi akımıyla ilettiler. Sanıyorum orada bulunduğum süre içinde, insanlara ve hayvanlara yaptığım hataların, onlar üzerindeki acıları bende tekrar yaşatıldı. Onların bu kadar acı çekebildiklerini gerçekten bilmediğimi bana anlattılar. O güzel bölgeyi, huzuru bırakarak tekrar dünyaya dönmem gerektiğini ve yapmam gereken şeyleri düşündüm. Hızla geri dönüş ya da aşağıya düşüş başladı... Bu tekrar dünyaya doğmak gibi bir şeydi... Buna ne ad verileceğini bilmiyorum.

Kamil Bey, kendine geldiğinde yoğun bakımdaydı. Doktorlar 3 gündür komada kaldığını ve yaşamış olmasının mucize olduğunu söylediler. Artık ayakları da yoktu. Yıkılan merdivenin altında ezilmiş, parçalanmışlardı.

-Benim için çok başka değerlerin olduğunu söyleyemedim. Doktorlar ise ayaklarımı kaybedişimi böyle gülümseyerek kabullenişim karşısında şaşkına döndüler.

Oysa gerçek o ışığın arkasında saklıydı ve benim o ışığa götürmem gereken o kadar çok şey vardı ki...

Karşı tarafa göz attım...

Tarih: 18.09.1998
Yer: İstanbul
Olayı Yaşayan: Uğur Saygı

"Bana belki inanmayacaksınız ama ben yaşadıklarımın gerçek olduğuna bütün kalbimle şahidim. Bunlar bir gün tüm açıklığıyla ortaya çıkacaktır..."

Evet... Sözlerine böyle başlamıştı Uğur Bey...

25 yaşına kadar ateist olan Uğur Bey 13 yaşından itibaren din konusunda kiminle konuşsa netice kavgayla bitiyordu. Ne o karşısındakileri, ne de karşısındakiler kendisini ikna edemiyordu...

— *2 yıl önce mesleğim nedeniyle Maraş'a buğday almaya gidiyordum. Bindiğim otobüs Aksaray yakınlarında bir kamyonu sollarken, karşı taraftan gelen neft yüklü kamyona çarpmamak için çaba göstermesine rağmen büyük bir zincirleme kazaya neden oldu. Son gördüğüm şey büyük bir patlama ve alevlerdi...*

Birden bedenimin üzerinde dalgalanmaya başladım. Bedenimin birçok yeri yanmıştı. Birden bu izler yüzünden artık yakışıklı bir kişi olamayacağım aklıma geldi. Etrafı seyretmeye başladım. Kömür haline gelmiş cesetler vardı. Trafik kitlenmiş, çevredeki insanlar yardım edebilmek için koşuşuyorlardı ama kaza yerine yaklaşamıyorlardı..

Biraz daha yükselmeye başladım. Yükseldiğim yerde uğultu şeklinde konuşmalar duyuyordum. Bu duyduklarım, kendilerine ne olduğunu soran insanların düşünceleriydi. Ben bunları duymaktan çok, sanki beynimin içinde hissediyor veya algılıyordum. Düşünce guru-

*buyla yükselmeye başladık. Yaşam, dünya ve kaza aşağılarda kalmıştı. Bambaşka bir atmosferdeydik sanki. Birden renklerin ve ışıkların en güzelini yansıtan bir ovada buldum kendimi. Ailemizin tüm ölmüşleri bana doğru geliyorlardı. Hepsinin üzerinde o güzel parıltı vardı. Birlikte yükseldiğimiz varlıkların geçişine izin verildi. Bana merhamet ve sevgiyle bakan çok ışıklı bir varlık: "**Buraya geçebilmen için hiçbir hazırlığın yok**" dediği anda, ailemin o planda bulunan fertleri geriye doğru uzaklaşmaya başladılar. Bana iletmek istedikleri şeyleri benliğimin içinde algılamaya başlamıştım: "**Daha zamanın var. Dünyada yaşayanlara yapman gereken vazifelerin var ama en önemlisi değer yargılarını, düşüncelerini ve sevgini tanı. Gerçek değerlerini mânâda ara, maddede değil**" deniyordu.*

Orada kalmayı çok istediğimi hissettiğimde, bana hayatımdan belli kesitler gösterildi. Kabul edilemeyeceğimi çok iyi anlamıştım artık...

İşte tam o anda geriye doğru hızla çekildiğimi fark ettim. Daha sonra kendimi bedenimin yanında buldum. Doktorlar ve hemşireler yoğun bir şekilde bedenimin üzerinde çalışıyorlardı. Onları arkalarından ya da enselerinden görebiliyor ve konuşmalarını duyabiliyordum. Bedenim gerçekten çok kötü bir durumdaydı. Ben geri gitmek istiyordum. Doktorların beni yaşatmaya çalışmalarını istemiyordum. Çünkü gördüğüm o yer her neresiyse inanılmaz huzur ve güzellik dolu bir yerdi. Ancak bu şartlarda, henüz oraya kabul edilemeyeceğimi de biliyordum.

Hayatımın bundan sonraki bölümünde bütün değerlerimi değiştirmek ve oralarda kabul görülebilecek bir insan olmam için yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki... Eğer bu dünya bir okulsa, o okulu çok geç fark eden bir kişi olarak, sıfırdan başlamak için çok geç kalmadığımı umut ederek ve bu şansı bana veren bu deneyi bana yaşatan gökyüzündeki o kuvvete minnet duyarak hayata yeniden başlıyordum...

Merhaba dünya...

Artık ölümden hiç korkmuyorum... Çünkü onu tanıma fırsatım oldu...

Tarih: 12.10.1992
Yer: Ankara
Olayı Yaşayan: Melahat Gazi

-Ben 16 yıldır sanki uzatmaları yaşıyorum. Neticede nereye gideceğimi çok iyi biliyorum.

Ceyhan'ın Yumurtalık beldesinde yaz tatilimi geçiriyordum. Eşim o sabah kayıkla gezmemiz için balıkçı Ahmet'in kayığını kiralamıştı. Çocuklarım ve ben kıyıya indiğimizde eşim komşularımızın çocuklarının da isteğini kıramayarak, kayığa onları da aldı. Kayığın kalabalık oluşu ve çoğunluğun çocuk oluşu beni biraz ürkütmüştü. Ama yapılacak bir şey yoktu artık... Herkes kayığa binmiş ve açılmaya başlamıştık.

Ben sanki başımıza gelecekleri biliyor gibi çocuklara denizin üzerinde batmamak için neler yapılması gerektiğini anlatıyordum...

Büyük bir dalganın gelişi ve çocukların paniği, kayığın alabora olması için yetmişti.

Son hatırladığım şey, bulduğum her çocuğu saçından tutarak denizden çıkarıp, kayığı düzelten eşime verip diğer çocukları aramamdı.

Sonrası koyu bir karanlık...

Bu karanlığın hemen sonunda görebildiğim şey; kıyıdan bizi görüp gelen bir motorun, benim bedenimi denizden çıkarmasıydı.

Bütün bu olanları nasıl olup da yukarıdan seyredebildiğimi çözemiyordum. Benden başka ölen olup olmadığını araştırıyordum ki, kendimi Ceyhan Hastanesi'nin bir odasında buldum. Yine bedenimi seyrediyordum. Bedenimin yanına bir makineyi hızla getirdiler. Üstünde

bir sürü ayar düğmesi vardı. Tekerlekli ve etrafı parmaklıkla çevrili bir makineden iki tane takoza benzeyen şeyleri göğsüme koyup, makineyi çalıştırdılar. O anda bedenim yattığı yerden bir iki karış havaya sıçradı. Bu birkaç kez tekrar etti.

Çok sıkılmıştım. Odadan çıkmak istedim. Bir anda kendimi hastanenin koridorunda buldum. Kurtardığım çocuklara ayakta tedavi yapılıyordu. Bir kısmı kusuyor, bir kısmı ise yüzükoyun yatıyordu. Onları sevinçle seyrettim. Çünkü onları ben kurtarmıştım.

Tekrar yükselmeye başladım. Aslında yükselmek deyimi yanlış... Uçmaya başladım dersem daha doğru olur. Bir süre sonra anlatılması imkânsız ışıklı düz bir ortamda buldum kendimi. Burada çok sayıda ışık dolu varlığın olduğunu gördüm. İletişim şeklinin telepatik olduğunu fark ettiğim an ise çevremden bana gelen çeşitli duyguların ve algılamaların içime doğru adeta aktığını hissettim. Hayatımdaki birçok olayları arka arkaya görmeye başladım. Sanki kendi kendime bir hesaplaşmaydı bu... Davranışlarımın, duygularımın hesabını veriyordum. Kırmış ya da üzmüş olduğum insanların hissettikleri acının benim içimde tekrarı gibi bir şeydi bu...

Yeryüzü hayatının geçici değerlerine, böylesine aşırı bağlı kalmanın, ne kadar yanlış olduğunu hissediyordum. Bunları düşünüp hissettikçe, iç benliğimin adeta yıkandığını ve arındığını fark ediyordum. Böylelikle çevremde gördüğüm diğer varlıklar gibi değişik bir ışıkla rengârenk aydınlandığımı görüyordum. Bu tarifi imkânsız güzel ışığın içinde huzur veren bir güç, arınmış bir sevgi kaynağı vardı sanki. Öylesine güzel bir andı ki, hep orada kalmak ve yeni bir şeyler öğrenmek istiyordum. Ancak bunun mümkün olmadığı yine o değişik iletişimle, "aydınlık varlıklar"dan bana iletildi.

Öğrenmemi istedikleri şeyin yüksek seviyeli duygular olduğunu hissettim. Hangi duygular diye düşündüğüm an ise şunları algılamaya başladım:

Vicdan hükümleri geçerliydi bu ortamda. Sanki vicdanımız doğru hükümleri gösteren bir tür rehberdi. İyiliğin ve kötülüğün dönücü olduğunu anlamaya başlamıştım. (Sebep-sonuç yasasının spatyomda varlık tarafından algılanışı.)

Büyük, küçük, çirkin, güzel, zengin, fakir, dost, düşman, kâfir demeden herkese iyilik etmeye, hizmet etmeye, eşit davranmaya çalışmanın, buradaki kapının anahtarı olduğunu kavramıştım...

Zamanımın çok azaldığı ve artık geri dönmem gerektiğini hissetmeye başlamıştım. Daha doğrusu bu bana hissettirildi. O ışıklı varlıklar, benim geri dönmek istemediğimi biliyorlardı. Orada asla hiçbir şey için baskı yoktu. Bana eşimi ve çocuklarımı gösterdiler. Birbirlerine sarılmış ağlaşıyorlardı. Kararımı vermem istendi. Her kararımın kabul edileceği hissettirildi. Yapmam gereken şeyleri düşünüp, istemeyerek de olsa geri dönmeyi tercih ettim...

Aradan 10 yıl geçti...

Dönüş günüme kadar, rehberim olduğuna inandığım vicdanımın yardımıyla, doğru olduğunu bildiğim işler yapıyorum. Ve tüm insanlara ve tüm canlılara hizmet etmeye çalışıyorum.

Herkes kendi kaderinden sorumludur...

Tarih: 01.01.1990
Yer: İzmir
Olayı Yaşayan: Aysun Köklü

Dünyada benim yaşadığım deneyi kaç kişi yaşadı bilemiyorum ama ben kendimi Allah'ın şanslı kullarından sayıyorum ve ölümden hiç korkmuyorum...

Şeker hastalığıyla tanışmam, gençliğe adım attığım yıllara rastlar. Sıkıntılı geçen bunca sene içinde, birkaç defa şeker komasıyla karşılaştım. Son ve en ağır rahatsızlığım, beni 35 yaşında İtalya'da yakaladı.

O sabah kendimi iyi hissetmememe rağmen, beraber yola çıktığımız tur arkadaşlarıma bir şey belli etmemek için hafif bir kahvaltıdan sonra, iğnemi yaparak şehir turuna katıldım. Böyle durumlarda yataktan kalkmamam gerekirken yaptığım şey gerçekten yanlıştı...

Belki de böyle bir yaşama isyandı, ya da intihar!...

Öğle saatlerine doğru konuşmamda aksaklık başlamıştı. Sanki dilim ağzımda dönmüyordu. Ama ben inatla, tedavim için gerekli olan şeyleri yapmıyor, adeta ölümle savaşıyordum... Sağ tarafımdaki uyuşma ve katılaşma artık bütün mücadelemin sonuydu...

Bir arabanın arkasından, havadan onu takip ettiğimi anladığım an büyük bir korkuya kapıldım. Çok hafiflemiştim... Sanki görünmeyen bir bedene sahiptim ama hala şuurluydum. Neden bu araba diye düşündüğüm an, kendimi arabanın içinde buldum, içinde yatan da bendim! Ama ne ilginçtir ki seyreden de bendim! Beni ya da onu nereye götürüyorlardı? Bunları düşündüğüm an koyu bir karanlığa gömüldüm. O karanlığın içinde başka varlıkların da olduğunu hissettim. Ama onlar yanlış bir şey yaptıkları için acı çekiyorlardı. Evet, onlara

yaklaşmak istemiyordum ama farklı bir çekim beni sanki o yöne doğru itiyordu. Galiba görmemi istedikleri bir şeyler vardı. O varlıklar kurtulmaları son derece güç bir girdabın içinde kıvrandıklarını algıladım! Aman Tanrım... Ben bunların arasında kalamazdım. Çünkü bunlar intihar etmiş olan varlıklardı. Ben intihar etmemiştim ki. Olsa olsa hastalığıma karşı isyan ya da hastalığımla savaşmak da denebilirdi bunun adına. Ama bilinçli bir intihar asla...

Belki bedenime yeterli ilgiyi kasıtlı olarak göstermediğim için böyle bir ortamla karşı karşıya getirilmiş olabilirim diye düşündüm. Bu âlemde bedenimi korumamın, diğer görevlerimi sağlıklı yapabilmem için gerekli olduğu hissettirildiğinde, buraya geliş nedenimi anladım. Bu âlemde en affedilmez şeyin intihar olduğunu acı duyarak hissettim, insanın gelişiminin bir sonraki aşamasında en önemli şey herkesin kendi kaderinden sorumlu olduğunu idrak etmesiydi...

Bunları hissettiğim an o kuvvetli ve acıyla inleyen varlıkların arasından daha parlak ve daha aydınlık bir ortama geçişimi gördüm. Orada ışıktan varlıkları hissettim ama iletişim kuramıyordum. Kendimi öylesine yalnız hissettim ki, sanki onlarla aramda zihinsel ya da enerji duvarı gibi bir şey örülüydü. Sanki onlar, genelde benzer biçimde düşünen varlıklarla birlikte oluyorlardı. Benim ya da benim gibi bedenini hor kullanan insanlar, kendilerine gerekli olan ışığı ya da enerjiyi alabilmesi için farklı bir bilince ve anlayışa sahip olmalıydılar. O düzey içinde hazır olmadan bir sonraki düzeye çıkabilmek için belli şartları yerine getirmem gerekiyordu. Aksi takdirde bu âlemde yükselebilmem mümkün değildi.

Ben intihar etmemiştim ama bedenime bilerek zarar vermiştim. ***"İntihar eden ya da benim gibi bedenini hor kullanan varlıklar; yaşamın anlamını, ne yapmaları ve neyi başarmaları konusunda yeterli bilgiye sahip olmayan grubun içinde yer almak zorundalar"*** *bilgisini benliğimin içinde algıladım. Bu sanki bir okul ödevi gibiydi. Önemli olan ise varlığın bu yolda çalışması ve çaba gös-*

termesiydi. Burada asla hoş görülmeyecek olan şey, dünyada bir varlığın bedenini bilerek bırakmasıydı. Yani intihar etmesi ya da bilinçli olarak bedenine iyi bakmamasıydı. Bunun bu kadar önemli olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Böyle bir deneyimden sonra, aradan geçen yıllar, Aysun Hanım'ın hayatında çok şeyleri değiştirdi. Hem ölüme hem de yaşama artık çok daha farklı bir açıdan bakmaya başladı. Böylelikle yaşamın gayesi ve anlamı da Aysun Hanım'da farklı bir boyut kazandı. Bütün bunları yaşadığı bu inanılmaz deneyime borçluydu. Şöyle bitirdi sözlerini Aysun Hanım:

- *Artık ölümden korkmuyorum. Çünkü zamanı gelince; ürkütücü bilinmeyene değil, ışık saçan bir enerji topuna, sevgi yuvasına ve gerçek yaşama gidiş olacak...*

"Yüce göksel alemler"in bulunduğunu biliyorum...

Tarih: 10.09.1990
Yer: Mersin
Olayı Yaşayan: Rana Çelik

Karşımda deneyimini anlatmak için 3 saatlik yolu büyük bir heyecanla kat etmiş olan 42 yaşındaki Rana Çelik oturuyordu.

- *Bu dünyanın ötesinde kelimelerle ifade edebilmesi mümkün olmayan, "Yüce Göksel Alemler"in olduğunu biliyorum ve bundan dolayı artık ölümden hiç korkmuyorum. Biliyorum ki, bu dünyada ölmek daha yüce âlemlere doğmak oluyor.*

Evet... İşte bu sözlerle başladı başından geçenleri anlatmaya... Yine ölüm ötesi bir deneyim yaşayan birisiyle karşı karşıya olduğumu anlamıştım. Dikkatle kendisini dinlemeye devam

ettim. Çünkü anlatacağı her kelimenin öte âlemi tanımamızda büyük bir önemi olduğunu biliyordum...

- Bundan 10 yıl önce Ankara Doğum Evi'nde üçüncü çocuğumu dünyaya getirmek üzere bulunuyordum. Bana ve doktorum Baş Hekim Ziya Durmuşa göre her şey çok normaldi. Beni doğuma aldılar.

Birkaç dakika sonra bütün sancılardan kurtulmuş inanılmaz bir hafiflik duygusuyla yükselmeye başlamıştım... Bedenim ise aşağıda doğum masasında yatıyordu. Doktorum Ziya Bey, yanındaki doktor Münevver Hanım'a, "Hastayı kaybediyoruz, çabuk makineleri getirin" diye bağırıyordu. Bir anda kendimi hastanenin koridorunda benim için gelen makinelerin içeriye alınışını seyrederken buldum. Kapıda bekleyen annem ve eşim panik içinde ağlıyorlardı ve ben onları tavandan seyrediyordum! Bu çok garip bir durumdu...

*O anda ben öylesine mutluydum ki, niçin ağladıklarını merak ediyordum. Daha yükseklere doğru çekildiğimi hissetmeye başladım. Sanki geniş bir borunun içine doğru çok güzel bir müzik eşliğinde çekiliyordum... Borunun sonundaki ışık ise tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Borunun sonuna doğru yaklaştığımda, 4 yıl önce kaybettiğim ablamı gördüm. Yanında yüzlerinden ışık akseden insanlar vardı. Onunla aramızda bulunan rengârenk ışıklar saçan kalın bir çizgiye ellerimi uzattığımda, adeta telepatik olarak şu mesajı aldım: **"Hayır henüz zamanın gelmedi. Geri dönmek ve sana verilen hayatı yaşamak zorundasın. Bu senin görevin."** Bu sözcükler bir anda benliğimde yankılandı. Bu sözcükleri net bir sakilde duymuştum. Konuşmuyorduk ama bir şekilde anlaşabiliyorduk. Bu düşünce yoluyla kurulan bir iletişimdi.*

Ablama ellerimi uzattığımda bir şeyi fark ettim. Ellerim yoktu! Şeffaf ışıklı bir haldeydim. Bu arada hızla geri çekilmeye başladım. Benliğimde yankılanan son düşünce ise ablamın bana ilettikleriydi.

- "Hazır olduğunda geleceksin. Ben seni karşılamak için yine burada olacağım..."

- Bu ablamın son sözleriydi... Ayrılmayı hiç istemediğim, bu huzurlu ortamdan hızla geri çekiliyordum... Kısa bir süre sonra kendimi doğum odasında bulduğumda ise, doktorlar makinelerin başında, kalbimi çalıştırmak için mücadele veriyorlardı. Ben onları yine yukarıdan izliyordum. Henüz daha bedenime geri dönmemiştim. Duyduğum son ses: "Kalp atışları başladı. Hastamız geri geliyor" oldu. Birden kendimi bedenimin içinde ve doğum anında buldum.

Birkaç saat sonra Ziya Durmuş yanıma gelerek: "Bugünü yalnız kızının doğum tarihi olarak değil, senin de doğum tarihin olarak kaydet. Zira kalbin kısa bir süre durdu. Makinelerle seni hayata getirdik" dedi.

Bütün bunları bildiğimi hatta bunun da ötesinde olup bitenleri gördüğümü söylediğimde ise, anlattıklarımı dinleyen doktorum: "Bunların hepsi doğru ama tıbben hayati fonksiyonları biten birinin bizim yaptıklarımızı görmesi mümkün değil" dedi. Ancak ben tüm olup biteni görmüş ve bu görmüş olduklarımın doğruluğunu da bizzat doktoruma teyit ettirmiştim.

Evet... Tıbben mümkün olmayan bir şeyler mümkün olmuştu... Ama bu konuda yurdumuzda herhangi bir çalışma yapılmadığı için, Rana Hanım'ın anlattıkları üzerinde durulmadı. Oysaki bu konuda yurtdışında yapılan bilimsel araştırmalar konuya önemli açıklamalar getirmiş durumda.

- Evet Berrin Hanım... Bu yaşadıklarım ne rüyaydı, ne de halüsinasyon... İnsanın ruhu yukarıdan gelen enerjiler ile sevgi, ışıkla besleniyor ve destekleniyor. İnsanlar fizik dünyaya nüfus eden ruhsal dünyanın farkında değiller. Bu anlamda hakikaten de insanların gözleri bağlı, kulakları sağır durumda. Birçok şeyi insanlar dünyada yaşarken idrak edemiyorlar. Dünyadayken idrak edebildiklerimiz sadece, fizik duyularla iletişim kurulabilen şeylerdir. Oysa ki bunun ötesinde başka şeyler de var...

Ben artık dünyada niçin yaşadığımı biliyorum. Görevlerimi de en iyi şekilde yapmaya çalışıyorum... Ölümün ise son değil, başka boyutlarda yeni bir hayatın başlangıcı olduğunu biliyorum...

Sevgili okuyucularım, bu ve buna benzer olayları bir araya getirdiğimizde, gerçekten de çok önemli bir meseleyle karşı karşıya olduğumuzu söyleyebilirim. Çoğunlukla bu dünyada yaşayan biz insanlardan, Rana Hanım'ın da dediği gibi, bazı sırlar saklanmış... Adeta bir sınırla çevrilmiş durumdayız. Ama şunu da rahatlıkla söyleyebiliriz ki, "Sınır Ötesi"nde farklı bir dünya bizi bekliyor...

Sedyede yatan ben, onu seyreden yine ben!

Tarih: 10.10.1996
Yer: Ankara
Olayı Yaşayan: Nesime Çağrı

Nesime Çağrı ile ilk karşılaştığımda, kendisini anlayacak bir tek kişi bile bulamamış olmanın sıkıntısını yaşıyordu...

- *Beni dinleyecek bir kişiyi yıllarca arayıp durdum... Başımdan geçenleri kime anlatmaya kalkışsam, yüzlerinde derhal o inanmayan ifadeyle karşılaşıyordum. Yaşadıklarımı anlayan tek bir kişiyle bile karşılaşmadım. Yaşadıklarımın ne olduğunu ben de bilmiyorum ama sıradışı bir şeyler yaşadığımın farkındayım...*

Başımdan geçen bu olayın tıbbi bir açıklaması olmalıydı. Ben göksel bir vizyon yaşadım. Artık dünyaya farklı bir gözle bakabiliyorum. Daha açıkça söylemek gerekirse bu olaydan sonra daha iyi bir insan olmam gerektiğini biliyorum. Sanki o güne kadar hiç yaşamamışım, yalnızca nefes almışım.

Böyle söylüyordu Nesime Hanım... Ve başladı, başından geçenleri teker teker anlatmaya:

- Birlikte kaldığım ev arkadaşlarım beni banyoda bulduklarında, onları görebildiğimi fark ettim. Nasıl bir şey olmuştu da, ben yerde yatarken, üzerime eğilen arkadaşlarımı yüzlerinden değil de, sırtlarından görebiliyordum. Beni giydirmek için dışarıya çıkarttıklarını gördüğümde şofbenden zehirlenmiş olduğumu anladım. Arkadaşlarım bir taraftan pencereleri açıyor, bir taraftan da telefonla yardım istiyorlardı. Bu kadar panik yapmalarına şaşırmıştım. Ben kendimi çok hafif ve iyi hissediyordum...

Onlara seslenmeyi denedim. Ancak beni duymadılar. Beni fark etmiyorlardı bile... Onlara dokunduğumu zannediyordum ama dokunamıyordum. Hastaneye götürülüşüm ise tam bir komediydi... Öldüğümü zanneden arkadaşlarımın çırpınışı bana yapılan bir şaka gibi geliyordu. Ben onları görebildiğime göre onların da beni görmesi gerekiyordu ama ne ilginçtir ki onlar beni görmüyorlardı!

Bir şey dikkatimi çekti... İstediğim anda, istediğim yerde olabiliyordum. Belki görünmeyen bir bedene sahiptim ama hareket şeklim düşünce hızıyla eş değerdeydi... Nereyi düşünsem anında orada olabiliyordum. Örneğin; bedenimi hastaneye getirirlerken, onlardan çok daha önce oraya varmış ve onları beklemeye başlamıştım.

Sedyede yatan ben, onu seyreden yine ben! Sanki iki ayrı ben vardı, inanılmaz bir şeydi bu...

Daha sonra Eskişehir'deki ailem aklıma geldi. Onları bir daha göremeyeceğimi düşündüm ve çok korktum. O an ölmüş olabileceğimi fark ettim. Ben ölü müydüm? Panik içinde bedenimi aradım. Evet, aşağıda masanın hemen yanındaki yataktaydı. Doktorlar ve hemşireler benimle telaşlı bir şekilde uğraşıyorlardı. Ağzıma siyah, huni gibi bir şey takılmıştı... Makinelere bağlı hortumlar vardı. Bir doktor, göğüs bölgeme garip iki aleti hızla bastırıp, beni sıçratarak bir şeyler yapmaya çalışıyordu! Canım hiç acımıyordu. Git gide daha da hafiflemeye başladığımı hissettim. Hızla garip bir ışığa doğru yükseliyordum...

Gittikçe çevremdeki her şey değişmeye başladı. Çevremde gördüklerim çok değişikti. Renkler, ışıklar ve müzik... Bunlarla dünyada hiç karşılaşmadığımı fark ettim. Hızlı bir çekilmeyle bir bölüme geldim. Bu nasıl bir bölümdü diye düşündüğüm an, buranın bir ana geçit olduğunu algıladım. Sanki inanılmaz bir ışık geçidiydi. İçeriden ve dışarıdan her yerden ve her şeyden gelen parlak, huzur verici bir ışık...

Burada dünyadayken neler yapmamız gerekirken, neler yapmadığımız anlatılıyordu... Artık şüphem kalmamıştı, burası bir geçit noktasıydı. Belki de dünya ile öte dünya arasındaki bir geçitti burası... Geçidin öbür tarafına geçmek istediğimde durdurulduğumu hissettim.

Burada bana 22 yıllık hayatım bir film şeridi gibi seyrettirildi. Kendimi bir anda korumasız ve çıplak hissettim. Çünkü bana, kendimi tanıtan o ışık enerjisinin içinden olumlu ve olumsuz yanlarım algılatılmıştı. İçime büyük bir huzur dolmaya başlamıştı. Ana geçitten geri dönüp, dünyada yerine getirmem gereken insani değerler üzerinde eksiklerimi tamamladıktan sonra, o ana enerji geçidinden geçebileceğimi anlamıştım. Daha doğrusu bana bunlar telepatik olarak anlatılmıştı...

En güzeli de hiçbir eleştiri ya da yargılama kesinlikle yoktu. Kendimi öylesine canlanmış ve tazelenmiş hissediyordum ki...

Geriye dönüşümün yaklaştığı, bana o mükemmel ışık ya da enerji sayesinde iletildi. Hayatımın bundan sonraki bölümünde, daima olumlu bir duygu taşımak ve olumlu düşünceler üretmemin, öte dünyada kabul görmem için şart olduğu hissettirildi.

Daha sonra karanlık bir tünele doğru hızla çekilmeye başladım...

Yoğun bakımda uyandığımda, doktorların ve hemşirelerin bana daha fazla şefkat gösterdiklerini gördüm. Sebebini sorduğumda ise bana şu cümle söylendi:

— Sen bize iki gün boyunca ölüp ölüp dirilerek mucizeler yaşattın...

Asıl mucizeyi Nesime Hanım yaşamıştı. Ancak kimse bunu fark etmemişti bile...

Yıllardır sakladığım sırrımı ilk kez tüm ayrıntılarıyla size anlatıyorum... Çünkü artık beni anlayabilecek birilerinin olduğunu biliyorum...

Tarih: 18.10.1995
Yer: İzmir
Olayı Yaşayan: Aykut Zafer

- Olayı yaşadığımda on bir yaşındaydım. Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen yaşadığım olayın gerçek olduğuna bütün kalbimle inanıyorum...

Babam yüzbaşıydı. Şark hizmetini yapmak üzere Kars'a tayini çıkmıştı. Kars'a geldikten üç ay sonra çevreme ve arkadaşlarıma alışmaya başlamıştım, ilkokul beşinci sınıftaydım...

Bir gün öğleden sonra arkadaşlarımla birlikte okulun arkasındaki sahaya top oynamaya gidiyorduk. Hava çok soğuktu; her taraf kar ve buz kaplıydı. Evlerin pencerelerinden sarkan buz şekillerine öylesine dalmıştım ki, arkadaşımın kullandığı kızağın arkasından düştüğümü ve yuvarlanarak kaymaya başladığımı fark ettiğimde her şey için çok geçti. En son hatırladığım şey, yokuşun sonundaki ağaca hızla çarpmam oldu... Daha sonra gördüğüm şey ağacın altında sırtüstü yatan bedenimdi...

Bedenimi yukardan seyrediyordum... Başımın altındaki karlar kıpkırmızıydı. Sırt üstü yattığım için bedenimin arkasını göremiyordum. Gözlerim kapalıydı.

Bedenimin yarım metre kadar üstünde asılı gibiydim. Sokaktaki bağrışmalara evlerden insanlar çıktı. Bir kadın koşarak bedenimin yanına geldi, bedenimi yan çevirdi, işte o zaman ensemin biraz üstündeki yarayı görebildim. Kafam sanki ikiye ayrılmıştı ve kan fışkırıyordu. Beni yan çeviren kadın yaramın üstüne avuç avuç kar koyuyordu. O sıra atlı bir araba getirdiler. Herkes çok endişeliydi, ben ise onların bu haline çok şaşırıyordum. Çünkü kendimi çok iyi hissediyordum. Beni arabaya bindirip hastaneye götürdüler. Babama haber verilmesi gerektiğini söyleyen arkadaşlarıma, babama söylememelerini benim çok iyi olduğumu söylüyor ama sesimi duyuramıyordum. Sanki görünmez olmuştum! Oysa ben onları görüyor ve duyabiliyordum.

Babamı düşündüm, olayları ben söylemeliydim. Yaralandığımı benden duymalıydı, işte tam o anda kendimi şehrin çıkışındaki askeri birliğin önünde buldum. Nasıl oluyordu da böyle hızlı hareket edebiliyordum? Kapıda nöbet tutan askerlerin yanında durup onlarla konuşmak istedim, yine başaramadım... Biraz daha kapıda oyalandıktan sonra babamın bölüğüne geçtim. Geçtim mi, ışınlandım mı bilemiyorum. Çünkü duvarlara ve kapılara çarpmadan babamın yanında olabildim! Babam telaşla telefonda konuşuyordu. Telefonu kapattığında sürpriz yapmak için tam karşısında durdum. İki arkadaşıyla birlikte kapıya doğru koştular. Sanki benim içimden geçtiler ama ne ilginçtir ki, beni fark etmediler. Korkmaya başlamıştım...

*Birden yukarıya doğru çekilmeye başladım. Hissettiğim ya da gördüğüm ilk şey, çok ışıklı bir borunun içinde hızla ilerleyişimdi. Borunun sonunda melek olduklarını düşündüğüm kişiler beni karşıladı ama kanatları yoktu... Hepsi ışıl ışıldı. Biraz ilerde birçok insan vardı. Onların yanına gitmek istedim. Melek zannettiğim ışıktan varlıklar beni durdurdular: "**Oraya geçemezsin**" dediler.*

Çok şükür beni duyan ve gören birilerini sonunda bulabilmiştim... Daha sonra niçin oraya geçemeyeceğimi sordum.

- "Onlar dünyada yaptıkları yanlış şeyleri seyrediyorlar. Zaten senin buraya gelmen için çok vaktin var. Yaşayarak elde ettiğin güzel bilgileri buraya getirdiğinde seni yine bizler karşılayacağız" dediler.

Bu sözlerden hemen sonra aşağıya doğru inmeye ya da kaymaya başladım. O çok parlak ışıklı varlıklar tıpkı gökyüzündeki yıldızlar gibi uzaklaştıkça ufalıyorlardı...

Kendimi yine hastanede buldum. Çok acı çekiyordum çünkü artık bedenimin içindeydim ve bana yapılanları hissedebiliyordum.

Aradan sekiz gün geçti...

Ben hala hastanede bakımdaydım. Kazadan hemen sonra yaşadıklarımı anneme ve babama anlatmak istedim. Sözlerime başlar başlamaz anlattıklarımdan çok korktular. Ölümün hiç de korkulacak bir şey olmadığını söylediğimde annem bana dualar okumaya başladı. Anlatacaklarımı yarıda kesmek zorunda kaldım. Doktor ise: "Çarpma nedeniyle beyinde bir araz olabilir, garip davranışlarına şaşırmayın" dedi!

Bu yüzden o güzel deneyimi anlatamamıştım... Biliyorum ki ısrar etsem kazadan dolayı beynimde bir araz kaldığına karar verip beni olmadık tedavilere maruz bırakacaklardı. Korkumdan anlatmaya başladıklarımın devamını getiremedim. Bu güzel deneyimi yıllarca kendimde sakladım. Ama şimdilerde okuduğum bazı kitaplardan öğrendim ki, böyle bir deneyi yaşayanların sayısı bütün dünyada oldukça fazlaymış.

Artık inanıyorum ki, beden dışı yaşanılan bu deneyimlerin, yurdumuzda da tıbben bir açıklaması yapılacak ve ölüm ötesine bilimsel bir inandırıcılık getirilecektir. Sabırla bu gelişmeleri bekliyorum...

Bakalım sabırla bekleyenlere, bilimsel çevrelerden ne zaman bir açıklama getirilecek. Biz de merakla bekliyoruz...

Ölüm yaşamın bir başka bölümüdür...

Tarih: 02.05.1987
Yer: Ankara
Olayı Yaşayan: Nevin Gür

-Ben ölümden sonra hayatın olduğuna inanıyorum. Çünkü böyle olduğunu biliyorum. Bu inanç o deneyden sonra başladı. Böyle olduğunu bilmek ise bana çok şey kazandırdı.

Liseyi bitirdiğim yıl ailemle yaz tatiline çıkmıştık. Akdeniz kıyılarındaki çeşitli sayfiye yerlerinde 2-3 gün kalarak çeşitli bölgeleri geziyorduk. Gezimizin sekizinci gününde Silifke'de kamp kurmuştuk. Arkadaşlarımın anlattığı Kız Kalesi'ni görmek, beni çok mutlu etmişti. Sabahın erken saatlerinde kaleye doğru yüzmek için hazırlık yapıyordum. Midemde hafif bir ağrı, biraz da bulantı vardı. Denizde rahatlayacağımı düşünerek yüzmeye başladım. Kısa bir süre sonra midemde şiddetli kramplar başladı. Geri dönmek istedim. Kıyıdan çok uzaklaşmıştım. Bütün gücümü toplayarak kıyıdaki insanlara el sallayıp bağırmaya başladım. Son hatırladığım şey buydu... Ondan sonra koyu bir karanlık...

Kendime geldiğimde benliğimin ya da bilinçli halimin havada asılı gibi durduğunu, bedenimin ise yatakta olduğunu fark ettim. Ben bedenimden ayrılmıştım ve çok korkuyordum... Yatakta yatan bedenimin görüntüsü ise öylesine kötüydü ki... Doktorları izlemeye başladım. Büyük sayılabilen bir makineden aldıkları iki metal plakayı göğsüme koyduklarında, bedenimin havaya sıçradığını görüyordum. Bunu üç kere yaptılar. Yapılan şeyler bana çok anlamsız gelmişti ya da sıkılmıştım, bilemiyorum. Olayın benimle ilgili olması beni hiç enterese etmiyordu. Çok huzur veren bir hafifliğim vardı. Oradan uzaklaşmak istedim ve o anda bunu başardım. Yükseliyordum... Tavanı nasıl aştım bilemiyo-

rum ama çok aydınlık bir ışığa doğru yükseliyordum. Hemen sonra yalnız olmadığımı fark ettim. Kim olduklarını göremiyordum. Sanki bana içimi, benliğimi ısıtan, parlatan bir tür fosforlu ışık yolluyorlardı. Bu güzel ışık akımından hemen sonra, geçmişteki hayatımı seyretmeye başladım. Öylesine hoş bir andı ki... Unutmuş olduğum çocukluk anılarım tüm detaylarıyla gösteriliyordu. Anlatılmak istenen şey; sanki dünyada yaptığımız her şeyin burada kayıtlı olduğuydu. Ya da ben öyle düşündüm, bilemiyorum...

Bu yaşıma kadar öğrendiğim, bildiğim şeylerin (ölmek ve ölümle ilgili) *yanlış olduğunu algıladım. Ölüm benim düşündüğümden çok daha farklı bir şeydi... "Eğer ölüm buysa, mutlak son ne? Yoksa ölümle yok olmak sadece bedenin yok olmasından mı ibaret?" İşte bütün bunları düşünürken nerden geldiğini anlayamadığım bir ses:*

- ***"Sorduğun sorunun cevabı gördüklerinde saklı. Geri dönmen gerektiği için sana şu anda söyleyebileceğimiz tek şey şu: Ölüm yaşamın başka bir bölümüdür..."***

Bu sözleri duyduktan sonra etrafıma bakmak istedim ama başaramadım. Kendimi sis ya da dumanın içindeymiş gibi algılıyordum. Geri dönme vaktimin geldiği söylendi. Oysa ben kalmak ve öğrenmek istediğim sorulara yanıt almak istiyordum. Her şeyin yolunda olduğundan o kadar emindim ki... Bana bir yerlerden hızla akan ve beni adeta yıkayan öylesine güzel huzur dolu bir ortamdaydım ki, geri dönmeyi düşünmek bile istemiyordum. O anda içinde bulunduğum gri sis dalgalarının içinden sıyrılıp, inanılmaz güzellikteki renklerin ve ışığın içinde buldum kendimi... Dünyadaki hiçbir şeyi örnek alarak gösteremeyeceğim bir ışık ve renk bulutuydu.

Bu güzel manzaranın arkasındaki boşlukta annem gösterildi bana. Gerçekten büyük bir acı içinde çırpınıyordu. Ayaklarında ayakkabı yoktu ve ayaklarının altından kanlar akıyordu. Onu hastaneye doğru koşarken gördüm. Tekrar bana yönelen bir soruyla annemin görüntüsü kayboldu.

- Hala gerçekten burada kalmak istiyor musun? Yoksa yarıda bıraktığın görevlerini yapmak ve zamanı gelince buraya dönmek mi istiyorsun?"

Tesir altında kalmamamı sağlayan bir ses tonuydu bu... Karar benim kararım olacaktı... Burada kalmayı kabul edersem, tamamlamadığım hayatım yüzünden benim ve bağlı bulunduğum kişilerin görevlerini de engelleyeceğimi anladım. Onlarla birlikte ilerleyerek planın büyük bir parçasını bitirmek ve zamanı gelince buraya tekrar dönmek şansımın olduğunu anladığımda aşağıya doğru kaymaya başladım...

Gözlerimi açtığımda oksijen balonunun içindeydim. Yani yoğun bakım ünitesinde... Oksijen balonunun arkasından etrafı seyretmeye çalıştım. Doktorlar ve hemşireler dikkatle bana bağlı makineleri izliyorlardı. Gözlerimi açtığımı gören doktorlardan biri elini havaya kaldırarak zafer işareti yaptı.

Herkes çok mutluydu. Yavaşça annemi içeri aldılar. Annemin sargı beziyle sarılı ayaklarına baktım! Gülümsedim ve uyumak için gözlerimi kapattım.

Tekrar dünyaya geliyorum...

Adı ve Soyadı: Müge Yıldız
Doğum Tarihi: 10.01.1987
Konuştuğumuz Tarih: 22.09.1992
Konuştuğumuz Yer: İskenderun
Arşiv No: 001

Müge'nin annesi Sevim Yıldız, hamileliğinin son haftasında bir rüya görüyor. Rüyasında 19 yaşlarında genç bir kız koşarak Sevim Hanım'ın yanına yaklaşıp, *"Ben sizin evinizde tekrar dünyaya geliyorum"* diyor. Sevim Yıldız uyanınca, her halde kızım olacak diye rüyasını yorumluyor. Altı gün sonra Müge dünyaya geliyor...

Müge 3 yaşına geldiğinde, ailesine: *"Siz benim annem ve babam değilsiniz. Burası da benim evim değil."* demeye başlıyor. Aile önceleri bu sözlerin üzerinde pek durmuyor. Ancak Müge her geçen gün biraz daha garipleşmeye başlıyor. Sonunda gerçek ailesine ve evine gitmek için ısrar ediyor. Bunun üzerine ailenin büyükleri konuyu araştırmaya başlıyorlar. Fakat Müge ailesi hakkında annesinin adının Seher, babasının adının ise Ethem olduğunun dışında başka bir bilgi veremiyor.

Aradan sıkıntılı ve huzursuz iki yıl geçiyor...

Müge 5 yaşına geldiğinde bir gün aniden, daha önceki hayatında nasıl öldüğünü hatırlıyor ve 19 yaşındayken elektrik çarpması sonucu öldüğünü söylüyor.

Bu gelişmeden iki ay sonra...

Bir gün ailesiyle birlikte çarşıda dolaşırken, tanımadıkları bir bayanın arkasından "Hala" diye bağırıyor. Annesi hemen bayanın yanına gidip, yakınları arasında Seher ve Ethem adında evli bir çift olup olmadığını soruyor. Alınan olumlu cevaptan sonra, derhal verilen adrese gidiliyor...

Müge gidilen adresteki evin bütün aile fertlerinin isimlerini teker teker saymaya başlıyor. Yakın akrabaların hatta komşuların bile isimlerini teker teker sıralayıp, şu anda nasıl olduklarını soruyor. Onlardan haber almanın rahatlığıyla, büyük bir insan gibi koltuğa yaslanıp derin bir nefes alıyor.

Müge rahatlamıştı... Ya her iki aile?

Seher Hanım bütün bu olup bitenlerden şaşkın bir halde biraz kendisini toparlayabildikten sonra, Müge'ye yaklaşarak bazı sorular sorma ihtiyacı hissediyor:

- *Önceki yaşamında benim kızım olduğunu iddia ediyorsun... Sana birkaç soru sormak istiyorum. Cevaplayabilir misin?*

Müge başını sallayarak olur cevabını veriyor...

- Peki, o zaman söyle bakalım... Kızım evde yalnızken ölmüştü. Sen benim kızımın ruhunu taşıdığını iddia ettiğine göre bana ölüm şeklini ve nedenini açıklayabilir misin?

Müge tereddütsüz anlatmaya başlıyor:

- Sen komşuya kahve içmeye gittikten sonra, senin daha önce temizlediğin buzdolabının altında biriken suyu temizlemek istedim. Elektrik çarptı ve ben öldüm. Ölümümden bir sene önce ticaret lisesini bitirmiştim...

Bu doğru cevaplardan sonra Seher Hanım, yalnız ailenin bildiği, aileye ait çok özel sorular sormaya başladı. Müge bütün bunlara da ayrıntılı bir şekilde cevaplar verdi. Ve hepsi de inanılmaz doğruluktaydı...

Seher Hanım'ın şaşkınlığı her geçen dakika biraz daha artıyordu... Son bir soru daha sormak istedi...

- Kızım ölmeden bir gün önce çarşıya çıktık. Kızıma bir şey aldım. Bunu kızım ve benden başka hiç kimse bilmiyor. Paket hala açılmadı. Onun içinde ne olduğunu bana söyleyebilir misin?

Müge geçmiş yaşamındaki annesine bakarak gülümsedi...

-Kırmızı kadife terlik...

Müge şu anda iki ailesiyle birlikte yaşıyor. Özel günlerde (Anneler, Babalar Günü vs.) iki annesine ve iki babasına da hediyeler alıyor. Durumu her iki aile de kabullenmiş durumda... Müge artık hırçın, isyankâr ve huzursuz değil. Aradığını bulan kişilerin huzurunu yaşıyor...

Mısır'da öldüm...
Sizin evinizde tekrar doğuyorum...

Adı ve Soyadı: Hasan Buhayri Ünal
Doğum Tarihi: 1956
Konuştuğumuz Tarih: 21.11.1992
Konuştuğumuz Yer: İskenderun
Arşiv No: 002

Doğumdan yarım saat önce dedesi rüyasında; genç bir erkeğin, kayığın küreklerini hızlı hızlı çekerek kıyıya yaklaştığını görüyor. Kim olduğunu sorduğunda ise *"Ben Hasan Buhayri'yim. Mısır'ın Tanta şehrinde öldüm. Sizin evde tekrar dünyaya dönüyorum"* diyor. Genç adamın yanağındaki ben, dedenin dikkatini çekiyor.

Uyanınca rüyasını, erkek bir torun sahibi olacağım diye yorumluyor. Yanında yatan eşini uyandırıp, *"Galiba torunumuz erkek olacak hanım"* diyor. Kısa bir süre sonra beklenen telefon geliyor... Ve yanağında kocaman beniyle sağlıklı bir erkek bebek doğduğu haber veriliyor.

Ünal ailesine göre dedenin rüyası çıkmıştır. Bebeğin yanağındaki ben ise sadece basit bir tesadüftür!

Aile fertleri dedenin isteği üzerine bebeğin ismini Hasan Buhayri olarak nüfusa geçiriyorlar. İki yıl boyunca her şey normal gidiyor. Ancak Hasan 2 yaşına gelince gariplikler birbirini takip etmeye başlıyor. Hasan bilinmeyen bir dilde sözcükler söylemeye başlıyor. Bu sözcüklerin daha sonra Mısır diline ait olduğu anlaşılıyor!

3-4 yaşlarına gelince ailesinin sosyal yapısını yadırgamaya başlıyor. Benim evim burası değil diye ısrar ediyor. 5 yaşında ise

geçmiş yaşamındaki ölüm şeklini hatırlıyor. Nil deltasında Tanta şehrinde birçok teknesi olan balık ticaretiyle uğraşan zengin bir tüccar olduğunu anlatıyor. Tayfalarının arasında çıkan bir isyanı bastırmak isterken kaza ile vurulup denize düşerek öldüğünü ve Mısır'da çok parası olduğunu en ince detaylarına kadar bir solukta anlatıyor.

Aile endişe duymaya başlamıştır artık... Baskıyla çocuğa bu anlattıklarını unutturmaya çalışırlar... Konuşmaması, hatırlamaması için çareler ararken, Hasan evli olduğunu da hatırlıyor.

Karısının ve iki çocuğunun yalnız kalmaması için Mısır'a gitmesi gerektiğini ısrarla ailesine söyleyerek, onlara kendisini Mısır'a göndermeleri için yalvarıyor.

9-10 yaşlarına gelince evden kaçma planları yapmaya başlıyor. Kendisine nedeni sorulduğunda; Mısır'dan ailemi ve paralarımı getirirsem burada çok zengin oluruz, cevabını veriyor. Ancak ailesi kesin olarak kendisine karşı çıkıyor ve hiçbir zaman onu Mısır'a göndermiyor. Bundan sonra Hasan ailesi tarafından daha sıkı bir takibe alınıyor.

13-14 yaşlarına gelince daha fazla ailesinin baskılarına dayanamayarak, Mısır'a gitme sevdasından vazgeçmek zorunda kalıyor. Kendisini İskenderun'da balıkçılığa veriyor.

Hasan Buhayri Ünal şu anda 38 yaşında... İskenderun Deniz Su Ürünleri Limited Şirketi'nin ortaklarından... Kısacası bu yaşamında da yine balık ticareti yapıyor. Değişmeyen bir başka özelliği ise deniz korkusu... Bu yaşantısında ölümünün diğer yaşamında olduğu gibi denizden gelebileceği korkusunu üstünden atamadı...

Deniz, Hasan Buhayri Ünal'ı alabildiğine ürkütüyor...

Annesinin tüm baskılarına rağmen, geçmiş yaşamının anılarını unutmadı...

Adı ve Soyadı: Mevlüde Büyükaşık
Doğum Tarihi: 19.02.1963
Konuştuğumuz Tarih: 18.07.1993
Konuştuğumuz Yer: İskenderun
Arşiv No: 003

- *Burası benim evim değil... Adım Sema... Ben çok zenginim...*

Bu sözler Mevlüde Hanım'ın 4 yaşına girdiği güne rastlıyor. Aile biraz şaşırıyor ama ilk başta pek üzerinde durmuyorlar ve önemsemiyorlar. Bu yaşlardaki çocukların hayal güçlerinin biraz fazla olabileceğini düşünüyorlar. *"Varsın böyle konuşsun, kime ne zararı olabilir ki?"* diyorlar.

O yıllarda Antakya'nın girişinde merkeze oldukça uzak bir semtte oturuyorlar. Mevlüde 7 yaşlarındayken, bir akşam üstü annesiyle birlikte mahalledeki fırına gidiyorlar. Sıranın kendilerine gelmesini beklerlerken, yoldan çok lüks bir arabanın geçtiğini görüyorlar. Kapıda duran gençler, arabayı kullanan gencin, Antakya'nın en zengin ailelerinden Köse Ailesi'nin büyük oğlu Semir olduğunu söylüyorlar. Bunun üzerine 7 yaşındaki Mevlüde, hemen gençlere dönüp, *"Semir değil, Semih'ti"* diye lafa karışıyor.

Annesi: *"Sus bakalım... Sen nereden tanıyorsun?"* diye azarlayınca, Mevlüde uzaklara doğru bakıp: *"Nasıl tanımam, ben daha önce onların annesiydim. Semir'in küçük, Semih'in büyük olduğunu nasıl bilmem"* diye cevap veriyor!

Annesi çok şaşırıyor ve korkuyor. Mevlüde'nin kulağını çekip: *"Bir daha böyle acayip şeyler söylersen seni çok kötü döverim"* di-

ye azarlayınca, Mevlüde aradan geçen 4 yıl boyunca, bu konu hakkında ağzını bile bir daha açamıyor.

Aradan yıllar geçiyor...

Mevlüde 11 yaşına bastığı yıl, Antakya'nın merkezine, yeni bir semte taşınıyorlar. Mevlüde, Vali Teoman İlkokulu'nun beşinci sınıfına başlıyor.

Bir gün teneffüste arkadaşlarıyla oynarken, yoldan geçen bir ortaokul öğrencisini görüyor. Ve çocuğun yanına koşup dikkatli bir şekilde onu inceliyor. Daha sonra çocuğa sarılarak, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Kendine geldiğinde, anlatmaya başlıyor: "Ben senin annenim. Sen doğduktan 1 - 2 gün sonra öldüm. O zaman adım Sema Köseydi. Kum ocaklarımız vardı. Altı kardeştiniz. 3 erkek, 3 kız... Ağabeylerin, ablaların nasıllar? Şu anda ne yapıyorlar?" deyince çok şaşıran ve hayretler içinde kalan çocuk: "Bunların hepsi doğru ama sen nasıl bilebilirsin?" deyince, Mevlüde çok rahatlıyor. Evinin adresini verip, kardeşleriyle muhakkak kendisine gelmelerini söylüyor.

Ertesi gün aile verilen adrese gidiyor. Kapıyı onlara Mevlüde açıyor. Çocukların altısı da kapıda kendilerinden 10-15 yaş küçük Mevlüde'ye hayretle bakıyorlar. Daha sonra Mevlüde ile uzun uzun görüşüyorlar. Ailelerinin en gizli olaylarını bile Mevlüde'nin ağzından en ince ayrıntılarıyla dinledikten sonra şüpheleri kalmıyor...

Küçük kıza sarılıp: *"Çok enteresan bir olayla karşı karşıyayız... Annemizin ruhu Mevlüde'de yaşıyor. Anlattığı her şey tamamıyla doğrudur"* diyorlar.

İki aile bu gün hala görüşmeye devam ediyorlar. Mevlüde Hanım İskenderun'da oturmakta olup, evli ve iki kız çocuğu annesidir.

Üstünden bir türlü atamadığı bir korkuyla yaşamına devam ediyor: Doğum yaptıktan sonra hastalanıp, bir önceki yaşamında olduğu gibi ölmek...

Önceki yaşamında öldüğü köye gitti... Artık onun da iki ailesi var...

Adı ve Soyadı: Nursel Kutsal
Doğum Tarihi: 13.07.1963
Konuştuğumuz Tarih: 20.08.1993
Konuştuğumuz Yer: Antakya
Arşiv No: 004

Diğer örneklerimizde olduğu gibi olayın başlangıcı, yine doğumdan önce görülen bir rüyaya dayanıyor...

Annesi Vesile Hanım, rüyasında 18-19 yaşlarında bir kızın kemerine sarılıp, *"Benim adım da Vesile. Sizin evinizde tekrar dünyaya geliyorum"* dediğini görüyor. Vesile Hanım uyanınca çok korkuyor. Rüyasını büyüklere soruyor. *"Korkma kızım, hayırdır inşallah"* cevabını alınca biraz içi rahatlıyor.

Bir gün sonra ise Nursel Hanım, gerçekten de bir kız çocuğu dünyaya getiriyor. Adını Nursel koyuyor...

Nursel iki yaşına gelince: *"Burası benim evim değil, benim evim " Güzelburç Köyü"nde, beni oraya götürün"* demeye başlıyor.

Aile yeniden doğuş olayına inanıyor. Zira bu yörede bu tür konuşan çocuklar o kadar fazla ki... Ama Nursel önceki hayatıyla ilgili detaylar veremiyor. Aradan 3 yıl geçiyor. Nursel beş yaşındadır artık...

Bir gün annesiyle birlikte ilçeye çarşıya iniyorlar. Kalabalık bir erkek grubunun içinde bulunan 28 yaşlarındaki bir genç koşup ayaklarına sarılıyor. Nursel çevrenin şaşkın bakışları arasında kafasını kaldırıp: *"Sen benim ağabeyim Cemilsin. Ben Vesile beni tanıdın mı?"* diye soruyor. Genç adam bir an için şaşkınlıktan hiçbir şey söyleyemiyor. Bu arada Nursel'in annesi araya girip: *"Siz Güzelburç köyünde mi oturuyorsunuz?"* diyor.

Genç adamın şaşkınlığı bir kat daha artıyor ve zorlukla: *"Evet"* diyebiliyor...

O anda Nursel geçmiş yaşamının bütün ayrıntılarını hatırlamaya başlıyor:

- Ben 19 yaşında öldüm. Babamın adı Cabir Görüroğlu. Üvey annem Fevziye, ağabeylerim Cemil ve Fevzi...

Genç adam bunları duyunca Nursel'in annesi Vesile Hanım'dan adreslerini istiyor. Çünkü küçük Nursel'in anlattıkları gerçekti...

İki gün sonra söz konusu aile verilen adrese geliyor. Küçük Nursel'e birçok soru soruluyor. İnanılmaz bir şekilde tüm sorulara doğru cevap alınınca, küçük Nursel'i köylerine götürmek istiyorlar. Aile razı oluyor ve hep beraber köye gidiliyor...

Nursel köyün girişinden itibaren olayları daha iyi hatırlamaya başlıyor.

Sözlüsünü, ölümünden çok kısa bir süre önce teyzesi, eniştesi ve ağabeyi Cemil tarafından hastaneye götürülüşünü, tarlada çalışan ağabeyi ve babasına öğlen yemeğini götürüp geldikten 3 - 4 saat sonra öldüğünü, en ince ayrıntısına kadar anlatıyor. Köydeki kadınlar, ellerinde birçok elbiseyle küçük Nursel'in yanına gelip, bunların arasından ölümünden önce giydiği elbiseyi seçmesini istiyorlar. Küçük Nursel oradaki elbiselerden birini gösteriyor. Daha sonra da: *"Bunlar benim çeyiz sandığımdaydılar. Siz nasıl aldınız"* diye de sinirleniyor.

Nursel Hanım önceki ailesiyle bugün hala görüşmeye devam ediyor. Evli ve çok mutlu. Fizik yapısıyla önceki ailesine daha fazla benziyor.

(Nursel Hanım ölüm şekliyle ilgili anlattıkları, kendi isteği üzerine kitaptan çıkartılmıştır.)

Ölmeden önce gerçekleştiremediği annesinin son isteğini, öbür yaşamında yerine getirdi...

Adı ve Soyadı: Filiz Gül
Doğum Tarihi: 09.01.1987
Konuştuğumuz Tarih: 15.10.1993
Konuştuğumuz Yer: Hatay
Arşiv No: 005

Filiz'in annesi rüyasında, komşularının yaşlı annesi Verda Hanım'ı görüyor. Verda Hanım:

- *Ben öldüm ama uzağa gitmiyorum senin yanında tekrar dünyaya geliyorum,* diyor.

Anne heyecan ve korkuyla uyanıyor. Saatine bakıyor. Saat sabaha karşı 04.30, günlerden ise cumadır... Tekrar uyuyamıyor. Aradan bir saat geçiyor... Karşı komşudan gelen çığlıklarla yataktan fırlıyor. Komşularına koştuğunda ise Verda Hanım'ın öldüğünü görüyor. Rüyanın ve ölümün şokuyla 10-15 gün sonra olması beklenen doğum başlıyor ve akşama doğru Filiz dünyaya geliyor.

Aradan geçen dört yıl boyunca, her şey normal gidiyor.

Bir gün, ölen Verda Hanım'ın çok sevdiği oğlu Abdullah Filizler'in evinin önünden geçerken, Filiz balkondan *"Abda ben senin annenim"* diye bağırıyor. Abdullah bakmayınca, Filiz tekrar bağırıyor: *"Abda sen benim en sevdiğim oğlumdun, niçin bana bakmıyorsun?"*

Abdullah geri dönüyor ve kendisine bağıran kızı aşağıya çağırıyor. Filiz büyük bir sevinçle aşağıya koşuyor. Abdullah Bey Filiz'e hemen şu soruyu soruyor:

- Sen benim annemsen söyle bakalım diğer çocuklarının isimlerini ve neden beni onlardan daha çok sevdiğini?

Filiz büyük bir heyecanla anlatmaya başlıyor:

- Havva, Mehmet, Ahmet, Ali. Onların maddi durumları çok iyi olduğu halde bana bakmadılar. Onların yanında çok sıkıntı çektim. Bana yalnız sen ve karın baktınız. Sizin durumunuz iyi olmadığı, fakir olduğunuz için onların yanında kalmak zorundaydım. İlaçlarımı bile almadılar. Açlıktan ve bakımsızlıktan öldüm.

Abdullah bu duydukları karşısında çok şaşırıyor. Aklına uzakta olan ablası geliyor... Ve yine soruyor:

- Peki ya kızın?

Filiz ağlamaya başlıyor.

-Havva'yı mı soruyorsun. O çok uzakta evli, bilmiyor musun?

Abdullah aileye ait daha da özel şeyler sormaya başlıyor ve onlara da eksiksiz cevaplar alıyor. Abdullah Filiz'e son bir soru daha soracağını, eğer buna da doğru cevap alırsa, kendisinin annesinin ruhunu taşıdığına inanacağını söylüyor.

-Annem ölmeden 10 gün önce ziyaretine gitmiştim. Bir şey istedi ve ben bunu yapamadım. Bunun ne olduğunu bana söyleyebilir misin?

Filiz gülümseyerek cevap veriyor:

- Bizim köyde bulunmayan Antakya'daki susamlı tahinli ekmek... (Cevap doğrudur.)

Abdullah Bey artık sık sık Filizler'in köyüne gidiyor. Her gelişinde ise Filiz'e susamlı tahinli ekmek getiriyor. Annesinin ölmeden önce yerine getiremediği son isteğini Filiz'de gerçekleştirmesi Abdullah Bey'e büyük huzur veriyor. Filiz ise ekmeği alıp her seferinde elinde sallayarak, *"Oğlum bana ekmek getirdi"* diye sevinç çığlıkları atıyor.

Beni mezara koydukları ana kadar her şeyi yukarıdan seyrettim. Her şeyi duydum ve gördüm. Ancak insanlar beni duymuyordu...

Adı ve Soyadı: Gönül Büyükaşık
Doğum Tarihi: 17.06.1975
Konuştuğumuz Tarih: 17.09.1993
Konuştuğumuz Yer: Hatay
Arşiv No: 006

Gönül 3 yaşlarındayken annesine: *"Beni Samandağı'nın Çanakovuk Köyü'nde oturan diğer anne ve babama götürün"* demeye başlıyor!

Gönül'ün anne ve babası bu isteğe şiddetle karşı çıkıyorlar. Ama Gönül'ün ısrarlarına ancak bir yıl dayanabiliyorlar.

Gönül 4 yaşına gelmiştir ve daha önceki anne ve babasının isimlerini hatırlamaya başlamıştır.

- *Annemin adı Atra Yeter, babamın adı ise Hasan Yeter'dir...*

Aile bu bilgilere dayanarak, Gönül'ü söylediği köye götürüyorlar. Gönül evi hiç zorlanmadan buluyor. İçeri girince geçmiş yaşamındaki anne ve babasına: *"İşte ben yine geldim... Evin şeklini değiştirmişsiniz ama yine de ben tanıdım. İki oda topraktı. Yıkmış taş oda ve üstüne çatı yapmışsınız."*

Daha sonra diğer odalara bakmak için ayağa kalkıyor. Yandaki odaya geçip dolabın çekmecesinden bir çarşaf çıkarıp: *"Bunu ben öldükten sonra üstüme örtmüştünüz"* deyince aile şaşkına dönüyor!

Sorular arka arkaya gelmeye başlıyor. Niçin öldün? Nasıl öldün, Nerede öldün?

Gönül bütün soruları kesin bir kararlılıkla cevaplamaya başlıyor...

- Amcamın oğlu Mahmut Yeter'le beni zorla evlendirdiniz. Bir aylık evliyken Mersin'e gittik. Hiç mutlu değildim, hep kurtulmak yani ölmek istiyordum. Ve nihayet bir fırsatını bulup Mersin'de tren raylarının üstüne ellerimi anlıma koyup yattım. Tren düdüğünü çalarak hızla üzerime doğru gelip, kollarımın altından tekerlekleri geçerek beni parçaladı. Uzun bir süre orada parçalanmış olarak yattım. Ben parçalanmış vücudumu görebiliyordum. Yani biraz yüksekten her şeyi seyredebiliyordum. Daha sonra kocamı getirdiler. Kollarımdaki altınları aldı. Orada bulunan kişiler parçalanmış vücudumu toplayıp bir çuvala koydular. Sonra köye getirdiler. Beni yıkamadan gömdüler. Çünkü cesedim yıkanacak gibi değildi. Üstüme örtülen örtüyü en yakınlarım bile kaldırıp bakamadılar. Beni mezara koyuncaya kadar her şeyi gördüm ve duydum. Ama kimseye sesimi duyuramıyordum. Üstüme toprak atılmaya başlandığından sonrası ise koyu bir karanlık! Hiçbir şey hatırlamıyorum...

Atra Hanım ağlayarak 4 yaşındaki Gönül'ün boynuna sarılıyor ve ekliyor:

- Bu çocuk benim kızımın ruhunu taşıyor... Anlattığı her şey doğru... Kızımın ölüm tarihi 16 Haziran 1975, yani Gönül'ün doğumundan bir gün önce.

Bu arada içeriye bir bey giriyor. Hoş geldiniz deyince Gönül çok sinirlenip başını başka bir tarafa çevirince, evdekiler gülmeye başlıyorlar. İçeri giren amcasının oğlu yani eski eşi Mahmut Yeter'dir.

Gönül şimdi 19 yaşında ve nişanlı. Yakında evleniyor. Belki de onu çok arzu ettiği mutlu bir yaşam bekliyor. Önceki ailesiyle 15 yaşına kadar çok sık görüşmüşler. Şimdilerde oldukça azalmış.

Gönül'ü şimdi pırıl pırıl bir gelecek bekliyor...

Çözülemeyen tek şey ise, koltuk altlarındaki doğuştan var olan derin yara izleri ve tren korkusu!

Önceki hayatımda Hıristiyandım..

Adı ve Soyadı: Atra Heybetli
Doğum Tarihi: 1927
Konuştuğumuz Tarih: 22.09.1993
Konuştuğumuz Yer: Antakya
Arşiv No: 007

Bu örneğimizin ilginç bir özelliği var. Önceki hayatında Hıristiyan olduğunu ileri sürüyor ve diğer örneklerde olduğu gibi ölüm şeklini, ailesi hakkında bilgileri çok net hatırlıyor. Şimdi olayı size Atra hanımın ağzından aktarıyorum:

- *Daha önceki hayatımda Antakya'da oturuyorduk. Asi Nehri'nin yanında meyve ağaçları olan bahçe içinde çok güzel bir evde yaşadım. Amcamın Asi Nehri'nin hemen yanında kahvesi vardı. Çok tanınan ve çok sevilen bir kişiydi. Adı Yakup'tu.*

Babam Şüvvel, annem Meryem, ağabeyim Misel ve ben Zeyna çok mutlu bir yaşam sürüyorduk... Ta ki, benim öldüğüm güne kadar.

Bir pazar günüydü...

O gün çok mutsuz ve huzursuz uyandım. Öğlene kadar bahçede dolaştım. Pazar ayinine gitmek için bütün aile hazırlık içindeydik. Yemek hazırlandı. Sofraya çağrıldığımızda annemin yaptığı mercimekli pilav yemeğini sevmediğimi söyleyerek ağlamaya başladım. Yemeği yemeyeceğimi ve ayine gitmeyeceğimi söyleyip tekrar bahçeye çıktım. Ağabeyim Misel: "Israr etmeyin. Yemek yemesin, ayine de gelmesin" deyince, ailem beni bırakıp ayine gitti.

10 yaşındaydım ve evde yalnız kalmak beni korkutmuştu. Bahçedeki en yüksek ağaca çıkıp ailemin eve gelmesini bekliyordum. Bulunduğum yerden yolu ve sokağın başlangıcını çok rahat görebiliyordum. Korkum da geçmişti...

Sokaktan ayinden dönenleri görebiliyordum. Ailemin de geldiğini görünce hızla aşağıya inmek istedim. Ayağım kaydı. Yere düştüm ve o anda öldüm. Ölümümden sonra yapılan ayinleri, ailemin mezarımın başında haykırışlarını, hepsini görüyor ve duyuyordum. Ama beni kimse duymuyor ve görmüyordu. Mezara konduktan sonra koyu bir karanlık başladı.

Daha sonra kendimi şimdiki hayatımda buldum. 5 yaşında şimdiki aileme, beni diğer ailemin yanına götürmeleri için ısrar ettiğimi de hatırlıyorum. Babam benim anlattıklarımdan ve ağlamamdan o kadar rahatsız olmuştu ki, benden habersiz Antakya'ya gidip Asi Nehri'nin yanındaki kahveyi bulup, benim anlattıklarımın doğru olup olmadığını araştırdığında, tüm gerçekler ortaya çıktı. Anlattıklarımın hepsi doğruydu...

Önceki ailemin beni görmek istemesi üzerine babamla birlikte eski ailem bizim köye geldiler. Anlattıklarımdan o kadar çok etkilendiler ki, onların kızı olduğumu ve kendileriyle birlikte yaşamam gerektiğini söylediler. Beni götürmek istediler.

Onlar benim önceki yaşamımdaki ailemdi ama şu anda benim bu yaşamımda da bir ailem vardı...

İki aile arasında büyük tartışmalar çıktı. Ve bu uzun yıllar devam etti.

Ben 12 yaşına geldiğimde kesin olarak ilk ailemle ilişkiyi kestik.

Bu yazıyı sizler için hazırlarken, Atra Hanım'ın anlattıklarının doğruluğunu, Antakya'nın ölüm kayıtlarını araştırdığımda bizzat ben de gördüm.

İnanılmaz bir gerçekle karşılaşan aile korku içinde oğullarını alıp köylerine geri döndüler... Ve bir daha da bu olaydan kimseye bahsetmediler...

Adı ve Soyadı: Hasan Sarıgül
Doğum Tarihi: 01.05.1987
Konuştuğumuz Tarih: 27.11.1993
Konuştuğumuz Yer: Antakya
Arşiv No: 008

Hasan'ın doğumundan 1 hafta önce annesi bir rüya görür...

"Yaşlı bir bey, Hasan'ın annesinin yanına yaklaşıp, 'Kızım, beni sırtında taşıyarak sizin evinize götürür müsün?' deyince Hasan'ın annesi sebebini soruyor. Yaşlı kişi ise: 'Benim adım Haydar. Bundan sonra sizinle birlikte yaşayacağım' cevabını veriyor."

Hasan'ın annesi rüyasını evdekilere anlattığında, diğer örneklerde olduğu gibi, oğlun olacak cevabını alıyor.

Bir hafta sonra gerçekten de bir erkek çocuğu dünyaya getiriyor. Çocuğa Hasan adı konuluyor.

Aradan 3 yıl geçiyor...

Evdekiler de Hasan'ın annesi de doğumdan önce görülen rüyayı çoktan unutmuşlardır. Yalnız Hasan'ın garip bir huyu vardır. Diğer kardeşlerinde olmayan, aileyi fazlasıyla üzen ve utandıran, garip bir huy... Hasan eve gelen her misafirin yanına gidip, garip bir ifadeyle: "*Allah rızası için sadaka...*" diyerek ellerini uzatması.

Anne, baba ve ağabeyler ne kadar baskı yaparlarsa yapsınlar, Hasan'ın, bir fırsatını bulup önüne çıkan yabancılara avucunu açmasının önüne geçememişler. Bu arada Hasan'ın ısrarla Kurban Bayramı'na ne kadar kaldı diye sık sık sorması aileyi iyice telaşlandırmaya başlamıştır.

Bayram sabahı Hasan çok erken kalkıyor ve annesinin yanına gidip:

— *Ben Haydar Korkulu'yum. Benim evim burası değil, Gümüşgöze Köyü'nde 10 tane çocuğum var. 4 erkek, 6 kız. Karımın adı Kamile Korku. Karım çok kötü bir insan. Hastalandığım zaman bana hiç bakmadı. Ölmemi istedi. Ve onun yüzünden öldüm. Bana yalnız çocuklarımdan Ahmet, Semir ve Nesibe yardım ettiler. Oğlum Ahmet'i çok seviyordum. Kurban Bayramı'nda kurban derisi satardı. Hepimiz çok fakirdik. Ben de dilencilik yapıp para kazanmaya çalışırdım.*

Bu sözler üzerine aile hayretler içinde oldukları yerde donup kalıyorlar... Bunun mantıklı bir izahı olmalı diye düşünüyorlar. 3,5–4 yaşındaki bir çocuğun böylesine geniş bir hayal gücünün olması mantıksız geliyor aileye...

Yapılacak tek şey Hasan'ın anlattıklarını araştırmaktı... Aile de öyle yapıyor.

Hasan'ın anne ve babası çocuklarını da yanlarına alıp, Gümüşgöze Köyü'nün yolunu tutuyorlar. Hasan'ın anlattıkları doğru çıkarsa bu olayın açıklamasını kimden öğrenebiliriz diye de düşünmeye başlıyorlar... Köye yaklaştıkça Hasan önlerinden geçtikleri tarlaların sahiplerinin isimlerini saymaya başlıyor. *"Kerim Ağa'nın tarlası, Halef Ağa'nın tarlası..."*

Aile iyice tedirgin oluyor ve içleri ürperiyor...

Köye geldiklerinde, Hasan'ın *"Eve gidelim, oğlum Ahmet'i görmek istiyorum"* diye ısrar etmesine rağmen, anne ve baba en sağlıklı bilgileri muhtardan alabileceklerini düşünüp, önce muhtara gidiyorlar. Olayı muhtara anlattıklarında ise, muhtar

büyük bir şaşkınlıkla Hasan'ın anlattıklarının doğru olduğunu, isterlerse, o aileye kendilerini götürebileceğini söylüyor! Bu gelişme karşısında Hasan'ın ailesi büyük bir korkuya kapılarak, eve gitmek istemiyorlar. Oğullarına zarar gelebileceğini düşünüp, Antakya'ya geri dönüyorlar.

Çok zor da olsa bu olayı oğullarına unutturmaya çalışıyorlar. Ve kimseye bu olaydan söz etmiyorlar.

Aileyle görüştüğümde Hasan 7 yaşındaydı... Geçmiş yaşamının izlerini hala unutmamıştı ve oğlu Ahmet'in bir gün gelip kendisini bulacağına inanıyordu.

Her şey bir otobüs yolculuğunda ortaya çıktı...

Adı ve Soyadı: Nilgün Deli
Doğum Tarihi: 28.02.1971
Konuştuğumuz Tarih: 17.01.1993
Konuştuğumuz Yer: İskenderun
Arşiv No: 009

Doğumdan bir gece önce...

Nilgün'ün annesi o gece rüyasında; çok fakir bir ailenin evine gittiğini ve orada kendisine bir bebeği (kız) uzatarak, bu artık sizin bebeğiniz dediklerini görüyor.

Anne uyanınca aklından hiç çıkmayan, bebeğin o masmavi gözleri oluyor...

O gün öğleden sonra saat 16.00'da, gözleri masmavi çok güzel bir bebek dünyaya getiriyor.

Aradan 6 yıl geçiyor...

Antakya'daki akrabalarının düğününe gitmek için Nilgün'ü de yanlarına alarak Adana'dan yola çıkıyorlar. Nilgün'ün Hatay

ve çevresine bu ilk gidişi olmasına rağmen, Reyhanlıya yaklaşırlarken, birden otobüste ayağa kalkıp:

— *Biz daha önce burada oturuyorduk, çok fakirdik, babam bekçiydi. Anarşi olaylarında çatışmada öldü. Ben okula başladığım gün babamın cenazesi kaldırılıyordu. Kalabalıktan okul önlüğüm çamur olmuştu. Köyün çeşmesinde önlüğümü yıkarken ayağım kaydı, başımı çeşmeye çarptım ve orada öldüm,* dedi.

Bunları anlattıktan sonra otobüsün içinde çığlık çığlığa ağlamaya başlayan Nilgün'ü zorla susturuyorlar. Ama annesinin kafasında 3 yıldır cevapsız kalan soru da aydınlanmış oluyor. Çünkü Nilgün 3 yaşından beri nerede bir ilkokul öğrencisi görse, hemen koşup öğrencinin önlüğünü silmek istiyordu!

Olayın bir başka garip yanı da Nilgün'ün ensesinin hemen üzerinde doğuştan bir yara izi taşımasıydı...

(Araştırmalarım sırasında Reyhanlı'ya uğrayıp kayıtlardan 1971 tarihinde çatışmada ölen bekçiyi tespit ettim.)

Geçmiş yaşamındaki eşini ve çocuklarını bu yaşamında gidip buluyor...

Adı ve Soyadı: Firuz Gençsoy
Doğum Tarihi: 1964
Konuştuğumuz Tarih: 15.01.1994
Konuştuğumuz Yer: İskenderun
Arşiv No: 010

Firuz Hanım'ın annesi, doğumdan bir gün önce rüyasında: "Askeri bir kamyon altında ezilen kadını alıp hastaneye götürüyor." Uyanınca rüyasını zor bir doğum yapacağına yorumluyor.

Ertesi gün, doğum sancıları başlayınca, daha önceki doğumlarını evde yaptığı halde, bu doğumda hastanede olmak istiyor ve çok zor bir doğum sonrası bir kız çocuğu dünyaya geliyor. Çocuğa Firuz adı konuluyor.

Anne dünyaya getirdiği bebeğin başının, rüyasında gördüğü kadının ezilen başı gibi yassı ve uzun olduğunu görünce büyük bir paniğe kapılıyor.

Evdeki büyükler, bebeğin başını aylarca çene altından tepeye doğru sıkıca bağlayarak şekle sokmaya çalışıyorlar ve başarıyorlar da...

Aradan 4 yıl geçiyor...

Firuz bir gece ağlayarak uyanıyor ve: *"Çocuklarım var. Kızım Cemile 10 yaşında, Mehmet 7 yaşında, Ali 2 yaşında. Kocam Edip'in tatlıcı dükkânı var. Evimiz 2 katlı, demir kapılı"* diye anlatmaya başlayınca, aile şaşkın bir halde çocuğu sakinleştirip yatırıyorlar.

Firuz 5 yaşına gelince ölüm şeklini anlatmaya başlıyor: - *Benimle birlikte ölen oğlum Ahmet'le kocamın yanına gidiyorduk. Et alıp*

bamya yapacaktım. Kamyonun altında ezilerek öldük. Beni Antakya'ya götürün, çocuklarımı görmek istiyorum. Oğlum Ali'yi şimdi kim emziriyor? Onlara kim bakıyor, görmek istiyorum.

Küçük Firuz bu ısrarlarından sonra eniştesi tarafından Antakya'ya götürülüyor. Önce tatlıcı olan kocası Edip Bey bulunuyor. Edip Bey anlatılanları dinleyince, çocuğun söylediklerinin doğru olduğunu ifade ediyor ve hemen eve götürüyor. Kapıda onları genç bir kadın karşılıyor. Firuz kadını görür görmez: *"Görümcem Cemile, bu çocuklara o mu bakıyor?"* diye sevinç çığlıkları atıyor. Eve girince sandıktaki altınları ve büfedeki paranın görümcesine verilmesini istiyor. Çocuklara sarılıp ağlamaya başlıyor.

Firuz Hanım şimdi 30 yaşında. İkisi kız biri erkek, üç çocuk annesi. 11 yaşından sonra eski ailesini tamamen unutmuş ve görmek istememiş. En büyük korkusu trafik kazası geçirerek ölmek.

1990 yılında eşi Ayhan Gençsoy'u bir trafik kazasında kaybetmiş. Üç çocuğuyla birlikte yaşam mücadelesi veriyor. Yaşadıklarına ise kader deyip susuyor...

5 yaşına kadar hiç konuşmadı... İlk konuşmaya başladığı dil İtalyancaydı!... 7 yaşında Sicilya Adası'ndaki yaşamını Türkçe anlatmaya başladı...

Adı ve Soyadı: Asude Cöcen
Doğum Tarihi: 1968
Konuştuğumuz Tarih: 16.04.1995
Konuştuğumuz Yer: İskenderun
Arşiv No: 011

İskenderun'un tanınmış ailelerinden Cöcenler'in ikinci çocukları doğduğunda, bebeğin gözleri oldukça ilgi çekmişti. Bakışları çok etkileyiciydi. Yeni doğmuş bir bebeğin gözlerindeki bu bilinçli bakış, anne Hatay Cöcen'i oldukça şaşırtmıştı.

Aradan geçen 3 yıl boyunca, minik Asude tüm isteklerini bakışlarıyla anlatıyor ya da ondan istenileni bakışlarıyla anladığını belirtiyordu. Ancak tek bir kelime bile konuşmuyordu...

Bu hiç de alışık olunmadık bir durumdu...

Anne Hatay Hanım ve baba Cemil Bey, kızları 1,5–2 yaşına geldiğinde minik Asude'ye testler uygulamaya başlamışlardı.

Bebeğe arkadan sessizce yaklaşıp alçak sayılabilen bir ses tonuyla sesleniyorlardı. Asude hemen arkasını dönüp ismini söylediklerini anladığını bakışlarıyla belli ediyordu.

Olaya bilinçli bir şekilde yaklaşan aile, o bölgedeki tüm doktorlara götürdükleri kızlarının fiziksel bir rahatsızlığının olmadığı cevabını almışlardı. Ancak çocukları hala konuşmuyordu. Aile bu işin sırrını çözebilmek için yurtdışına gitmeye karar ver-

diler. Gittikleri birçok ülkede doktorların yaptıkları incelemelerde, Türkiye'deki meslektaşlarından farklı bir şey söylemeyip; minik Asude'nin kulak ve dil yapısında konuşmasını engelleyebilecek hiç bir şeyin bulunmadığına dair raporlar verdiler.

Çaresiz kalan aile Türkiye'ye geri dönüyor...

2 yıl sonra Asude 5 yaşında konuşmaya başlıyor... Ama ana dili olması gereken Türkçe ile değil, İtalyanca ile!

Bu gelişmeden sonra olay, iyice içinden çıkılmaz bir hale bürünüyor...

Bu inanılmaz olay çevrede hemen duyuluyor. İnsanlar Asude'yi dinlemeye geliyorlar. Aile garip, garip olduğu kadar da inanılmaz ama gerçek olan bu olay karşısında ne yapacağını bilemiyor... 2 ay sonra tekrar başa dönülüyor. Asude yine susuyor! Kendisiyle İtalyanca konuşulduğunda anladığını belli etmesine rağmen cevap vermiyor.

Aile tüm bu gelişmeler karşısında tam anlamıyla büyük bir çıkmaza giriyor. Her çareye başvuran aile sonunda Ankara'da böyle olaylarla yakından ilgilenen Prof. Dr. Coşkun Şarman'dan randevu alarak, oraya gidiyorlar.

Olayın bundan sonraki gelişimini anne Hatay Cöcen'den dinliyoruz:

- Kızımız Asude kucağımda muayenehaneye girdiğimde, içimde bu işin sırrını artık çözebileceğimiz duygusu vardı. Prof. Dr. Coşkun Sarman bizden, başta Asude'nin beyin tomografisi olmak üzere, birçok tahlil istedi, iki gün içinde istenen bütün raporları getirdiğimizde ise, sonuçların mükemmel olduğunu, kızımızın hiçbir hastalığı olmadığını söyledi. Yaşadığımız bu olayın sebebini sorduğumuzda ise: Bu olayın dünyanın her köşesinde nadir de olsa yaşanan bir Reenkarnasyon (tekrar doğuş) vakası olabileceğini örnekler vererek anlattı!

Daha sonra neler yaşayabileceğimizi sorduğumuzda ise, geçmiş yaşamıyla ilişkisinin ya 7 yaşında ya da buluğ çağına gireceği 14 yaşında sona ereceğini, konuşmaya ise ya 7 yaşında ya da 14 yaşında başlayacağını söyledi.

Aile yıllardır aradığı soruların cevabını inanılmaz da olsa, reenkarnasyon görüşünün içinden alıyor.

— *İskenderun'a döndüğümüzde hesap yapmaya başladık. Asude henüz 5 yaşında olduğuna göre, ya 2 sene sonra ya da 8 sene sonra normal hayata dönecekti.*

Sonunda birinci şık gerçekleşti... Ve kızımız 7 yaşına 3 ay kala kırık bir Türkçe ile geçmiş hayatını anlatmaya başladı. Bu anlatım ise 10 yaşına kadar sürdü...

Anlattıkları son derece ilginç şeylerdi...

— *Benim gerçek evim Sicilya Adası'nda. (İtalya) Benim öbür babam çok güçlü ve yakışıklıydı. Odam da şimdiki odamdan çok daha güzeldi.*

(Geçmiş yaşamındaki odasının en ince detaylarını anlatıyor.)

Kendisinin İtalyan mafyasının en büyüklerinden birinin kızı olduğunu ileri süren Asude sözlerine şöyle devem ediyordu:

— *Ben en büyük babanın kızıydım. Evimizi yüzlerce kişi koruyordu. Okul dönüşü arabamız tarandı ve yanımdaki korumalarla birlikte öldürüldüm. Odamda kuşlarım vardı. Onları yatmadan önce siyah örtülerle örterdim. En sevdiğim yiyeceklerin başında Mortedella gelir.* (Çok sayıda İtalyan yemeğinin yapılışını detaylarıyla tarif etmiştir.)

Daha sonra Asude ısrarla kendisini Sicilya Adası'ndaki evine götürmelerini istiyor. Aile ise kızlarının bu isteğini yerine getireceklerini söyleyerek yıllarca kızlarını oyalıyorlar...

Ve sonunda Asude'nin eski yaşamına geri dönme isteğindeki ısrar 10 yaşında bitiyor... Ama bitmeyen ve bugüne kadar süren garip bir hobisi hala devam ediyor:

"Silahlar..."

Bu yaşamımdaki babamla geçmiş yaşamda çok yakın arkadaştık. Sadece ikimizin bildiği sırları ona anlattığımda şok geçirdi...

Adı ve Soyadı: Abdul Kerim Çivi
Doğum Tarihi: 09.1950
Konuştuğumuz Tarih: 17.08.1997
Konuştuğumuz Yer: İskenderun
Arşiv No: 012

Almanya'da çalışan Abdul Kerim Çivi izne geldiğinde, bizimle konuşmak istediği haberini aldık. Sınır Ötesi ekibinden Yasemin Candan ve Ergün Candan ile birlikte verilen adrese gittik.

Olayı Abdul Kerim Civi'nin ağzından dinleyelim...

— *Bundan önceki yaşamımda da yine adım Abdul Kerim'di. Mesleğim ayakkabıcılıktı. O zamanlar ayakkabıları elimizde yapardık. Bu nedenle avuçlarımın içinde ip germekten şişlikler oluşmuştu. Bu hayatımda böyle bir işi hiç yapmadım. Ama doğumumdan itibaren avuçlarımın içinde olan ve hiç geçmeyen ip izlerini ve şişliklerini bu hayatımda da taşıyorum.* (Avuçlarındaki izleri bize gösteriyor.) *Ve geçmiş hayatımı çok detaylı olarak hatırlıyorum.*

Evliliğim süresince çok sıkıntılı günler yaşadım. Öldüğümde 23 yaşında, 5 aylık evliydim. Ben öldükten sonra iki aile arasında büyük problemler yaşandı.

Ölüm şeklini tüm ısrarlarımıza rağmen açıklamak istemeyen Abdul Kerim Çivi, sözlerine şöyle devam etti:

- Beş *aylık evliyken yatağımda uyurken öldüm.* (Öldürülmüş olabileceği ihtimali bulunmaktadır.) *Ölümümden 2 ay sonra kız*

kardeşim Cemile'nin rüyasına girmişim ve: "Üzülmeyin 10 ay sonra senin yanında tekrar dünyaya geliyorum. Ellerimdeki izlerden beni tanıyacaksınız. Benden sonra beş kızın olacak ama başka oğlun olmayacak" demişim.

Doğumum 1 yaşımda oturduğumuz evde yani dedemlerin evinde; ağrısız, sancısız ve ebesiz çok kısa sürede ve zamanından 1 ay önce olmuş. Doğumumdan sonraki 40 günüm çok az bir beslenme ve derin bir uyku içinde geçmiş. 40 gün sonra annemin memesini değil de ninemin memesini emmişim. 11 aylık konuşmaya başladığımda ise anneme ismiyle hitap edip, buna karşılık nineme anne demişim. Annemin ve babamın kucağında kesinlikle durmak istemiyor ve sürekli ağlayarak huzursuzlaşıyormuşum. Ninemin ve dedemin yanında ise huzur içinde uyuyormuşum.

Ailemin tüm çabaları hiçbir sonuç vermemiş. Daha sonraki yıllar da sürekli evi terk edip ninemlere gitmeye başlamıştım.

Üç yaşından on dört yaşına kadar dedemlerde yaşadım. 6 yaşındayken pazar yerinde ninemle alışveriş yaparken, geçmiş yaşamımdaki eşim Kalibe'yi gördüğümde, ninemin yanından koşarak eşimin yanına gidip, hiddetle: "Sen benim karım Kalibe'sin. Bak ben yine doğdum. Bana yazık ettiniz" diye bağırmaya başladım.

Bunun üzerine ninem yanıma gelerek ağzımı kapatıp hızla beni oradan uzaklaştırdı. O günü çok iyi hatırlıyorum. Eve geldiğimizde, geçmiş yaşamımdaki bütün olayları ağlayarak, nineme ve dedeme anlattım. Annemle babamı çağırdılar. Babama geçmiş yaşamda onun çok yakın bir arkadaşı olduğumuzu ve sadece ikimizin bildiği çok özel şeyler anlatmaya başladım.

Bu sözler üzerine şok geçiren babam bunlardan bir daha kimseye bahsetmememi söyleyerek beni dövdü. Bu olaydan sonra babamla aramız hiç düzelmedi. Hala çok nadir görüşürüz.

Beş kız kardeşimle aramız çok iyi.

Almanya'da yaşadığım için, orada bilimsel olarak ele alınan reenkarnasyon meselesini ve parapsikoloji biliminin araştırmalarını büyük bir titizlikle takip ediyorum...

Kanal D'den gelip çekim yaptılar...

Adı ve Soyadı: Nizam Yeral
Doğum Tarihi: 1981
Konuştuğumuz Tarih: 21.05.1996
Konuştuğumuz Yer: Samandağ
Arşiv No: 013

Nizam doğduğunda kendisine Ali ismi koyulmuştu... Ancak o konuşmaya başladıktan kısa bir süre sonra ısrarla isminin Ali olmadığını söylemeye başlıyor...

- Baştan kendisine Ali ismini koymuştuk. Ancak o, bir türlü bu ismi benimsemedi. Ben Ali değilim, niçin bana Ali diyorsunuz diye adeta kendisini paralıyordu. Sonunda dayanamadık kendisinin istediği ismi koyduk.

Evet annesi böyle diyordu ama Nizam isminin konulmasından sonra da her şey hallolmadı. Hatta tam tersine işler daha da karışmaya başladı. Bu sefer de Nizam: *"Siz benim gerçek ailem değilsiniz, benim gerçek ailem şu gördüğünüz tepelerin arkasındaki köyde bulunuyor, beni oraya götürün"* demeye başladı.

Nizam'ın tüm ısrarlarına rağmen, ailesi onu bu fikrinden vazgeçirmeye çalıştı... Nizam genç yaşta öldüğünü ve öldüğünde nişanlı olduğunu söylüyordu...

Nizam bir gün evden kaçarak eski ailesinin köyüne gitti. Kapıyı geçmiş yaşamındaki annesi açtı. Annesi bir hayli yaşlanmıştı. Boynuna sarıldı. Yaşlı kadın bu çocuk da kimdir diye düşünürken

Nizam konuşmaya başladı... Konuştukça yaşlı kadın neye uğradığını şaşırdı. Gerçekten de Nizam öyle şeyler söylüyordu ki, bu anlattıklarını ölen oğlundan başka hiç kimse anlatamazdı...

Akşama doğru evin diğer fertleri de geldiler. Herkes Nizam'ı sınavdan geçirdi. Nizam'ın anlattıkları gerçekten de doğruydu. İlk kez evlerine gelen bir çocuğun bunları anlatması aile fertlerini hayrete düşürdü.

Nizam eski yaşamındaki herkesin isimlerini söylemiş hatta nişanlısının kim olduğunu ve nerede oturduğunu bile tarif etmişti. Albümdeki resimler arasında akrabalarını tanımakta da hiç zorlanmamıştı. Sonunda aile gerçeği kabullenmek zorunda kaldı. Söz konusu gelişmeler bana bildirilince her iki aileyi de birbiriyle tanıştırma fikri aklıma geldi. O sırada Kanal D'de yayınlanan Sınır Ötesi programından yapımcılar İskenderun'a gelmişti. Hep birlikte Nizam'ın tarif ettiği köye gittik. Yanımızda Nizam'ın bu yaşamındaki annesi de vardı.

İki aile ilk kez o zaman tanıştılar. Nizam her iki annesinin ortasında oturmuş bir bu yaşamındaki annesine, bir de geçmiş yaşamındaki annesine sarılıyor ve göz yaşlarını tutamıyordu.

Artık onun iki ailesi ve iki annesi var... Hangi annesini daha çok sevdiğini sorduğumuzda bilemiyorum diyerek başını bir sağa bir sola sallıyor. Gerçekten de ne diyebilir ki, biri bu yaşamındaki, diğeri ise geçmiş yaşamındaki annesi...

ATV'de yayınlanan
A'dan Z'ye ekibine teşekkürler...

Kitabımdaki bundan sonraki son dört örnek, ATV'de yayınlanan "A'dan Z'ye" programının sunucusu Esra Ceyhan'la birlikte yerinde yaptığımız incelemelere dayanır. Bu örnekler ATV'de sözü geçen programda yayınlanmıştır.

"A'dan Z'ye" ekibiyle Samandağ'da yaptığımız araştırmalarda çok titiz davranıldı. Tekrar bedenlendiğini iddia eden bu kişileri tanıyan herkesle konuşuldu. Bununla da yetinmeyip önceki yaşamlarındaki aileler ve yakın arkadaşları da bulunup bu kişilerin anlattığı şeylerin sağlaması yapıldı. Ve bütün bu detaylara ekranda 2 gün yer verildi.

Bu konuya böylesine sıcak bakıldığı için, tüm örneklerim adına Esra Ceyhan'ın şahsında "A'dan Z'ye" ekibine ve ATV'ye teşekkür ediyorum.

Bunların cevabını kim verecek?...

Adı ve Soyadı: Sibel Ölmez
Doğum Tarihi: 1978
Konuştuğumuz Tarih: 16.04.1998
Konuştuğumuz Yer: Samandağ
Arşiv No: 014

- Bundan önceki hayatım Samandağ'ın Suze köyünde geçmişti. Çok fakir bir aileydik. Leyla ile Meral adında iki kızım, Şehmuz adında da bir oğlum vardı.

Eşimi, oğlum Şehmuz'a hamileyken kaybettim. 26 yaşında dul kaldım. Çocuklarımla birlikte annemlerin evine yerleştim. Annemlerin de durumu çok kötüydü. Çok zor geçiniyorduk. O sonbahar, işçilerle birlikte biraz para kazanabilmek için zeytin toplamaya gittim. Birkaç kadınla birlikte erkek işçilerden biraz uzakta tepedeki ağaçlardan zeytin topluyordum. Tepenin arkasındaki avcılar bizi görmeyerek tüfeklerini ateşlediklerinde kaza kurşunuyla vurularak, ağaçtan başımın üzerine düştüm. Ölümüm bu şekilde olmuştu...

Mezara konulana kadar her şeyi hatırlıyorum. Kimlerin cenazeme geldiğini görüyor, insanların ve ailemin, daha çok annemin çığlıklarını duyuyordum. Hep cenazemin üstünde dolaşıyordum. Annemin acısı ve çığlıkları bana çok ıstırap veriyordu, işte tam o anda yanıma bembeyaz giyinmiş olan bir adam yaklaştı. Mezarıma atılan ilk topraktan sonra beni yanına alarak ışıklara doğru götürdü.

Geçmişle ilgili hatırlayabildiğim en son şey bu oldu...

Bundan sonraki gelişmeleri, Sibel'in annesinden dinliyoruz:

- *Bu bölgenin en varlıklı ailelerinden birinin oğluyla evlendim. Ama çocuğumuzun olmayışı, beni ve eşimi çok mutsuz ediyordu. Bir gece rüyamda; genç bir kadının kolundan ve başından akan kanları göstererek: 'Bunlar iyileşsin sizin eve geleceğim' dediğini gördüm. Bu rüyaya hiçbir anlam veremedim.*

Aradan 2 ay geçti...

- Hamile olduğumu öğrendim. 9 ay sonra ise kızımız Sibel doğdu. Sibel'in başındaki ve kolunun altındaki yara izleri beni şaşırtmıştı. Ama rüyamdaki olayın bir tesadüf olduğunu düşünüp üstünde durmadım.

Sibel'i büyük bir özenle büyütmeye başladım. En güzel kıyafetlerini giydirip, ne zaman bahçeye indirsem; derhal yola çıkıp hayvan pisliklerini toplamaya başlıyor ve minicik elleriyle ona şekil verip kurutmak istiyordu. Tüm uğraşmalarımıza rağmen bu huyundan bir türlü vazgeçiremiyorduk.

6 yaşındayken pisliklerle oynadığı için dövdüğümde, ağlayarak: "Ben çocuklarım için yakacak yapıyorum, üşümesinler diye" dedi. Ve ısrarla köyüne gitmek istedi. Köyün ismini ve gidiş yolunu nasıl bilebilmişti? Şaşırdık kaldık! Aslında şaşırmanın da ötesinde korktuğumuzu söylemeliyim...

Buralarda bir adet vardır. Çocuğun ağzına tükürmek... Ya da annesinin yemeği çiğnedikten sonra böyle konuşan çocuğa yedirmek... Çaresizlik içinde bütün bunları yaptık. Ancak hiçbir sonuç alamadık.

Aradan 1 yıl geçmişti. Evimiz pazara çok yakındı. Çevre köylerden pazara eşya getiren kişiler kapımızın önünden geçerdi. O sabah Sibel'i okula gitmesi için hazırlarken Sibel yoldan geçen bir kadını göstererek: "İşte annem geçiyor!" diye çığlık atmaya başladı. Halası hemen Sibel'i yanımızdaki kendi evine götürdü. Ben de kadını su içmesi ve dinlenmesi için eve çağırdım. Elindeki meyveleri ben satın aldım ve konuşturmak için oyaladım.

İnanılmaz bir şey gerçekleşti! Kadının anlattığı ölen kızıyla ilgili şeylerle, Sibel'in anlattıkları tıpa tıp aynıydı! Kadına hiçbir şey belli etmeden para verip yolcu ettim.

Kızımı kaybetme korkusuyla Sibel'in köye gitme isteğini 12 yaşına kadar önledim. 12 yaşından sonra ise Sibel köye gitme isteğinden vazgeçti.

Buralarda bu tür o kadar çok olay oluyor ki, bunların cevabını kim verecek...

Evet... Sibel'in annesi sözlerini böyle bitirmişti.

"A'dan Z'ye" ekibiyle evden ayrılırken benim de aklımda aynı soru vardı:

Bunların cevabını kim verecek...

Ölen kardeşimin mezarına gittiğimizde kime ve neye dua etmemiz gerektiğine bir türlü karar veremiyoruz... Garip bir durumla karşı karşıyayız...

Adı ve Soyadı: Orhan Demircioğlu
Doğum Tarihi: 1988
Konuştuğumuz Tarih: 16.04.1998
Konuştuğumuz Yer: Antakya
Arşiv No: 015

- Bir önceki hayatımda yine ismim Orhan'dı. Yeni evliydim. Çocuğumuz yoktu. Kırıkhan'dan Antakya'ya yük götürüyorduk. Şoför çok hızlı araba kullanıyordu. Birkaç defa ikaz ettim. Sinirlendi... Kamyonuna ve şoförlüğüne çok güveniyordu. Ancak hatalı bir sollama yaptığı bir sırada karşıdan gelen tırla çarpıştık. Benim oturduğum taraftan darbe yedik. Çarpışmayla ben ön camdan fırladım. Ama yere düşmedim. Camda asılı kaldım. Şoför de öldü, ben de...

Arkamızdan başka arabayla gelen gelen yükün sahibi polislere: "Çocuğa yazık oldu. Şoför hatasıydı" dedi.

İşin ilginç tarafı ölmüş olmama rağmen bütün bunları da *duyuyor ve görüyordum!...*

Cenazeler kaldırılırken, karım Sevimin, annemin ve ağabeyimin çığlıkları ve ağlamaları bana çok acı veriyordu. Sanki kazanda kaynıyor gibi oluyordum. Mezara girince her şey bitti.

Olayla ilgili Orhan'ın ağabeyi ise şunları anlatıyor:

-Kardeşimin cenazesi yıkanırken sağ elinin üç parmağının camdan kesilerek kopmuş olduğunu gördüm. O gece sabaha karşı bir ara

uykuya daldım... 5 ya da 10 dakikalık bir uykuydu bu... Rüyamda rahmetli kardeşim Orhan'ı gördüm. Kesik parmaklarını göstererek: "Tekrar doğuyorum ama bu sefer kardeşin değil, oğlun olarak" dedi...

Ertesi gün karım doğum yaptı. Oğlumun parmaklarının kesik olduğunu görünce bayılmışım... Kendime geldiğimde, adının Orhan olacağını söyledim. Oğlum Orhan şimdi 10 yaşında her şeyiyle kardeşim Orhan'a benziyor. Onun bilmesi imkânsız olan şeyleri, en gizli olayları zaman zaman gözyaşları içinde bize anlatıyor.

Evine götürdüğümüzde, dolaptaki tüm eşyalarını tanıyıp ne zaman ve nereden aldığını doğru olarak anlattı. Önceki hayatındaki askerlik arkadaşlarını tanıyor ve onlara geçmişteki anılarını teker teker anlatıyor. Karısı Sevim'e bizlerin maddi yardım yapmamızı istiyor. Eşiyle ilgili verdiği bilgilerin de tümü doğru. Çoğu zaman 10 yaşındaki bir çocuk gibi değil de, 26 yaşında gibi davranıp bizi çok şaşırtıyor.

Kısacası biz Orhan'ın doğru söylediğine inanıyor, ona tekrar kavuştuğumuz için de seviniyoruz.

Ölen kardeşimin mezarına gittiğimizde ise kime ve neye dua etmemiz gerektiğine bir türlü karar veremiyoruz... inanılmaz gibi görünen garip bir durumla karşı karşıyayız...

Öyle ya... Dua ölülerin ardından yapılır... O tekrar dünyada olduğuna göre, kime dua edilecek ki? Gerçekten de biraz karışık bir durum...

Orhan şu anda 10 yaşında... Ve bindiği her arabada şoföre sollama yapmaması için rica ediyor...

Bir önceki hayatımda Mısır'da yaşadım...

Adı ve Soyadı: Doğan Marmara
Doğum Tarihi: 1972
Konuştuğumuz Tarih: 16.04.1998
Konuştuğumuz Yer: Samandağ
Arşiv No: 016

- Bir önceki hayatımda Mısır'da yaşadım. Geçimimi büyük soygunlar yaparak kazanıyordum. Yine böyle bir hırsızlık olayına karışmıştım. Polisle dağda çatışmaya girdim ve vurularak öldürüldüm.

Mezara girinceye kadar her şeyi hatırlıyorum. Cenazem sadece birkaç kişi tarafından gömüldü. Çok can yakan bir hırsız olduğum için hiç kimse cenazeme katılmamıştı.

İlk toprağın üzerime atılmasıyla birlikte çok karanlık ve bana utanç ve acı veren bir ortamda olduğumu hissettim. Nereden geldiğini bilmediğim bu hislerin içinde yüzüyor gibiydim. Uzun bir süre bu yaptıklarımdan ötürü o garip ortamda kaldım. Daha sonra tekrar doğacağımı hissettim.

Sonrası koyu bir karanlık...

3-4 yaşlarında eski hayatımı şimdiki aileme anlatmaya başlamıştım. Zaten konuşmaya ailemin zor anlayacağı ağır bir Mısır lehçesiyle başlamışım. (Hatay bölgesinde birçok ailenin ana dili Arapça'dır.)

Biraz daha büyüdükten sonra; 7-8 yaşlarında ailemi istemiyordum. Onlara: "Siz benim ailem değilsiniz" diyordum. Beni Mısır'a götürmeleri için onlara çok yalvardım. Mısır'da dağda sakladığım çok yüklü bir para vardı. Onu almak istiyordum. Ben bunları söyledikçe ailem çok şaşırıyor ve üzülüyordu.

15 yaşına kadar Mısır'a gitmek için her çareye başvurdum ama başaramadım.

Benim anlattıklarıma inanıyorlardı. Ayrıca annem de bu olayla ilgili ben doğmadan önce bir rüya görmüştü. Rüyasında göğsünden yaralı bir adamın evimize girmek istediğini görmüş ve korkarak uyanmış.

Doğumda ise göğsümün altında iki yara izi varmış. Onlar hala var. (Doğan Marmara "A'dan Z'ye" ekibine yara izlerini gösteriyor.)

Şimdi hayatımı inşaat işçiliği yaparak kazanıyorum yani artık helal para kazanıyorum... Çünkü haramın nasıl sıkıntılar yarattığını ben çok iyi biliyorum. İlerdeki tek hayalim, Mısır'a gitmek ve oraları sadece gezip görmek... Fakat asla o paraya el sürmeyeceğim...

Mahkemeye başvurarak çift nüfus kağıdı almak istiyor...

Adı ve Soyadı: Hikmet Özen
Doğum Tarihi: 1971
Konuştuğumuz Tarih: 16.04.1998
Konuştuğumuz Yer: Samandağ
Arşiv No: 017

Hikmet Bey örneklerimin içindeki en ilginç kişi... Zira mahkemelere başvurarak 2 nüfus cüzdanının olmasını talep eden Türkiye'de, hatta belki de dünyada tek örnek...

Hikmet'in anlattıkları ise oldukça ilginç:

- Ben öbür yaşamımda Hikmet Fırıncı idim. Askerlikten geleli 2 yıl olmuştu. Her zamanki gibi sefere çıkmıştık. Elazığ'a üzüm götürüyorduk. Kamyonda birlikte olduğum iki arkadaş daha vardı. Ben ortada oturuyordum. Virajı alamayıp Fırat Nehri'ne uçtuk. Düşerken arka-

daşlarım kapıları açıp atlamayı başardılar. Ben ise kafa üstü suya çakıldım. Başımın parçalanması sonucu öldüm.

Ruhum bedenimi terk ederken, her şeyi görüyor ve duyuyordum. Birden büyük bir hafiflik hissederek yükselmeye başladım. Sonra koyu bir karanlık...

Hikmet Fırıncı'nın ölümünden 4 gün sonra Hikmet Özen'in teyzesi bir rüya görüyor. Rüyasında rahmetli olan Hikmet kendisine yaklaşarak: *"Ben senin ablanın yanında doğuyorum, beni başımdaki yara izinden tanıyacaksınız"* diyor. Gerçekten de o gece Media Özen, başında yara izi olan bir erkek çocuğu doğruyor!

Bu olay kısa bir süre sonra ölen Hikmet'in ailesi tarafından duyuluyor ve bebeği görmeye geliyorlar. Hikmet ilkokula başlayıncaya kadar sık sık gelip çocuğu görüyorlar.

Aradan 8 yıl geçiyor...

Hikmet yaşından çok olgun bir çocuk olarak ilkokul 2. sınıfa başlıyor. Bundan sonrasını yine Hikmet Bey'den dinleyelim:

- *O güne kadar ilk ailemin evine hiç gitmemiştim. Okula çok yakındı evleri. Okulda arkadaşlarım ilk hayatımdaki kardeşimin trafik kazasında öldüğünü söyleyince okulu bırakarak hemen önceki yaşamımdaki evime koştum. Cenaze evi çok kalabalıktı. Oradakiler beni görünce yanıma gelip bana sorular sormaya başladılar. Verdiğim doğru cevaplar karşısında büyük bir şaşkınlık geçirdiler. Daha sonra içeriden albüm getirerek içindeki resimlerin kimlere ait olduğunu ve nerede çekildiğini sordular. Onlara da doğru cevaplar verdim.*

Bununla da yetinmeyen aile büyükleri, geçmiş yaşamımdaki arkadaşlarımı yanıma getirip, bana onlarla geçirdiğim hatıraları onların yanında anlatmamı istediler. Yanıma getirdikleri arkadaşlarım bana lise yıllarında yaşadığımız ortak bir anıdan bahsediyorlar ve sonunu benim getirmemi istiyorlardı. Onlara verdiğim yanıtlar o kadar özel ve detaylıydı ki, onlar da neye uğradıklarını şaşırdılar. Sonunda orada bulunan kişilere, benim her şeyi doğru söylediğimi açıkladılar.

Beni, geçmiş hayattaki annemin yanına götürdüklerinde, annem bana sarılarak: "Bana inanmıyorlardı Hikmetim... Şimdi artık onlar da inandılar. Ben anayım. Senin bakışlarını, hareketlerini, konuşurken yüzünün aldığı şekli ve yürüyüşünü ben bilmez miyim? Sen benim ölen oğlumun ruhunu taşıyorsun" dedi.

O gece eski evimde kaldım. Çok üzgündüm. 23 yaşındaki kardeşim de, benim gibi trafik kazasında ölmüştü, ilk annemin acısı çok büyüktü. İkinci oğlunu da kaybetmişti. O günden sonra sık sık birinci aileme gitmeye başladım. Aile fertlerinin tamamı beni kabullenmişti. Onların oğlu olduğumu biliyorlardı. Bugüne kadar da öyle görüyorlar, insanın öldükten sonra yeniden eski sevdiklerine kavuşmasından daha güzel ne olabilir ki...

Hikmet'in anlattıklarını dinledikten sonra, bizi önceki ailesine ve kaza yaptığı sırada kurtulan arkadaşlarına götürmesini istedik... Bunun üzerine Hikmet bizi önce birinci yaşamındaki ailesine götürdü...

Hikmet'in karşılanış şekli bizi oldukça şaşırtmıştı. Hikmet Fırıncı'nın ailesi, onu evin bir ferdi gibi karşıladı. Bizi ise ev sahibinin getirdiği bir misafir gibi ağırladılar... Aile fertlerinin söyledikleri ise oldukça çarpıcıydı.

- Biz Hikmet'i kabul ettik. Zira yıllarca herkes kendi yöntemleriyle onu testlerden, imtihanlardan geçirdi. Hepimiz de kendimize ait çok özel sorular sorduk ve doğru cevaplar aldık. Bunu yıllarca yaptık... Artık bize kendini kanıtladı. Sizler ister inanın isten inanmayın, Hikmet bizim ölen oğlumuzun ruhunu taşıyor! Aksini hiç kimse iddia edemez... Çünkü biz bunu yaşadık... Siz ise sadece dinlediniz...

Biz böyle şey olmaz diyenlere mi, yoksa yaşadıklarımıza mı inanalım? Bize böyle bir şey olmadığını kim ispatlayabilecek ya da bilimsel olarak bu yaşadıklarımızın ne olduğunu kim açıklayacak?

Aileye söyleyebileceğimiz fazla bir şey yoktu... Çekimlerimizi yapıp, teşekkür ederek evden ayrıldık... Zaten onlar söylenebilecek her şeyi söylemişlerdi...

Sırada Hikmet'in öldüğü kazadan sağ kurtulan arkadaşı vardı. Ekip olarak onun yanına gittiğimizde, o da Hikmet'in ailesinden farklı düşünmüyordu. Hikmet Özen'in Hikmet Fırıncı olduğuna yürükten inanıyordu. Bize gençliklerinde yaptıklarını anlatırken unuttuğu yerleri Hikmet Özen'e soruyor ve anlatmaya devam ediyordu!...

İsterseniz tıpkı televizyonda olduğu gibi son sözü yine Hikmet Özen'e verelim...

- *Bu dünyada her şey olabilir. Olmaz, olamaz diye bir şey yoktur. Tabi süreç neyi gösterecek belli değil. Belki ben birçok olgunun etkisinde bunları söyleyebilirim. Zıddı da olabilir. Çünkü her şey kendi zıddının içinde vardır.*

Sonuçta bir gün gelir, bilim beni doğru çıkarabilir. Çünkü doğrular görecelidir ama gerçek tektir.

İKİNCİ BÖLÜM

Yirmi yıl süresince değişik kültür yapısında olan yüzlerce kişiyle karşılaştım. Bu kişiler araştırmalarımla ilgili sürekli sorular sordular. Bu sorular beni daha fazla araştırmaya itti. Yayınlanmış çeşitli kaynaklardan konuyla ilgili ayrıntılı bilgileri bir araya getirmeye çalıştım.

Hatay Bölgesi'nde katıldığım çeşitli panel ve konferanslarda bana yöneltilen sorulara verdiğim cevapları kitabımın bu son bölümünde sizlere aktarmak istiyorum.

Bu cevapların, konuyla ilk defa karşılaşanlara bir başlangıç olabileceğini ümit ediyorum...

19 Eylül 1985, Mustafa Kul, 28 yaşında, tüccar

1- Parapsikoloji nedir?

Bilimin "paranormal" olaylarla uğraşan dalına parapsikoloji denir. Biraz daha açmak istersek:

"Para": Dışında, yakınında ya da yanında ve ötesinde anlamına gelir.

"Paranormal": Normalin dışında demektir. Yani normalin ötesindeki, normalin dışındaki olaylar kastedilmektedir.

Paranormal olaylar bilinen doğa kanunları ile açıklanamadıkları için doğaüstü olarak nitelendirilmişlerdir.

Birkaç gün önce gördüğünüz rüyanın aynı şekilde yaşanması paranormal bir olaydır. Ve bunu normal yollarla açıklayabilmeniz mümkün değildir. İşte bu ve buna benzer birçok olayı araştıran bilimin adına Parapsikoloji denir.

2- Hangi olaylar paranormal sayılır?

Her insanda bulunan fakat her insanda ortaya çıkmayan çeşitli yetenekler. Örneğin; telepati, telekinezi, duru görü, psikokinezi, astral seyahat, de dublüman, ışınlanma vs.

Ayrıca kehanetler, tekinsiz evlerde meydana gelen olaylar, tekrar doğuş, hatta bitkilerin ve hayvanların bilinmeyen yönleri bile bu bilimin kapsamı içindedir.

3-Parapsikolojinin tarihi nedir?

İnsanlar yüzyıllardan beri, parapsikolojinin konularına giren olaylara ilgi duymuşlardır. Eldeki en eski belge, Kral Krezüs'ün M.Ö. 500 yıllarında 7 ayrı kâhine elçiler yollayarak, belli bir tarihte ne yaptığını bilmelerini istemesi ile ilgilidir. Eldeki bu belgeye göre:

Kral Krezüs büyük bir kazanda kuzu ile kaplumbağa kaynatmış ve 7 kâhinden en uzakta olanı; Delphin'de yaşayan kâhin, yanında bekleyen kralın elçisine olayı tüm ayrıntısıyla anlatmıştır.

Bu konulara olan ilginin sistematik bir şekilde gelişmesi ancak 19. yy. ortalarında başlayabilmiştir. 1882'de İngiliz bilimadamları Psişik Araştırma Merkezi'ni kurmuşlardır. Bundan 3 yıl sonra ABD'de başka bir dernek daha kurulmuştur. 2O.yy.da ilgi laboratuar deneyleri alanına doğru kaymıştır. Yine o yıllarda parapsikoloji Avrupa ve Amerika'daki bazı üniversitelerde hayli önem kazanmış, bu alanda doktora sınavı için yapılan araştırmalar, doktora sınavı için verilen tezler profesörler tarafından kabul edilmiştir.

1957'de uluslararası bir kuruluş olan "Parapsychologial Association" un temelleri atılmıştır.

1967'de ise parapsikolojinin resmi bir bilim dalı olarak kabul edilmesi gerçekleşmiştir.

12 Mart 1983, Siret Akçay, 36 yaşında, öğretmen

1- Reenkarnasyon nedir?

Her insanda ölümsüz olma fikri vardır. Varoluştan itibaren sebebi bilinmeyen bir dürtüyle ölümsüzlük aranmıştır. Ölüm her şeyin sonu mudur? İşte materyalist düşünce ile spiritüalist düşünce burada karşı karşıya geliyor. Her şeyin mezarda son bulduğunu iddia eden materyalist görüşe karşı, ruhun ölümden sonra farklı bedenlerle dünyaya tekrar dönüşünün olabileceğini savunan spiritüal görüş çağlar boyu mücadele veriyor. Spiritüel görüşe göre, reenkarnasyon tekrar ete girmek, tekrar bedenlenmek, tekrar doğmak demektir.

2- Reenkarnasyon inancı insanlara neyi anlatmak istiyor?

Evrensel ilahi adaleti... Bunu biraz açalım...

Anne karnındayken, doğarken, ya da kısa bir süre sonra ölen bebeklerin kısa yaşamlarının amacı nedir? Belki de o varlık sadece bir doğum sürecinin tecrübesini yaşamak için gelmiş ve kısa bir süre sonra bu dünyadan ayrılmıştır. Hangi varlığın ne tür bir ihtiyaçla doğduğu tarafımızdan bilinemediği için böyle bir olayla karşılaşıldığında, sanki o varlığa haksızlık olmuş gibi düşünülebilir ama durum hiç de öyle değildir.

Bazen de, bu dünyada yaşayan insanlar arasındaki farkı düşünürüz. En ilkel ortamda doğup büyüyen ve ölen kişilerle, medeni bir ortamda dünyaya gelen kişilerin arasındaki eşitsizlik ne olacak? Birine sunulan mahrumiyet, diğerine sağlanmış engin imkânlar... Burada görünürde birine haksızlık, diğerine iltimas geçilmiş gibi bir durum ortaya çıkıyor. İşte bütün bu soruların ve çelişkiymiş gibi görünen meselelerin cevabını; evrensel nitelikteki tekâmül yasası ve tekrar doğuşlar verir.

Varlık kendi tekâmül ihtiyacına en uygun şartlarda doğacak, ölecek ve yine doğacaktır. Dünya bir okulsa, her doğuş yeni bir yükselmenin, sınıf atlamanın aracı olacaktır. Her ruh birçok beden kullanarak, her olguyu, her sınıfı okuyacak ya da bir başka deyişle yaşayacaktır.

Buna evrensel ilahi adalet denebilir. Evrensel ilahi yasalarda kesinlikle kayırma, tesadüf ve hata yoktur. Bu bakımdan tekrar doğuş aynı zamanda varlıkların evrensel eşitlik prensibinin de bir uygulayıcısı durumundadır.

3- Öyleyse hatalarımız gelişimimiz için gerekli midir?

Evet... Her tekrar doğuş hata ihtimallerini azaltır, her tekrar doğuş gelişimimizi hızlandırır. Yaptığımız hataların analizim yapabiliyor ve gereken bilgiyi hatalarımız içinden öğrenebiliyorsak, hatalar bizim gelişimimiz için geçerli bir araç olmaktadır. Zaten hata yapmayan insanın yeryüzünde işi ne? O kendisine daha geniş imkânlar veren daha üst maddi âlemlerde tecrübelerine devam eder.

4- Tekrar doğuş tenasüh anlayışına göre ceza ve kefaret değil midir?

Hayır... Tekrar doğuş tekâmül aracı olarak evrensel bir yasadır. Tenasüh inancı çarpıtılmış ve yanlış yorumlanmıştır. Tekrar doğuşta herhangi bir ceza için fare ya da bir başka hayvan bedenine girmek tarzında işleyen bir süreç yoktur.

5- Tekrar doğuşun sayısı belli midir?

Hayır... Varlık tekâmülüne, ihtiyacına göre çeşitli maddi ortamlara doğar. Tekâmülün sonu yoktur. Tekrar doğuş tekâmülün bir aracıdır.

10 Eylül 1990, Ilgın Bilgin, 38 yaşında, balerin

1- İnsanların yükselmesi ve üstün insan olması bilgiyle oluyorsa, bütün bilgili insanlar tekâmül etmiş mi oluyor?

Bu ne tür bir bilgi olduğuna bağlıdır. Aynı zamanda o bilgiyi ne şekilde kullandığı önemlidir. Ayrıca şunu da unutmamak gerekir ki, birçok bilgimiz olabilir ama bunların çoğunu kullanamıyor olabiliriz. Yani pratiğe dökülebilmesi ve uygulanabilmesi esastır. Uygulanamayan bilginin bize hiçbir faydası yoktur. Vicdani ve pozitif unsurların burada önemi büyüktür. Doğruluk, iyilik, çalışmak, sevgi ve bilgi gibi...

2- İnsana Yaradan'ın katından el uzatılması diye bir şey var mıdır? Varsa insan kendi aklı ve tecrübesiyle doğruyu bulamaz mı?

İnsanın kendi aklı ile bulabildikleri çevresinde gördüklerini, denediklerini inceleyerek oluyor. Ama insan dünyada niçin yaşadığını, dünyaya geliş gayesini, varoluşun sırrını kendi aklıyla tam olarak bulamaz. Bu nedenle de bu dünya üzerinde kapalı bir şuurla yaşayan insanlara, çağlar boyunca medyumsal irtibatlarla bazı bilgiler aktarılmıştır.

3- Yaradan'ın nasıl bir varlık olduğunu, düşüncelerimiz ve gözlemlerimizle bulamaz mıyız?

Varlık hiçbir zaman yokluğu bilemez. Varlıkta yokluk bilgisi yoktur. Dolayısıyla yoktan var etme hakkında hiçbir şey bilememekteyiz. Bu nedenle Yaradan hakkında herhangi bir şey ileri sürebilmek de mümkün değildir.

Son elde edilen bilgiler doğrultusunda bu konuyla ilgili birkaç hususa değinmekle yetinmek istiyorum:

Tüm eski "ezoterik-gizli öğretiler"de ve dinlerde; (İslamiyet de dahil) ***"kendini bilen rabbini bilir"*** ifadesi kullanılmıştır. Bu söz çeşitli biçimlerde tüm eski inisiyatik bilgilerde ifade edilmiştir. İçinde büyük bir sırrı ve büyük bir bilginin ipucunu barındıran bu söz, Yaradan'ın her zaman ve her yerde varoluşla tezahür ettiğinin bilgisidir. Daha açacak olursak; *"her şey Tanrı'nın bir görüntüsünden ibarettir"* diyebiliriz. Şöyle bir benzetme yapacak olursak: Tüm varolmuş olanların, bir an için dışına çıkıp, ona dışarıdan bakabilme imkânımız olsaydı, belki de o bütüne biz Tanrı diyecektik. Ama bu, hiçbir zaman mümkün olamayacak bir durumdur.

"Parça bütünün bilgisini taşır..." Çok köklü bir bilgiyi ifade eden bu sözde de yine bu sır gizlidir. Çok kısa olarak özetlemeye çalıştığım bu bilgilerden dolayı, İslam Tasavvufu'nda: *"Hiçbir yere sığmayan Tanrı, mümin kulunun kalbine sığmıştır"* ifadesi kullanılır. Bu yüzden de tüm Sufiler Tanrı'yı dışarıda değil kendi içlerinde aramışlardır. Çünkü kendi içlerinde, özlerinde aynı ışığı taşıdıklarını bilmekteydiler.

4- Tekrar bedenlenmek varsa, insanlar neden inanmakta zorlanıyorlar?

En önemli sebep; insanların kendilerini bedenden ibaret sanışları ve esas kişiliklerinin akılla birleşmiş ruhi yönlerinin olduğunu bilmemelerinden dolayıdır.

Birçokları bana hep şu soruyu soruyorlar: Beden çürüyüp toprağa karışıyorsa ki öyle, peki nasıl oluyor da tekrar dirilebiliyor? İşte bu soru insanın kendisini sadece bedenle kısıtlı görmesinden dolayı insanların aklına geliyor. Burada tekrar bedenlerin dirilmesi değil, tekrar ruhların farklı bedenlere enkarne olması yani doğması söz konusudur. **Tekrar dirilen beden değil, ruhtur.** Bu hususu en güzel anlatan örneklerin başında "ölüme

yakın deneyim" yaşayanların anlattıkları gelir. Kitabımda bu konuyla ilgili örneklere yer vermiştim.

İkinci inanmayış sebebi, insanların geçmiş yaşamlarını genellikle hatırlamayışlarıdır. Arada hatırlayanlara ise kuşkuyla bakılmış olması hatta onlara psikolojik olarak dengelerinin bozuk olduğu yaklaşımları, geçmiş yaşamlarını hatırlayanları konuşmamaya yöneltmiştir. Ancak şurası da unutulmamalıdır ki, geçmiş yaşamların unutulmuş olması, şimdiki hayatın daha bağımsız, daha serbest yaşanılabilmesi için çok gereklidir. Bu da Yaradan'ın bir lütfüdür. Çünkü eski hataların, eski suçların hatırlanıp durması, insanı olumsuz yönde etkileyerek, tekâmülüne engel teşkil edebilir.

Üçüncü inanmayış sebebi ise, Mahşer Günü'nde hangi bedenle dirilip hesap vereceğim kuşkusu ve endişesinden kaynaklanır.

Dördüncü ve en önemli sebebi de; Allah'ın yeni ruh yaratmaya gücü yetmez mi? Niye aynı ruhu tekrar tekrar dünyaya göndersin düşüncesidir.

5- Kıyamet yani Mahşer Günü var mı? Varsa mahiyeti nedir?

Bir eğitim ve öğretim yeri olan "Dünya Okulu"nun bir başlangıcı ve bir de sonu vardır. Burada sözü edilen sonu, farklı iki açıdan değerlendirmek gerekir. Birincisi dünyanın fiziki yok oluşu veya büyük doğal afetlerle birlikte, doğal dengenin büyük bir oranda değişmesi. İkincisi ise, "Dünya Okulu"nda eğitimde olan varlıkların belli bir devreyi tamamlamaları. Yani "Dünya Okulu"ndan mezun olmaları.

Dinsel kitaplarda sözü edilen "Kıyamet" ikincisi için söz konusudur. Kıyam: Ayağa kalkmak demektir. Burada ayağa kalkmak mecazi bir sözdür. Yani bir semboldür. Şuurlanmayı ve bilgilenmeyi ifade eden gizli bir anlamı vardır. Uzun bir süredir,

bilgiden uzak yaşayan insanlığın "açık bilgi" ile karşılaşacağı günün sembolüdür.

Ölülerin ayağa kalkması ya da dirilmesi ile anlatılmak istenen; ölü anlayışları dirilişidir. Cesetlerin değil...

Burada göz önünden uzak tutulmaması gereken bir başka önemli nokta da, dünyada yeni bir eğitim ve öğretim dönemine geçileceği için, bazı fiziksel değişimlerin olması da muhtemeldir. Bununla ilgili anlatımlar dinsel metinlerde mevcuttur. Nitekim dünya, bizim devremizden önce de, birçok tufanlar geçirmiştir.

6- Toplantı günü ile mahşer aynı gün müdür?

Mahşer günü "kıyamette" meydana gelecek olan bir gündür. Kuranıkerim'de toplantı gününden "din günü" veya mahşer günü diye bahsedilir. Bazı din yorumcularına göre din günü ile kıyamet aynı gündür. Kuranıkerim'de kıyametten ve toplantı gününden ayrı ayrı bahsedilir.

7- Peki İncil'de toplantı gününden ve kıyametten bahis var mıdır?

İncil'de toplantı günü veya din günü diye ayrı bir gün yok. Yalnız Yuhanna'nın Vahyi'nde iki kıyametten ilki toplantı gününe uymaktadır.

Birincisi: Hz. İsa'nın ikinci gelişinden önceki olaylar dizisidir.

İkincisi: Hz. İsa'nın ikinci gelişinden bin yıl sonra tüm dünyayı yok eden kıyamettir.

Demir Çomaklı denilen bir kişinin elinde asası olacak, görevine başladığı zaman üzerine giydiği beyaz gömleğin üzerinde kan lekeleri olacaktır. Demir Çomaklı'nın Hz. İsa ile ortak görev yapacağı ve anti Mesih'i (yalancı peygamber- Deccal) yeneceği söylenmektedir. Olayların ilk meleğin boru çalmasıyla (Kuran'-

da Sur'a üflemesi olarak geçer) başlayacağı yazılmaktadır. Büyük dolular yağar, denize büyük bir dağ düşer. Denizdeki pek çok canlı ölür. Nehirlere düşen yıldızlar da (meteor) onları içilmez hale getirir. Güneş kararır bütün dünyayı bir duman kaplar. İnanmışların dışındakilere büyük azap gelir. Harpler, zelzeleler, büyük tabii afetler olur. (Ayrıntılı bilgi için bkz: Yuhanna'nın Vahyi Bab: 19-20)

8- Bütün bunlardan insanlığın alacağı dersler nelerdir?

İlk olarak dünya hayatımızın değerini çok iyi idrak etmemiz gerekir. Ancak, bu dünyada yaşarken adına "hayat gailesi" dediğimiz bir çarkın içine sıkışıp kalmaktan kendimizi kurtaramadığımızı da unutmayalım.

Yaşamın gayesi nedir? Niçin yaşıyorum? Benden beklenenler nelerdir? Bu sorular çoğu zaman aklımızın ucundan bile geçmeden yaşadığımız da bir gerçek. Çoğu kez otomatizmanın esiri olarak kendimizi yaşama teslim ederiz. Oysa ki otomatizmanın dişlilerinden kurtulmanın sınavını vermemiz, daha doğrusu verebilmemiz için biz bu dünyaya doğmuşuzdur ama çoğunlukla biz dünyaya değil, dünya bize hükümran olur.

Arınmak, sadeleşmek ve onun ardından gelen "açık bilgiler" ile şuurlu yaşama geçişin arifesinde, gelecek günlere kendimizi hazırlamaya çalışmak, o günlere daha kolay uyum sağlayabilmek için herkesin faydasına olacaktır. İşte bütün bunlardan insanlığın alacağı ders budur. Otomatizmadan, şuurlu yaşama geçişin çeşitli zorlukları ve ıstırapları vardır. Bunlara şimdiden kendimizi hazırlamaya çalışmak, belki şu anda gereksizmiş gibi görünebilir ama bunun yararları gelecekte anlaşılabilecektir.

Ve eninde sonunda bu yapılacaktır.

Böylelikle insan, evrenin bir parçası olduğunu idrak edeceği gibi, evrenle bir bütün olduğunu da fark edecek ve "Kendini bi-

len, Rabbini bilir" sözü tüm açıklığıyla insan anlayışında bir zemin bulacaktır.

9- Son yıllarda dünyanın her yerinde doğal afetler arttı. (El Nino) Asya'da, Japonya'da, Amerika'da vs... Bütün bunlar neyin göstergesidir?

Bizler aynı gezegeninde yaşayan, ister bilelim ister bilmeyelim, aynı bütünün parçaları ve aynı özden gelen kardeşleriz. Ancak egosal çıkar çatışmaları önce bizi sonra çevremizi kirletti. Evet, çevre kirlendi ama önce insan kirlendi...

Bu dünyanın, suyun, toprağın ve havanın belli ölçülerde kendi kendini temizleyecek oto kontrol düzeniyle kurulduğu bir gerçek. İnsanların doğayı tahribi başlamadan önce her şey normal işliyordu. Ancak bilinçsiz insan, bilinçsizce oturduğu evi yok etmeye başladığı andan itibaren doğanın dengesi de bozulmaya başladı.

Son 50–60 yılda bir yandan nüfusun hızla çoğalması, bir yandan sanayinin gelişmesine paralel olarak sanayi artıklarının çoğalması; suyu, havayı, toprağı aşırı derecede kirletmeye ve görevini yapamaz hale getirmeye başladı.

İnsanlar ise, doğal dengenin bozulduğunda kendilerini ne tür bir felaketin beklediğini son 20–30 yılda öğrendi. Daha fazla bozulan bir dengenin yaşamı imkânsız hale getireceğini gördü. Bilimadamları çanları çalmaya başladı ama hala maddi kazanç endişeleri, bu uyanışı engelliyor. Kısacası kendi bindiğimiz dalı kesiyoruz. Hem de bile bile. Sonuç olarak da doğa bunun hesabını bizden çok şiddetli soruyor...

İnsan kendisini temizlemeyi başaramadan her halde doğayı temizlemeyi başaramayacak... Çünkü başta dediğimiz gibi önce insan kirlendi...

9 Şubat 1994 Zerrin Savaş, 38 yaşında, sigortacı

1-Ruh nedir?

Oldukça zor ve derin bir soru. En basit ve anlaşılabilir tanımıyla başlayalım. Ruh: "İrtibat sağlayabildiği âlemlerin icap ve kanunlarına uyarak, planlar tertip ederek, enkarne olabilen, şuurlu bir varlıktır."

İnsanların "ruh", "ruhi hadiseler", "beden ve ruh münasebetleri" gibi konuları araştırmaya başlamaları, ilk düşünen insanla birlikte olmuştur dersek yanılmış olmayız.

Hepimiz en yakınımızı kaybettiğimizde düşünmüşüzdür. Kısa bir süre önce konuşuyor, duyuyordu. Şimdi bunların hiç birini yapamıyor. Bir süre sonra da kokuşup dağılacak. Vücudundan yok olan neydi? Ona hayat, can veren neydi?

Ruh acaba bedenin bir fonksiyonu mudur? Ruh sebep midir, yoksa netice midir?

Zamanımızdaki ruh hekimleri neyi tedavi ediyorlar? Hastalanan ruhu mu? Ruhun hastalanması bahis konusu olabilir mi? Biyoloji ve psikoloji, ruhun kendisini değil, ruhun bedende ortaya çıkan normal fenomenlerini incelemektedir. Fakat ruhun normalin ötesinde göstermiş olduğu fenomenlere bu bilim dalları ne yazık ki sırt dönmüştür. Örneğin normal bir rüya psikolojinin araştırma sahasına alınmış ama gerçekleşen haberci rüyalarla ilgili tek bir söz bile edilmemiştir. Oysa ki her ikisi de ruhun fenomenleri içinde yer alan olgulardır.

Neticede insan bedenini idare edici, "hükmedici" bir kuvvet varsa; beyin onun aleti ve psikiyatri ile psikolojinin etüt ettiği ruhi faaliyetler ise onun fonksiyonu mudur? Aslında bütün karışıklık her ikisi için de ruh diye tek bir isim kullanmaktan mı kaynaklanıyor dersiniz?

Yoksa ruh bir enerji ya da kuvvet midir? Acaba madde ile ruhu ayırmak mümkün müdür?

Akıl mı ruhu, ruh mu aklı kullanıyor?

Dünyasal şuurumuz, ruhumuzun dünyaya açılan sadece çok küçük bir penceresi midir?

Soruları çoğaltmak mümkün. Belki de en son söylenmesi gerekeni en başta söyledik, ne dersiniz?

Şurası bir gerçek ki ruhla ilgili cevap bekleyen daha pek-çok soru var. Belki de kim bilir, Vahdet-i Vücutçuların dediği gibi "La mevcude illallah..."

2- Bir bilgin şöyle demiş: "Düşüncelerimizi değiştirmekle hayatımızı, talihimizi ve dünyayı değiştirebiliriz. Düşünce ruhun atom enerjisidir." Bu konuyu açabilir misiniz?

Düşünce enerjisinin gücü bugün Parapsikoloji laboratuarlarında deneysel olarak gözlemlenebilmektedir. Örneğin düşünce gücüyle bir kurbağanın kalbi durdurulabilmekte ya da fizik maddeler üzerinde etki yapılabilmektedir. Ayrıca kanser başta olmak üzere, birçok fiziksel rahatsızlıklarımızın sebebi psikosomatiktir. Yani düşüncelerimizin etkisi zannettiğimizden çok daha kuvvetlidir.

Binlerce yıl önce "Düşüncelerinizden de sorumlusunuz" denmesinin asıl nedeni günümüz parapsikoloji bilimince artık çok daha rahat anlaşılabiliyor. Bir düşünürün sözüyle bu konuyu noktalayalım:

"İçimiz bizimle ahenkte değilse, her şey aleyhimize çalışıyor demektir."

3- Tekâmül tanımını farklı şekillerde algılayabilir miyiz? Kişiye göre değişir mi?

İşin içine sezginin karışmadığı salt mantıksal fikir yürütmeler ve beş duyumuzla evrenin temel prensiplerinden bir kısmını yakalayabilmemiz mümkün olabilmektedir. Örneğin her eylemin bir sonucu olduğunu ve her sonucun da bir nedenden kaynaklandığını anlayabilmekteyiz.

Fiziksel ortamda sadece beş duyunun görüş noktasından bakılırsa, tekâmülün temel anlamı fiziksel yaşamı sürdürmekten ibaret gibi görünebilir. Bu görüşten hareketle, en güçlü olanın hayatta kalması prensibi tekâmül kavramıyla eş anlamda gözükür. Ne yazık ki ilerlemeden ve gelişmeden bunu anladık. Galiba biraz da buna özendirildik. Gelişmeyi, ilerlemeyi çevremize ve birbirimize egemen olmak amacıyla durmadan geliştirdiğimiz bir yetenek olarak kabul eder olduk. Daha sonra da gelip bunun adına gelişme yani "tekâmül" dedik.

Bu tanım fiziksel dünyayı sadece beş duyu ile algılamanın yarattığı sınırlamaları anlatır.

Beş duyulu insana göre; biz fiziksel olan bir evrende tek başımıza yaşamaktayız. Çok duyulu insanın algılarına göre asla yalnız değiliz.

Beş duyulu insana göre; dünya, içinde anlaşılmaz bir biçimde kendimizi bulduğumuz ve hayatta kalabilmek için ona egemen olmaya çalıştığımız bir ortamdır. Çok duyulu insanın algılarına göre ise; dünya onu paylaşan ruhların katılımlarıyla yaratılmış bir öğrenme ortamıdır. Ve içinde meydana gelen her şey bu amaca hizmet eder.

Beş duyulu insana göre; niyet sonuç doğurmaz. Sonuç doğuran eylemler fizikseldir ve bütün eylemler bizi ya da başkalarını etkilemez. Çok duyulu insanın algılarına göre; bir eylemin ardındaki niyet, o eylemin sonuçlarını belirler. Her niyet hem bizi, hem de başkalarını etkiler ve niyetlerin sonuçları fiziksel dünyanın çok ötelerine uzanır.

Beş duyulu bir insanın algılarıyla sınırlanmış bir kişilik, ruhun farkında değildir. Bu yüzden ruhun onun üzerindeki etkilerini tanıyamaz. Çok duyulu insanında ise; sezgileri, önsezileri ve süptil hisleri onun yaşamında önemli bir rol oynamaya başlar. Niyetleri fark eder ve karşılaştığı olayların anlamını farklı boyutlarıyla yorumlar. Olayların dilini çözmeye başlar. Zamanla yaratıcılık, şifa ve sevgi üreten bir konuma yükselir. Her türlü özdeşleşmeyi, olumsuzluk, uyumsuzluk ve şiddet yaratan düşüncelere meydan okumayı ve onlardan kurtulmayı öğrenir.

Bu yolla ruhunun enerjisinden azami istifade edebilir. Böylelikle yaşama yönelik bitmez tükenmez, derinliklerine varılmaz bir sevginin kendi ruhundan dünyaya aktarılmasına aracı olur.

İçinde bulunduğumuz tekâmül ortamının hedefi budur.

Kısaca toparlayacak olursak; tekâmül kavramını, beş duyulu algının çok duyulu algılamaya giden yol olduğu biçiminde algılayabilirsek, tekâmülün bir bütün olduğunu ve kişiden kişiye göre değişmeyeceğini de görmüş oluruz.

22 Kasım 1995, Sedat Aksu, 40 yaşında, sanayici

1- Parapsikolojinin birçok bölümünde "karma"dan bahsediliyor. Bu kavram nedir?

Birçoğumuz, tekâmül sürecine katılmamızın tek bir yasayla sınırlı olduğu inancını taşırız. Bu bakış açısındaki kişiler, yaşam bittikten sonra kişilikten ya da kişiden geriye hiçbir şey kalmadığını düşünürler. Oysa ki, kişiliğimizin yaşam süresi, ruhumuzun sayısız deneyimlerinden sadece biridir. Ruh zamana bağlı olmaksızın varlığını sürdürür.

Tekâmülün bir yolu olarak bildiğimiz fiziksel yaşam deneyimini seçen ruhlar, defalarca fiziksel formlara (bedenlere) bağlanmışlardır. Her enkarnasyonda (yeniden bedenlenmede) ruh, farklı kişilik ve beden oluşturur. Bu gidiş gelişler ruhun tekâmülüne katkıda bulunur.

Kişilik ve beden ruhun yapay yönleridir. Ruh enkarnasyonu sona erince görevini tamamlayan kişiliği ve bedeni bırakır. Ruhsal varlık kendi dışındaki varoluşu tanıyabilmesi için fizik evrenlere enkarne olur. Bu yüzden ruhun enkarne olabileceği fizik ortamlara ihtiyaç vardır.

Ruh vardır ancak onun başlangıcı ve sonu yoktur. Ama bütünlüğe doğru akar.

Her kişilik eşsizdir çünkü onu oluşturan enerji biçimi benzersizdir. Her eylem, her düşünce, her duygu bir niyetin dürtüsüyle ortaya çıkar. Ve bu niyet sonucuyla birlikte var olan bir nedendir. Eğer nedende pay sahibiysek, sonuçta da pay sahibiyizdir. Bu yüzden her eylemimizin, her düşüncemizin, her duygumuzun ve her niyetimizin sorumluluğunu taşırız.

Bu açıklamalardan hareket edersek, "ne ekersek onu biçeriz" sözünün yaşamımızda çok önemli bir rol oynadığını söyleyebiliriz. Demek ki hayatımız boyunca işlediğimiz fiillerin sonuçları neticede yine bize geri dönüyor. Bazen bu hayatımızda, bazen de bir başka hayatımızda... Bir gün mutlaka geri dönüyor ama ödül olarak ama ceza olarak...

Sanskritçe bir sözcük olan "karma" sözcüğü işte bu prensibi anlatır.

Fiziksel hareketin üçüncü yasası; "her etkinin ona eşit ve ters yönlü bir tepkisi vardır" diye tanımlanır. İşte fiziksel alandaki bu sebep sonuç ilişkisi, fiziksel realiteyle sınırlı olmayan bir dinamiği de içinde barındırır. Tek bir cümleyle özetleyecek olursak: Karma bir yönüyle daha önceki eksiklerimizin telafisi, diğer bir yönüyle gelecek yaşamlarımızın temel taşlarıdır.

Reenkarnasyon ve "karma" konusunda bilgi sahibi olmayan kişinin, yaşamındaki olayların önemini ve anlamını kavraması ya da olaylara gösterdiği veya göstermediği tepkilerin sonuçlarını anlaması, her zaman için mümkün olamaz. İnsanlar hayat akışı içerisinde mutluluklar ve ıstıraplarla karşılaşırlar. Şanslı dediğimiz insanlar az bir çabayla istediklerine kavuşurlar. Bazıları ise ne kadar çabalarsa çabalasın, daima zorluklarla karşılaşır. Birinin tuttuğu dal altın olur, diğerinin tuttuğu dal kurur. Burada ilahi bir adaletsizlik elbette söz konusu değildir. Burada karmik sonuçlar devreye girmiştir.

2- Karma ahlaki bir olgu mudur?

Ahlak insanlar tarafından oluşturulmuş bir kavramdır. Evrensel değil yöresel kurallara tabidir. Ve bu nedenden dolayı da toplumdan topluma farklılık gösterir. Oysaki "karma" evrenin her köşesinde aynı temel yasalarla belirlenir.

3- İçinde yaşadığımız her olay "karma yasası" sonucu mudur?

Hayır... Belli bir karmik yükle doğuyoruz ama karşılaştığımız her olayı karmik yasaya bağlayamayız. Yaşadığımız olaylar kişiliğimize göre karşımıza çıkarılmış fırsat ve sınavlar olabilir. Yaşamımızı sadece karmik sebepler değil, nedenini bildiğimiz ya da bilmediğimiz birçok olay da etkilemektedir.

Yaşamı tamamen karmik olaylar dizisi olarak görmek onu tamamen mekanik temele oturtmak demektir. Ayrıca varlıklara geleceğe yönelik ruhsuz bir robot hüviyeti verir.

Karma yasasını bilmek bize daha bilinçli yaşama imkânı verir. İster acı veren, ister mutluluk veren olayların daha önceki fiillerimizin sonucu olduğunu ve o olaylara karşı alacağımız tavra göre de, gelecek hayatlarımızı tanzim ettiğimizi bilmek, daha uyanık daha şuurlu davranışları da beraberinde getirecektir.

4- Karmik borç nedir?

Başkalarının zamanından yararlanan bir kişi yarattığı enerji dengesizliğini, başkalarının onun zamanından yararlanmasını yaşayarak düzeltmek zorundadır. Eğer bu denge, o kişinin yaşam süresince kurulmazsa, diğer hayata böyle bir deneyimi yaşaması gereken karmik bir borçla geçecektir.

Bu hayatta kişinin arzu etmediği bir dizi olaylarla karşılaşmasının nedeni karmik borçlarıyla ilgili olabilir. Kişinin bu inceliği anlamaması halinde; "ruhun" bakış açısı yerine, kendi kişisel bakış açısına göre tepki verecektir, (öfke, kin, üzüntü, vs.) Bu tepkilerin hepsi, dengelenmesi gereken başka enerji dengesizlikleri yaratacaktır. Böylece başka bir karmik borç yaratılmış olacaktır.

Çünkü her varlık, neden olduğu sonuçları yaşamak zorundadır.

12 Eylül 1989, Murat Dal, 44 yaşında, muhasebeci

1- Hayat planı nedir?

Her ruh dünyaya belli yeteneklerle gelir. Bu yetenekleri onun doğuş gayesine ve yapması gereken işlere en uygun yeteneklerdir. Bu nedenle her ruh, dünya okulunda ihtiyaç duyduğu yaşam biçimine en uygun potansiyel enerjisini bu âlemde tezahür ettirir.

Enkarne olmadan önce her varlık, Dünya'da belli görevleri yerine getirmeyi önceden kabul eder. Evrende belli hedeflere ulaşacağı konusunda "kutsal bir anlaşma" yapar. Bütün varlığıyla böyle bir vaatte bulunur. Bu nedenle bir ruh, hedefine ulaştığı yani yerine getirmeyi önceden kabul etmiş olduğu görevi tamamladığı zaman o kişiliğin yaşam süresi hız kazanır.

Her ruh, belli bir görev üstlenerek doğar. Bu görev; çocuk yetiştirmek, toplumu iyi yönde örgütleyebilecek işleri üstlenmek gibi özellikler taşıyabilir.

Her şeyin bir plan ve program içerisinde yürüdüğü evrende, tekâmül gereği yeniden bedenlenmede de bir plan ve program vardır. Doğmadan önce spatyomda hayat planı hazırlanır. Bu plan kader, yazgı ya da alın yazısını teşkil eden bir programdır.

Ruh spatyomdayken geçmiş yaşamın muhasebesi yapılır. Eksik kalan tecrübelerin neler olduğu ve bu dengeleri hangi şartlarda tamamlayabileceği planlanır. Yaşam planı çok hassas bir dengeyle hazırlanır. Hem geçmişin telafisi hem de geleceğin hazırlığı yapılır.

2- Hayat planının hazırlanmasında "karma" yasasının önemi var mıdır?

Elbette çok önemlidir. Varlığın yaşaması zorunlu olan haller geçmiş hayatlardan getirdiği karmasının sonucudur. Eski hayatımızdan getirdiğimiz bazı olumlu birikimler vardır. Bu birikimler; birtakım yetenekler (harika çocuklar) ve haklar şeklinde olabilir. Bu edinilmiş birikimler yapılacak yeni programda kullanılabilir. Yani hak etmediğimiz hiçbir pozisyon söz konusu değildir.

Gerçek ilahi adalet de budur... Dünyaya laik olduğumuzla ineriz. Şans ya da şanssızlık diye bir şey söz konusu değildir. Ne ekersek onu biçeriz.

3- Geçmiş hayatlarımızda birlikte olduğumuz kişilerle bu hayatta birlikte olma şansımız var mı? Varsa bu konuyla ilgili bilimsel bir çalışma örneği verebilir misiniz?

ABD'de klinik psikologu Dr. Helen Wambach, geçmiş yaşamları inceleyen ve kabul görmüş bir araştırmacıdır.

Geçmiş hayat devrelerine geçiş için uyguladığı ipnotik telkin çalışması çok gelişmiş bir tekniği içermektedir. Spiritik bulgu ve bilgileri deneysel çalışmalarıyla "Life Before Life" adlı kitabında yayınlamış ve geniş yankılar uyandırmıştır. Şimdi vereceğim örnekler, kitaptan alınan ve bu soruyu cevaplayabilecek bölümlerdir:

Sempati ve Antipati

Hepimizin başından birisiyle karşılaşıp hemen dostluk bağları kurabilmek deneyimi geçmiştir. Bazen de yine hiç tanımadığımız birisini gördüğümüzde anlaşılmaz bir öfke ya da o kişiden hemen uzaklaşma hissi duymuşuzdur. Bu tepkiler acaba geçmiş hayatımıza gömülmüş hatıraların yansıması mıdır?

Dr. Helen Wambach, süjelerine hipnozla sorduğu "Geçmiş hayatta tanıdıklarınızı bu hayatta tanıyor musunuz" sorusuna, yüzde 87 « Evet » cevabı almıştır.

- Bu hayattaki babam geçmiş hayatta büyük ağabeyimdi... (T.A.-508)

- Annem eski hayatımda gene annemdi. Babam ise benim tayfası olduğum geminin kaptanıydı. (T.A.-203)

- Annem geçmiş yaşamlarımdan birinde kız kardeşimdi. Babam ise çocuklarımdan biriydi. (T.A.-91)

- Annem bir başka hayatta çok yakın bir arkadaşımdı. Kocam ise karımdı. Ve ben ona çok zalimce davranıyordum. (T.A.-440)

- Kız kardeşim geçmiş hayatlarımın birinde kurtarmaya çalıştığım biriydi. Kocam ise bir önceki hayatımda sevmediğim ve bana zarar veren biriydi. (T.A.-328)

- Annemi değişik hayatlarda, dostum ve kız kardeşim olarak tanıdım. Babam erkek kardeşlerimden biriydi, ilerde tekrar doğmaya karar vermem için, şu anda yanımda olan insanları tekrar

bulacağıma inanıyorum. Bazılarının ise, benimle birlikte tekrar doğmadan önce iki hayat arasındaki safhaları aşmam için benden önce doğup yardıma hazır olarak bekleyeceklerini biliyorum. (T.A.-372)

- Annem daha önceki hayatımda benim gibi erkekti. İki erkek arkadaştık ve çok iyi anlaşıyorduk. Babamı da tanıyorduk ve onu hiç sevmiyorduk, iki hayat arasında beklerken, (spatyomda) şimdiki kız kardeşimi de tanıma fırsatı buldum. (T.A.-511)

Demek ki biz sadece sevdiklerimizle değil, sempati kuramadığımız hatta nefret ettiğimiz kişilerle de yaşamak durumunda kalabiliyoruz. O kişilere şefkat duymayı başardığımız zaman biz onlardan onlar da bizden kurtulacak.

22 Mart 1984, İnci Engin, 26 yaşında, edebiyat öğretmeni

1- Sezginin tarifini yapabilir misiniz?

Sezgi, bizlere yardımcı olabilmesi için sunulmuş, fiziksel duyuların ötesinde bir algıdır. Belki de 5 duyunun yardımına gerek görmeyen bir duyu sistemidir. Aslında sezgi sistemimiz enkarnasyonumuzun bir parçasıdır dememiz daha doğru olur sanıyorum. Sezgi pek çok amaca hizmet eder:

Sezgi hayatta kalmaya hizmet eder. Görünüşte, yaşamı tehdit eden bir neden yokken sizi önlem almaya yöneltir. Tehlikeli olanla olmayanı, güvenilecekle güvenilmeyeceği hissettiren önseziler bu özelliğiyle fiziksel dünyada kalmamıza yardımcı olur.

Sezgi yaratıcılığa hizmet eder. Sezgisel kanalla alınan bilgiler yeni buluşlarda aktif rol oynamıştır. Bu nedenle yeniliğe ve yaratıcılığa büyük etkisi vardır. Yeni buluşlar ve keşifler onun sayesinde gerçekleşmiştir.

Sezgi yüksek benliğimizle kurulan irtibatın telsiz telefonudur. Bu yüzden kendimizi tanımada ve geliştirmede bu yüzden önemli bir rol oynar. Kişilik ve "ölümsüz benlik" arasındaki diyalogdur.

Sezgi çevremizdeki insanları tanımamıza hizmet eder. İlk defa karşılaştığımız kişiler hakkında kısa zamanda fikir edinmemizi sağlar. İnsanlarla olan irtibatımızı düzenler.

Tek bir cümleyle özetlemek gerekirse: Sezgi gökyüzüne açılan kapıdır...

2- Sezgisel gücümüzü geliştirebilecek teknikler var mıdır?

Elbette... Ama önce duygusal açıdan arınmaya önem vermek lazımdır. Negatif duygu ve düşünceler sezgilerimize engel teşkil eder. Eğer duygusal yönden kendinizi bu şekilde engellemişseniz ve duygularınızı aşırı baskı altında tutuyorsanız, sezgilerinizden yararlanabilmeniz son derece güçtür.

Buna karşılık, duygularınızı mümkün olduğu kadar temiz tutar ve içinizde negatif enerji yüklü duyguları barındırmamaya özen gösterirseniz, sezgisel dünyanın kapıları önünüzde açılmaya başlar.

Nasıl ki fiziksel bedenimizden artık maddeleri ve toksinleri atıyorsak, benliğimizdeki negatif yüklü enerjilerden de kurtulmalıyız. Şunu kesinlikle unutmayınız ki, kızgınlık, öfke, kin, gurur, kibir gibi negatif yüklü enerjileri üretmekle; asıl kötülüğü insan kendi kendisine yapar. Ve bu çıkmazdan kendisini kurtaracak olan da yine kendisidir.

Bunlar yerine getirildikten sonra, sezgilerimize kulak vermeyi ve onlara göre davranmayı istemeliyiz. Pek çok insan, gerçekte kendisine kolaylıkla gelen sezgileri, duymaya istekli olmadığı için, hissetmediğini savunur.

En önemlisi ise, evrene açık yüreklilikle yönelmek, yaşamımızdaki sorunlara ve olmakta olan her şeyin bir nedenden kaynaklandığına ve bu nedenin özünde her zaman şefkat, sevgi ve iyilik taşıdığına güvenerek yaklaşmaktır.

3- Sezgiler aracılığıyla gerçeği anlamak ne demektir?

Gerçek, sizi saptırmayan tam tersine güçle donatandır. Sezgisel kanalla bize gelen gerçek, bazen kendi zaaflarımızdan ve korkularımızdan dolayı kirlenebilir. Burada aklımız devreye girmelidir. Kendi sezgisel kanalınızdan gelen yanıtlar sizin yapmak istediğinizle çatışabilir. Bu durumda akıl ve mantıkla meseleye yaklaşmak gerekir.

Bu ayrımları yapabilmek için sezgilerin nasıl ortaya çıktığını ve gerçeği ne kadar yansıttığını iyi tahlil etmek gerekir.

Bazı kişiler içlerine doğan her dürtünün ve anlayışın doğru olduğunu zannederler. Oysa ki bunların büyük bir bölümü parazit tesirlere bulaşmış halüsinasyonlardan ibarettir.

Bir başka grup ise, içine doğan her dürtüyü ve anlayışı, halüsinasyon olarak düşünür, değerlendirme yapma ihtiyacını bile hissetmez.

Hemen söylemeliyim ki, her ikisi de yanlıştır...

Atılacak doğru adımın ilk şartı: Ne hissettiğimizin farkında olmaktır. Duygularımızı izlemek bizi duyguların kaynağına götürür. Sezgi: Fizik ötesi dünyanın sesidir. Bu yüzden fizik ötesi realitenin farkında olmadan, ruhunuzu ve sezgilerinizi anlamamız mümkün değildir.

Doğru kullanıldığı takdirde sezgiler insanı gerçeğe ulaştırabilir. Tabii burada esnek bir zihin yapısına sahip olmanın da çok büyük bir önemi vardır. Her yeniliğe "hayır" ile yaklaşıldığı müddetçe işimiz son derece zordur.

Örneğin; "Gözün görebildiğinden daha küçük parçalar var mıdır?" sorusuna bir zamanlar birçok kişi "Hayır" demişti. Hayır demeyenler ise mikrobu buldu.

Daha sonra, "Doğada mikroskop yardımıyla görülebilenden daha küçük parçalar var mıdır ?" diye soruldu. Yine birçok kişi "Hayır" dedi. Pek az kişi ise atom ve atom parçacıkları konusunda büyük keşifler geliştirdi...

18 Nisan 1990, Sezen Arman, 40 yaşında, eczacı

1- Dünyamızdaki egemen güç nedir?

Hali hazırda putlaştırılmış bir maddeselliğe tapınılmakta olduğunu söyleyebilirim. "Dünyada yaşarken kim daha fazla maddi şeyleri elde ederse güç ondadır." İşte maalesef insanlara empoze edilmeye çalışılan düşünce ve dünyamıza hâkim olan güç bu yönde çalışmaktadır.

İlk çağdan günümüze kadar tüm dinler, bunun böyle olmadığını anlatmaya çalıştılar. Ancak dinler de maddeci bir yaklaşımla ele alındığı için asıl amaçları bir türlü anlaşılamadı. Kısacası maddenin hükümranlığı şu anda en büyük güç olarak karşımıza çıkmaktadır. Fakat var olan her şeyde manevi güç egemendir. Asıl üzerinde durulması gereken de budur...

Maddi evrenler, başlangıcı ve sonu olmayan sonsuzluklar içinde yayılmaktadır. Fizik evren, mikrokozmosdan makro-kozmosa iki sonsuz arasında yükselmektedir. Bilim yoluyla madde-

nin derinliklerine inildikçe izah edilemeyen sonsuzluk ve madde üstü tezahürlerle karşılaşılmaktadır. Yani şunu demek istiyorum ki, "Maddeye tapıyoruz ama maddeyi tanımıyoruz." Belki de maddeyi tanıyabilseydik ona tapmaktan vazgeçerdik.

2- Manevi gücün egemen güç olduğundan bahsettiniz. Peki, mükemmelliğe, kusursuzluğa ulaşmanın yolu dünya katında defalarca bedenlenerek tekâmüle ulaşmak yoluyla mı olur?

Elbette... İnsan kusurlu olanı deneyimleyerek kusursuz olanı öğrenir. Bu yüzden neyin kusurlu olduğunu öğrenmek, neyin kusursuz olduğunu öğrenmek kadar önemlidir. Her şeyi zıddıyla öğrenmez miyiz?

3- Peki o zaman günah nedir?

Bir açıdan bakıldığında günah diye bir şey yoktur. Günah temelde yanlış olduğunu bildiğimiz şeyi yapmaktır. Onun yanlış olduğunu bilmiyorsanız günah işleyemezsiniz.

İşte bu noktada insanla hayvan ayrılır. İnsan vicdan sahibidir. O bir insan öldürüyorsa bilerek yapıyordur. Oysa bu olayı bir hayvan yapıyorsa ki çoğunlukla hayatta kalabilmek ve yiyecek bulmak için yapar; onun bu eylemde hiçbir günahı yoktur.

Tek bir cümleyle özetleyecek olursak... Günah: Evrensel yasalara karşı hareket etmektir.

4- Ölümden sonraki yaşamı daha iyi anlamak için ölümü bilmemiz gerekiyor mu?

Birçok insana ölüm son derece ürkütücü ve her şeyin sonu, kara bir boşluk gibi görünür. Aslında ölüm kaçınılmazdır. Belki de hayatımızda başımıza geleceğini bildiğimiz tek olaydır. Hayatımızın ayrılmaz bir parçasıdır. İnsanın varoluşuna anlam veren önemli bir etkendir. Yaşadığımız sınırlı zaman içerisinde bi-

zi üretici olmaya yöneltir. Varoluşumuza anlam katan bir diğer faktördür. Doğumun ayrılmaz ikiz kardeşidir. Ve tüm canlıların değişmez ortak kaderidir.

Yaşamımızda bu denli önemli olan bu konu hakkında ne yazık ki, yeteri kadar bilgi sahibi olduğumuzu söyleyemeyiz. Hatta bu konuyla ilgili bilgileri okumaktan ya da duymaktan bile çekiniriz. Oysa ki çok kısa bir süre sonra bizi bekleyen bir gerçekliktir ve bundan kaçınılması hiçbir şekilde mümkün değildir.

Ölüm ve ölüm ötesi ile ilgili bilgilerimizin geliştirilmesinin, öldükten sonra o âleme daha kolay uyum sağlayabilmemiz bakımından da faydaları varıdır.

5- Hayatın ölümden sonra da var olduğunu savunan görüşe göre, ilerlemek için ölmek mi gerekir.

Evet... İnsanın öte âleme geçmesini sağlayan ölüm olmasaydı bir durağanlık meydana gelirdi. Ölümler ve doğumlar, merdivenin basamaklarını tırmanmak gibidir. Her basamak yeni bir deneyim düzeyini hazırlar. Her bir doğum yeni imkânlar, her bir ölüm ise yeniden bazı eksikleri gözden geçirme şansıdır.

6- Ölümden sonra hayat varsa ya da başka bir boyuta geçiliyorsa, intihar konusunu nasıl değerlendirmemiz gerekiyor?

Başka bir insanı öldürmekle, insanın kendisini öldürmesi arasında hiçbir fark yoktur. Her varlığın, kendisine emanet edilen bedeni, en iyi şartlarda hayatta tutması birinci vazifesidir. Bu vazifeyi yerine getirmemek, varlığa sonraki yaşamlarında, telafisi son derece güç karmik yükler getirir.

7- İntihar "karma"nın bir parçası olabilir mi?

Kesinlikle hayır... İntihar özgün bir irade işidir. İntihar eden kişi kendi karmasını yarıda kesmiş olur. İntihar etmek aynı za-

manda, o varlığın karmik yükünü temizlemede gösterdiği tahammülsüzlüğün bir işaretidir. Her varlık karmasıyla ve genel hatlarıyla belirlenmiş bir hayat planıyla doğar ancak doğduktan sonra onların ne kadarını hakkıyla yerine getirip getiremeyeceği onun kendi sınavıdır.

8- Hemen her kültürde koruyucu meleklere ya da rehber ruhların varlığına inanılır. Bu inanç ne kadar doğrudur.

Melek: Hemen hemen tüm dinler tarafından kullanılmış olan ortak bir semboldür. Milattan üç bin yıl önceki kayıtlı tarihte onlardan hep söz edilmiştir. Melekler hakkında ilginç yaklaşımlardan biri de Zerdüşt'e aittir. Zerdüşt (M.Ö. 551-628) karşılaşmış olduğu bazı melekler hakkında "Avesta"da geniş ayrıntılarla yazdığı tanımlamalarda, onların Tanrı ile insanlar arasında duran ayrı varlıklar olmayıp, Tanrı'nın insanlara yönelik uzantıları ve projeksiyonları olduğunu söylemiştir.

Teozofik, metapsişik ve ezoterik çalışmalarda elde edilen en son bilgiler; konuyla ilgili mevcut anlayışa ilave olarak, farklı iki yorumu beraberinde getirmiştir.

Mevcut anlayış, melekleri: Tanrı ile insanlar arasında elçilik yapan ve ruhsal kökenli olmayan farklı bir yapıya sahip ilahi varlıklar olarak tanımlıyordu. Buna karşılık ortaya atılan yeni görüşlere göre:

1- Ruhsal tekâmülleri bizlere kıyasla çok ileride olan, görüp gözeticilik vazifesi ile muktedir yönetici ruhsal varlıklardır.

2- Evrensel Yasalar'ın dinsel terminolojideki sembolik isimleridir. Araştırmacılar, Zerdüşt'ün "Tanrı'nın insanlara yönelik uzantıları ve projeksiyonudur "diye tanımladığı melek kavramıyla bu yorum arasında paralellikler bulmaktadır.

Bu yorumlardan hangisinin gerçeği yansıttığını şimdilik kesin olarak söylemek zor. Belki her iki yorumun da kendi içinde

doğruluk paylan bulunabilir. Belki de ileride bunların yerine çok daha kapsamlı yorumlar gelebilir...

14 Temmuz 1992, Suna Alkan, 38 yaşında, biyolog

1- Birçok kitapta ve dergide "spatyom" sözcüğünü okuyorum. Spatyom nedir? Ve neredeyedir?

Latince spatium sözcüğünden kaynaklanan spatyom, bedenden kesin olarak ayrılan ruhun intikal ettiği bir mekândır. Spatyom fizik âlemin hem içinde, hem de dışındadır. Yani insan bir yönüyle spatyomun yüzeyi ile temastayken, diğer yönüyle fizik âlemle temastadır. Bunlar birbirinin içine girmiş, sınırı belli olmayan iki ayrı âlemdir. Spatyom, yüksek titreşimli (süptil) maddelerden oluşmuş bir fizik yapıya sahiptir.

2- Spatyom ruh âlemi midir?

Hayır... Spatyom, kendine özgü fiziksel ortamı içinde yaşanan bir şuur halidir. Yeryüzünde yaşamak da bir şuur halidir. Anlatılmak istenen, varlığın farklı bir mekânda farklı bir şuur haline dönüşmesidir.

3- Spatyomda nasıl bir bedene sahip oluruz?

Klasik spiritüalizmde perispri ya da astral beden denilen fizik bedenimize oranla çok daha süptil maddelerden oluşan bir beden vardır. Buna aslında bedenden ziyade bir transformatör demek daha doğru olacaktır. Neyin transformatörü? Ruhsal özümüzle, bedene bağlı psişik yapımız arasındaki enerjilerin dönüştürme transformatörü.

Yeni bilgilere göre buna şuur alanları tabiri kullanılmaktadır. Bu şuur alanları fizik bedenle, ruhsal özümüz arasında adeta bir köprü görevi görmektedir. Şuur alanımız bir yönüyle fizik bedene, bir yönüyle ise ruhsal özümüze bağlıdır.

4- Öldükten sonra intikal edeceğimiz spatyom hayatını önceden tanıma şansımız var mı?

Spatyom hakkındaki bilgiler ya medyumların kendi izlenimleri ya da spatyomdaki varlıklarla kurdukları irtibatların sonucunda elde edilen ruhsal tebliğlere dayanır.

Kutsal kitaplardaki sembolik ifadelerden de yararlanmak mümkündür.

Dünyanın dört bir köşesindeki araştırmacılar, ruhsal irtibatla spatyomdaki varlıklardan çeşitli celseler almalarına rağmen, spatyomu yüzde 100 tanımlamak mümkün olamamaktadır. Ama yine de bu çalışmalar spatyomun genel özellikleriyle ilgili bir fikir vermektedir.

Spatyomla ilgili bir başka bilgi edinme şekli de, "ölüme yakın deneyimler" yaşayanların başından geçen olaylardır.

İşte onlardan bir örnek...

Ünlü yazar ve ipnozcu Dobres Connon'un *"Ölümün Ötesi"* adlı kitabından kısa bir bölüm aktarıyorum:

"Yoğun bakımda ölümün eşiğindeydim. Birden acılarımın bittiğini hissettim. Ve kendimin bir tünelde ilerlemekte olduğumu fark ettim. Kendimi çok güvende hissediyordum. Tünelde hızla ilerlerken turuncu renkli ışıkların yanıp söndüğünü gördüm ve bu ışıkların ruhlarla ilgili olduklarını algıladım. Oraya ulaştığımda, tünelin bitişinin bir bariyerle kesildiğini gördüm. Daha ileriye gitmemi engelleyen varlıkların olduğunu gördüm. Işıklı varlıklardan birisinin çok nazik ve güvenli bir etkisiyle ölümün eşiğindesin dediğini fark ettim. Aslında söylemedi ama ben hissettim. Garip bir iletişim şekliydi.

Aynı anda değişik bilgiler almaya başladım. O anda aklıma ilk gelen: 'Ölümden sonra gerçekten bir şeyler var' düşüncesi olmuştu. Ama ölüm buysa çok kolaydı. Sanki bir koltuktan kalkıp diğer koltuğa oturmak gibiydi.

Orada başka gölgeler de vardı. Onların bana yardım etmek için orada beklediklerini algıladım. 'Kalmak mı, gitmek mi istiyorsun' diye soruldu. Kalmak, onlarla kalmaktı... Gitmek ise dünyaya dönmekti. Ben orasının harika bir yer olduğunu fark etmiş ve orada kalmak istiyordum.

Bana geride kalanların çekecekleri ıstıraplar gösterildi. Zamanın orada çok hızlı geçtiğini de algıladım. Gitmek istemiyordum. İnanılmaz güzel bir ortamdı. Kısa bir süre sonra ailem de yanıma gelecekti ve bu güzel duyguları yaşadıktan sonra beni anlayabileceklerini düşündüm.

O varlık çocuklarımı gösterdi. 'Onlara senden sonra iyi bakılacak ama gelişemeyecekler' dedi. Kesinlikle oradan ayrılıp sorunlarla dolu dünyaya dönmek istemiyordum. Dünyaya yakın bir bölgede tutulup buradan çocuklarıma rehberlik yapacağım söylendi. Eğer daha ilerilere gidemeyip burada kalacaksam, geriye dönüp çocuklarımın sorumluluklarını almamın daha doğru olacağını hissetmiştim.

O andan itibaren geriye doğru çekilmeye başladım. Tekrar yoğun bakıma döndüğümde ise doktorların endişe içinde benimle uğraştıklarını gördüm. Gözlerimi açtığımda onlara korkmamaları gerektiğini, vaktimin henüz gelmediğini söyledim."

12 Ocak 1996, Bedi Şen, 53 yaşında, tüccar

1- Doğarken ölen, 3-5 yaşında ölen, geri zekalı, spastik, ofistik doğanlar var. Bunlar için hayatın önemi nedir?

Onun düzeninde haksızlık ve adaletsizlik yoktur. Yaradan bütün kullarını eşit sever. Çünkü hepsini yaratan O'dur. Hepsinin eksiklerini, hatalarını, ihtiyaçlarını, dünya okulundan geçebilmeleri için hangi yollardan geçmeleri gerektiğini en iyi O bilir.

Erken ölenler, geri zekâlı ve benzeri şekilde doğanlar da bir şey kazanmıyor sanılmasın. Onlar da çektikleri sıkıntılarla tekâmül ediyorlar. Böylece amaç olan merhameti, sevgiyi ve fedakârlığı öğreniyorlar. Tekâmülün topluca gerçekleşen bir süreç olduğunu da hatırlayacak olursak, o çocukların ailelerine yaşattıkları haletlerin de ayrı bir öneme sahip olduğunu söyleyebiliriz. Yani o çocukların da ailelerine de kattıkları ve kazandırdıkları şeyler vardır.

İnsan hayatına ve yaşama yukardan geniş açıdan bakmak gerekir. O zaman hak ve adalet açıkça görülür. Ayrıca evrendeki her hareketin belirli yasalarla oluştuğu ve sürdürüldüğü unutulmamalıdır. Evrende tesadüfün olmadığı anlaşıldığı zaman, bu tür endişeler kendiliğinden ortadan kalkacaktır.

2- Tekâmül için verilen hayatlar sonsuz mudur?

Tanınan süre elbette sonsuz değildir. Dünya okulunun bizim devremize ait olan eğitim süresi kıyametle bitecektir. O güne kadar dünya okulunu bitirenler gerçeğe ulaşır. Bitiremeyenleri ise büyük sıkıntıların beklediği söylenmektedir.

Kuran'da birçok yerde: "Biz size yeteri kadar süre vermedik mi? Siz inkârda oldunuz. Doğruları kabul etmediniz. İyiye, doğruya, yükselme yoluna gitmediniz" denilmektedir.

Orada; "Rabbimiz! Bizi çıkar; yaptığımızdan başka, yararlı iş işleyelim" diye bağırırlar. O zaman onlara şöyle deriz: "Öğüt alacak kişinin öğüt alabilmesi kadar bir süre sizi yaşatmadık mı? Size uyarıcı da gelmişti. Artık azabı tadınız, zalimlerin yardımcısı olmaz." (Fatır Suresi: 35/37)

3- Kader var mıdır?

Kader vardır. Gerek kutsal kitaplarda, gerekse de, ruhsal tebliğlerde kaderden söz edilmiştir. Ancak kaderin hangi evrensel yasalar dahilinde çalıştığı halka tam olarak anlatılamamıştır.

Kader vardır... Fakat bu, bizim dışımızdaki bir başka kudret tarafından alnımıza yazılan bir yazı değildir.

En son bilgilerin ışığında konuyu biraz açalım...

Doğmadan önce, spatyomdaki rehber varlıkların gözetiminde bizim dünya yaşamımızın temel hedefleri belirlenir. Temel taşlar önceden şekillendirilir. Dünyanın hangi yöresine, hangi şehrine, hangi aileye doğulacağı titiz bir çalışmadan sonra tespit edilir. Doğduktan sonra varlığın o yaşamda elde etmesi hedeflenen sonuçlara ve deneyimlere ulaşabilmesi için başından geçmesi gereken önemli olaylar önceden belirlenir. Bu belirlenen olayların meydana gelmesi, o varlık için bir kaderdir. Varlık doğduktan sonra da, belirlenen şartların oluşması için, bazı "bedensiz rehber varlıklar" gerekli düzenlemeleri sürdürürler.

Varlık doğduktan sonra tamamıyla özgürdür. Dilediği gibi yaşayabilir. Önceden hedeflediği şeyleri gerçekleştirip ger-çekleştirmemesi büyük bir oranda kendisine bağlıdır. Ancak o, bu tutumuyla gelecek yaşamını da belirlemektedir. Yani bu yaşamımız geçmiş yaşamımızın bir sonucudur. Bu yaşamımız da gelecek yaşamımızın bir sonucu olacaktır.

Doğmadan önce şekillendirilen hayat planımızın içinde biz özgürce yaşarız. Fakat önceden belirlenmiş temel taşlara basmamız kaçınılmazdır.

Konunun daha iyi anlaşılabilmesi için bir örnek verelim:

Dünyada geçirmesi gereken tecrübeleri ve deneyimleri elde edebilmesi için, en az 70 yıl yaşaması planlanarak, bir varlığın dünyaya doğmuş olduğunu düşünelim. Bu varlık belli bir noktada hayat planını baştan aşağı bozacak bir olayla karşı karşıya kalabilir. Örneğin düşecek bir uçağa gidip binmeye hazırlanabilir. İşte bu noktada bazı "rehber bedensiz varlıklar" derhal devreye girerek, olaya müdahale ederler...

Bu müdahaleleri; ya küçük bir kaza geçirmesini sağlayarak o varlığın söz konusu uçağa binmesini önlemek, ya da sezgisel kanalına yolladıkları telepatik mesajlarla onu fikrinden vazgeçirmek tarzında olur.

Bu tür müdahaleler, varlıkların önceden belirlenmiş hayat planlarının tamamlanmasını kökten etkileyebilecek olayları önlemek için devreye sokulur. Onun haricinde varlık hür ve özgürdür.

Ruhsal tebliğlerden elde edilen bilgilere göre; söz konusu hayat planları "vazifeli rehber varlıklar"ın gözetiminde, bizzat doğacak varlığın onayı alınarak gerçekleştirilir. İşte konunun bu yönü son derece önemlidir.

Hiçbir şey varlığa zorla kabul ettirilmez ve ona, iradesinin dışında istemediği bir alın yazısı yazılmaz. Fakat varlık dünyada belirli bir seviyeye gelinceye kadar, tekrar doğuşlar çemberinin dışına çıkamaz. Ancak bu zorunluluğu da başta kendisi kabul etmiştir.

Varlık dünyada yaşarken özgürdür demiştik. Ancak kâinatın her noktasında işleyen "sebep-sonuç yasası" burada da işlemektedir ve varlık neyi ekerse sonunda onu biçme kaderiyle baş başadır. Yani kaderimizi yazan kalem bizim elimizdedir...

10 Ağustos 1997, Neslihan Bilgin, 43 yaşında, gümrükçü

1- Hayat bir imtihansa genel olarak bizler hangi yönlerden imtihan oluyoruz?

İnsan yaşadığı hayatta önceden belirlenen hayat planını başarıyla uygulayabiliyor mu, bunu yaparken arınarak yükseliyor mu, yoksa tam tersine geriliyor mu? Bunlara bakılır.

İnsan aklıyla yaptığı tüm işlerden sorumludur. İsterse kandırılmış olsun... Dünyada yaşamını sürdüren insan, sürekli bir imtihan içerisindedir. Hangi olay karşısında ne tür kararlar alarak ne tür davranışlar sergilemektedir? Duygu ve düşüncelerine ne derece hâkim olabilmektedir? Kendi iç potansiyelini ortaya çıkartacak bir arınmayı gerçekleştirebilmekte midir?

Tüm bu imtihanlardaki başarısı onun tekâmülünü sağlamaktadır. Sınavlardaki başarısızlığı ise hem onun yolunu uzatmakta, hem de sıkıntılarını arttırmaktadır.

Kısacası doğru yaşama bilgilerinden imtihan olduğumuzu anlamalıyız.

2- Doğru yaşam bilgileri nasıl verilir?

Doğru yaşam bilgileri her devrin insanına, o devrin bilgi ve akıl seviyesine göre dinlerde bildirilmiştir. Bugün bilimsel metotlarla ve medyumlar aracılığıyla da bu bilgiler, daha açık bir halde insanlara aktarılmaktadır. Herkesin düşünerek, inceleyerek, akıl ve mantıkla bu konuları değerlendirmesi istenmektedir.

İnanç safhasında akıl ve mantık ikinci plandadır. Oysa ki bilim devrinde akıl ve mantık birinci sırayı almış durumdadır.

Aklınızla ve mantığınızla tartın, ölçün, araştırın... Doğru buluyorsanız, yararlı, gerekli ve zorunlu görüyorsanız özümleyin,

uygulayın. Uygulayamadığınız bilgi sizin malınız değildir. Ve onun size hiç bir faydası yoktur.

3- Akıl ve mantığın içinde olmayan bir inanç var mıdır?

Elbette vardır. Birçok kişi güvendiği ya da değer verdiği kişiler inanıyor diye bazı şeylere inanır. Güvendikleri kişiler inancını kaybedince, onların da inancı kaybolmaya başlar. İşte bu kişiler inançlarını bilgilere değil, kişilere bağlamışlardır. Yani kişilere endekslemişlerdir.

4- İnançta temel olan nedir?

İnancın temeli ön bir kabule dayanır. İçinde araştırıcılık unsuru çok azdır. Örneğin; Türkiye nüfusunun büyük bir oranı Müslümanlığa inanmıştır. Ama bu nüfusun sadece çok küçük bir kısmı dinlerle ilgili bir araştırma yapmıştır. Hatta inanmış olduğu Kuran-kerim'i bir kerecik bile Türkçe olarak okumayan nüfus oranı küçümsenemeyecek boyutlardadır.

Durum böyle olunca Kuran'da geçen sembolik bilgilerin yorumunu, insanlarımızın büyük bir bölümü, bir başka yorumcudan öğrenmek zorunda kalmaktadır. İşte, işler de bu noktada düğümlenmektedir.

5- Arınmak ve yükselmek için neler yapmalı?

Gerçeği görmeye başlamış, yaşamın gayesini fark etmiş kişilerin arınmaları zor değildir. Öncelikle bilmek gerekir ki, insanın çocukluğundan hatta geçmiş hayatından getirdiği ve çevresinden edindiği yanlış huyları olabilir.

Kişilerin önce, davranışlarının, o düşünce ve inancın zararlı olduğunu fark etmeleri gerekir ki, değişim yönünde çaba harcayabilsinler. İlk başta beş basamak çıkmadan yükselişe geçebilmek mümkün değildir:

Bu beş basamak sırasıyla: Doğruluk, iyilik, çalışmak, bilgi ve sevgidir. İnsanın yükselmesi aklı ve özgür iradesiyle yapacağı çalışmalarla olur. Bu içsel bir çalışmadır. İnsanın kendi kendisiyle olan mücadelesidir. Yapacağı iç savaşıyla kişi, o kötü veya yanlış düşünce ve alışkanlıklarından kurtulmanın gerekli, zorunlu olduğunu görecektir.

Kurtulmak ise adım adımdır... İç savaşını sürekli yapmak sizi yükselmeye götürecektir... Ancak bu basamaklar çıkılmadan her hangi bir yükselişten söz edilmesi mümkün değildir.

6- Vicdan nedir?

Vicdan ruhun iç yargılamasıdır. Biz dünyada yaşarken, ruhumuzun derinliklerinde gizli olan doğrulara uygun davranabildiğimiz ölçüde vicdanımızı huzur içinde tutabiliriz. Aksi takdirde ruhumuzun bizi yargılayan sesini duymaya başlayıveririz. Buna da vicdan azabı deriz.

Vicdan, ruhun kendisini yargılaması, bir iç muhakemesidir. Vicdan, hükmünü yani yargısını doğru olarak benimsediği bilgilere veya ilkelere göre verir. Öyleyse herkesin vicdan hükümleri- farklı olacaktır.

Tecrübesi ve bilgisi eksik kişilerin vicdan yargıları daha yüzeysel kalacak, doğrulara, gerçeklere uygunluğu daha az olacaktır. Tecrübe ve bilgi arttıkça bunların ruhça benimsenme oranları çoğaldıkça, yükselen ruhun hükümleri "gerçek doğrulara" daha yakınlaşacaktır.

7- Gerçek doğruları biraz açar mısınız?

Gerçek doğrular, "yüce yönetici varlıklar"dan Yaradan'ın izniyle gelen bilgilerdir. Davranışlarımız onlara ne kadar uyarsa bizim tekamül seviyemiz o derecede yüksek demektir. Vicdani ölçülerimizi belirleyen etkenler işte buna dayanır.

Örneğin iyiliğin ve kötülüğün dönücü olması, gerçek doğruları yansıtan bir bilgidir. Ve bu bilginin yaşamımızda önemli bir yeri vardır. Yine daha önce sıraladığımız: İyilik, doğruluk, çalışma, bilgi, sevgi kriterleri temel ve doğru yaşama ilkelerinden bazıları olup, gerçek doğruları bulmak için insanlara verilen birer ölçektir. Çünkü insan ne ekerse onu biçer, yaptığı kötülük mutlaka kendisine yaşam içindeki olaylar ve vicdan azaplarıyla geri döner...

8- Cehennem azabı nedir?

Cehennem azabı insanın dışında yanan bir ateşe girmesi değildir. Bu insanın içinde, gönlünde, ruhunda ve zihninde yanan bir ateştir ki, onun azabı çok daha büyüktür. Çok daha şiddetlidir.

Varlık doğmadan önce spatyomda "hayat planı"nın hazırlandığından söz etmiştik. Bu plan, dünyada bedenlenince unutulur. İnsan ne geçmiş yaşamını ne de hazırlanmış olan "hayat planı"nı hatırlayamaz. (İstisnalar hariç) Ama ruhta onun bilgisi vardır. Kişi dünyada o plana ve genel "evrensel yasalar"a aykırı davranışlar içine girdiği takdirde bir sıkıntı, bir vicdan azabı duymaya başlar. Sebepsiz sandığı sıkıntılar içinde bunalır. Yani cennetimizi de cehennemimizi de aslında içimizde taşırız.

Söz konusu sıkıntılı şuur hallerinin yaşanması spatyomda da söz konusudur. Hatta oradaki daha şiddetlidir. Buna ilave olarak; spatyomdaki yönetici varlıkların bize bazı gerçekleri öğretebilmek için üzerimize gönderdikleri sıkıntılı imajların içinde de kalmak mümkündür. Yapılan ruhsal irtibat celselerinde bunların sayısız örnekleriyle karşılaşılmıştır...

9- Müslümanlıkta ve diğer dinlerde öte âlemde hesap sorulacağından bahsedilir. Sorular nasıl ve niçin sorulur?

Müslümanlıkta iyilikleri ve kötülükleri yazan meleklerden söz edilir. Bu diğer dinlerde de biraz değişik olarak vardır. Öte âleme gidince hesap sorulacağından bahseden dinler, her devrin insanına onun anlayabileceği dilden bu meseleyi dile getirmişlerdir.

Ölümden sonra elbette görevli yönetici ruhsal varlıklar (Bunlar melek olarak ifade edilmiştir.) insana dünya hayatı hakkında sorular sorarlar. Kendi ruhumuz adeta bir bilgisayar gibi bütün yaşantımızı hafızasına kaydeder. Bütün hayatımız, bütün niyetlerimiz, bütün düşüncelerimiz ve bütün davranışlarımız gözler önüne serilir. Ve bunların değerlendirilmesi yapılır. Eğer başarılı bir ömür sürmüşsek, yeni enkarnasyonumuzda daha ilerilere gitmemiz sağlanır.

Hatalarımız ve eksikliklerimiz fazlaysa, bunları telafi edebilmek için uygun ortamlara gönderiliriz. Maksat insana ceza vermek değildir. Sadece eksiklerin giderilmesine yönelik bir uygulamadır. Maksat insanın hatalarını görmesi ve o hataları bir daha tekrarlamayacak şekilde pişmanlık duyması, düzeltme yoluna gitmesidir.

Hiç bir zaman unutulmamalıdır ki:
Ruhu yakacak ateş yoktur...

10- Dünya hayatlarında çok kötü ya da istenmeyen davranışlarda bulunan kişiler hayvanlık kademesine geri dönerler mi?

Hayır... İsterseniz Mevlana'nın reenkarnasyonla ilgili çalışmalarından bir bölümünü hatırlayalım...

Tas idim toprak oldum
Toprak idim bitki oldum
Bitki idim hayvan oldum
Hayvan idim insan oldum
Hep ileriye hep ileriye...
Öyleyse ölmekten korkmak niye?...

Tekâmülde geri dönüş olmaz. Tıpkı lise talebesini tekrar ilkokula getiremeyeceğimiz gibi. Bir varlık insanlık seviyesine yükselmişse, bu hak onun elinden alınıp tekrar hayvanlık safhasına döndürülmez.

Tekrar bedenleşme tekâmül için, yükselmek için olur. İnsan her bedenlenmesiyle az ya da çok mutlaka tekâmül eder, yükselir, olgunlaşır... Ama az ama çok...

18 Mart 1994, Ferhan Ertürk, 42 yaşında, avukat

1- Ben tekrar doğuş konusu ile ilgili birçok kitap okudum. Harika çocuklar bilimsel delil olabilir mi?

Harika çocuklar geçmiş hayatın varlığını kabul etmeden açıklanabilecek olaylar değildir. Hiçbir eğitim görmeden küçük bir çocuğun piyano veya keman çalması, 3 yaşındaki çocuğun en zor problemleri çözmesi ya da hiç okula gitmemiş 4 yaşındaki çocuğun mükemmel resim yapmasının ya da ana dili gibi yabancı bir lisan konuşmaya başlamasının sebebini başka türlü nasıl açıklayabiliriz?

Astronom Gouss ilk matematik problemini çözdüğü zaman yalnızca 3 yaşındaydı. Süveyş Kanalı'nın inşası sırasında 600 işçinin başına müfettiş olarak getirilen Ericson'un yaşı yalnızca 12'idi...

Ressam Van de Kefkhore, 1873 yılında öldüğünde 11 yaşındaydı. Ve geride tam 350 tablo bıraktı... Belçika Kraliyet Sanat Akademisi'nden Mr. A. Siret "Bu tabloların bazılarının altına kolaylıkla en büyük ressamların imzaları atılabilir" demiştir.

İnsanlar geçmiş hayatlarındaki büyük emekleri göremedikleri için bir kişide beliriveren yetenek, bilgi ve becerilerin, Allah'ın bir kayırması sonucu olduğunu düşünüyorlar. Oysa ki her bilgi, her tecrübe, her yetenek ve her beceri ancak kişinin kendi emeği karşılığında elde edilir. Bu, evrensel ilahi bir kanundur.

Sonuç olarak harika çocuklar, reenkarnasyonun varlığını ve gerçekliğini anlatır dememiz yanlış olmaz sanırım...

2- Yılan sembolünün ruhsal manada önemli olduğunu duydum, doğru mu?

Yılan gerek Doğu'da, gerekse Batı biliminde ve her dinde hayatsal kudreti, hayatsal değişimi yani devri daimi simgeler.

Kuyruğunu ısıran yılan tekrarı anlatır. Bu tekrar kâinattaki maddi ve manevi konuların birbirleriyle yakın ilişkisini de ifade eden bir semboldür. Kuyruğunu ısıran yılan sembolü sondan başa, baştan sona devam eden sınırsız hayatları ifade eder.

Hayatın doğum-ölüm çemberi (yılan), ilahi irade kanunları dahilinde seyrederek, varlıkların tekamülü için defalarca bedenlenmelerini yansıtan temel bilgiyi sembolize eder. Reen-karnasyon İlahi bir kanundur. Her dinde sembollerle açık ya da kapalı ifadeler altında anlatılmıştır. Mevcut en eski bulgularda, yılan ve iç içe daireler sembollerine rastlanmıştır. Yılan içinde yaşadığımız spiral galaksinin (Samanyolu) iki büyük ucunu temsil eder. Zaten kuyruğunu ısıran yılan sembolü bizim dünyamızın bilebildiği en eski semboldür.

3- Kitaplardan ve yüksek boyutlardan gelen tebliğlerden öğrendiğimiz şeylerin dışında, neden burada olduğumuzun gizemi hala çok derinlerde gizli değil mi?

Evet... Birçok insan kendini keşfetmesini sağlayacak olan bilinmeyen bir bölümün hala var olduğunu biliyor. Birçoğumuz, hayatımızı rahat ve güvenle yaşayabilmek için içsel arayışımıza cevap olacak bilgileri bulmaya çalışıyoruz. Bununla birlikte, bize bir zamanlar bildiğimiz saflık ve gücün özlemini çektiren, yabancı bir dünyada yaşadığımızı da hissediyoruz.

Dünyanın dört bir köşesinde araştırmacılar her gün yeni bilgileri insanlığa kazandırıyorlar. Ancak ön yargılarımızı bir tarafa bırakıp gelmekte olan yeniliklere uyum sağlamakta zaman zaman göstermiş olduğumuz yeteneksizlik, yeni anlayışlara ulaşmamıza engel oluyor.

Fizik ve Metafizik alanda sürdürülen çalışmalar günümüzde artık pek çok gizemin örtüsünü atmış olmasına rağmen, hala çözülmesi gereken bilinmeyenler denklemleri bizleri bekliyor. Hala eksik kalan taşlar var ve henüz o taşlar yerine konamadı.

Hemen her büyük din, düşüncelerimizi ve onların yarattığı sonuçları kontrol etmek için, Tanrı enerjisini zihinsel düzeyde kullanabileceğimiz bir Altın Çağ vaat etmiştir.

...Ve o vaat edilen günler gelecektir şüphesiz... Ancak o günlerde insanlar "apaçık bilgilerle" karşılaşabilecektir... Şu anda elde edilebilen bilgiler ancak sembollerin arasından sıza-bilen bilgilerden ibarettir.

Böylelikle inançlarımız şuurlu bir inanca dönüşecek ve "inanç" safhasından, "anlayış" safhasına geçilebilecektir...

4- 1996'dan sonraki bir tarihte Foton kuşağının dünyamız üzerindeki etkilerinden bahsediliyor. Nedir bu Foton kuşağı?

Foton, ışık parçacıklarından oluşan muazzam bir halkadır. Dev bir simit şeklindeki bu foton kuşağı bilimadamlarınca ilk kez 1961 yılında uydu vasıtasıyla keşfedildi.

Gerçek şu ki, Foton kuşağı dünyaya yaklaşıyor...

5- Foton ışık parçacıkları nedir?

Bir anti elektron ile bir elektronun bir anlık çarpışması iki parçacığın birbirini yok etmesine yol açar. Bu çarpışmanın sonunda ortaya çıkan kütle tamamen fotonlar ya da ışık parçacıkları olarak bilinen enerjiye dönüşür. Bu yüzyılın başlarında İngiliz Fizikçi Paul Derac her bir parçacığa karşı olarak, onun aynısı olan bir anti parçanın bulunması gerektiği kuramını ileri sürdü. (1932)

1936 yılında Nobel Ödülü'nü kazanmış olan Dr. Carl Davit Anderson bu parçacıkların ilkini, pozitif elektronu keşfetti.

1950'lerde ise anti protonlar ve anti nötronlar bilimadamlarımız tarafından keşfedildi.

Anti proton ile bir protonun çarpışmasının sonucunda ortaya çıkan bu enerji, günümüzde Foton enerjisi olarak bilinir. Gelecekte belki de bu, tüm enerji gereksinimimizin ana kaynağı olacaktır.

5- Foton kuşağı kim tarafından keşfedildi?

18. yy. başlarında İngiliz Astronomu Sir Edmond Hally tarafından keşfedildi. Dünya bu foton kuşağına girdiğinde uygarlığımız için ne anlama geldiğini bilmemiz gerekiyor. Belki yok oluşumuza ya da yeni bir çağın başlangıcına yaklaşıyoruz.

6- Foton kuşağının gelişi dünyada nasıl değişikliklere sebep olacak?

Birçok astronom, tarihçi ve çeşitli dallarda araştırmalarını sürdüren bilimadamları artık yeni bir çağa girileceğini kabul ediyorlar. Bu konuyla ilgili detaylı bilgiler ruhsal rehberler tarafından da dünyanın birçok ülkesine ayrı ayrı gelen tebliğlerde açıklanıyor.

İşte konuyla ilgili bir tebliğ...

Virginia Essene ve Sheldon Nidle'nin yazmış olduğu "Galaktik İnsan" kitabında foton kuşağının gelişi şu şekilde anlatılıyor:

Önce kör bölgeden geçilecek. Bu işlemin tamamlanması 5-6 günü alacak ve bu sürenin 3 günü tamamen karanlıkta kalınacak. Bunu takiben, kuşağın ana bölümüne girilecek ve 24 saat gündüz olacak. Gelişmeleri şöyle özetleyebiliriz...

Birinci Gün:

Kör bölgeye giriş. Tüm canlıların beden tipinin değişmesi. Hiçbir elektrikli aygıtın çalışmaması. Tam karanlık.

İkinci Gün:

Atmosfer sıkışmaya başlayacak. Kör bölgenin dünyanın yerçekimi alanı üzerine yaptığı basıncın etkisiyle insanlar şiştiğini hissedecek. Güneşin soğuması. Dünya ikliminin soğuması. (Buzul Çağı soğuğu.)

Üçüncü ve Dördüncü Günler:

Atmosferin şafak vakti gibi sönük bir ışıkla aydınlanması. Foton etkisinin başlaması. Yıldızların yeniden gökyüzünde belirmesi.

Beşinci ve Altıncı Günler:

24 saatlik gündüz devresine giriş. Kör bölgeden çıkıp ana foton kuşağına giriş. Tüm canlıların güçlenip, zindeleşmeleri. Dünya ikliminin tekrar ısınması. Telepati, Telekinezi gibi psişik yeteneklerin ortaya çıkışı.

7- Bu gelişmeler hangi yılda olacak? Bu gelişmeleri onaylayacak işaretler var mı?

Bu tarih bilimadamlarının araştırmalarına göre 2012, ruhsal boyutlardan alınan tebliğlere göre ise 2013. Bunu doğrulayacak gelişmeler ise, Dünya'nın elektriksel, manyetik ve yerçekimsel olarak değiştiğini gösteren bulgulardır.

20–30 yıldan beri dünyanın manyetik alanı derece derece azalıyor. Bilim adamları bunu bu yüzyılın sonunda kutup değişiminin meydana geleceği olarak değerlendiriyorlar. (Dünya'nın daha önceleri de kutuplarında değişiklik olduğu biliniyor.)

Kör bölgeye yaklaşırken meydana gelmesi beklenen bir başka gelişme de, atmosferdeki ve yüzeydeki basıncın artmasıdır. 1960'lardan itibaren günümüze kadar uzanan depremsel faaliyetlerin artışı bu basınç durumunu gerçekleştirmeye başlıyor. Aynı şey yanardağların faaliyetleriyle ilgili olarak da söylenebilir.

Ayrıca hava koşullarımızda geleneksel su devrelerine basınç yapan çarpıcı bir değişiklik olmuştur.

California'da, Afrika'da, Güney-Orta Hindistan'da, Şili'nin kuzey bölgelerinde görülen kuraklıklar ve okyanusların iç akıntılarının değişmeleri de bunlara örnek teşkil edebilir.

Buna ek olarak 1970'lerin başında ozon deliklerinin ortaya çıkışını da söyleyebiliriz.

İşte yaklaşan bu olay, (foton kuşağı) güneş lekesi devresini ve güneşin tüm yüzey ısılarını derinlemesine değiştirerek, güneş sistemimizi de etkileyecektir. Kör bölgeye girildiğinde ise (belirlenen tarihte) değişim ve dönüşüm süreci başlayacak, Dünya'nın elektriksel ve manyetik alanları değişip, dünyadaki fiziksel değişimlerle birlikte, 2000 yıldır dinlerin kehanetlerinde bildirilen müthiş güzel Altın Çağ başlayacaktır.

Bu konuda yazılan ve yurtdışında yayınlanan araştırma kitaplarından öğrendiğimiz kadarıyla, foton kuşağının dünyamız

üzerindeki ikinci günkü etkisi, özellikle madde üzerinde önemli değişiklikleri meydana getirecek. Atmosfer sıkışıp, basınç yaptıkça tüm maddeler bu basınç yüzünden yoğunlaşacak ve en büyük tehlike nükleer maddelerden kaynaklanacak. Çünkü hem nükleer zincirleme reaksiyon olasılığı, hem de atom çekirdeği parçalanabilen maddelerin muazzam ve öldürücü radyoaktif patlamaları ihtimali oldukça yüksektir.

Nükleer enerjinin atmosferdeki basınç sonucu sıkışması, bu patlamalara ya da nükleer zincirleme reaksiyonlarına ek olarak muazzam yangın fırtınalarına da yol açabilir. Ayrıca güneşin belirli bir süre kaybolmasının yol açtığı soğuk tüm dünyada 24 saat etkili olacaktır. Bu durum, güneşin sıcaklığının bir gün süreyle dünyaya ulaşamamasından dolayı yaşanacaktır.

Üçüncü gün foton artık bizim yeni enerji kaynağımız olacak, gezegenimizin fosil yakıta bağımlılığına son verilecek ve yeraltındaki dengeler korunmuş olacak. Konunun ekonomik yönleri de bulunduğu unutulmamalıdır. Ekonomik kaynaklarının büyük bir bölümünü petrol ürünlerinden sağlayan ülkeler bu avantajlarını da böylelikle yitireceklerdir.

Dört, beş ve altıncı günden sonra foton enerjisi bedenimizde de kullanılmaya başlayacak ve yeni bir bedensel yapıyla yeni bir çağa girilecektir. Bu foton enerjisi evlerimize ve endüstrimize de enerji sağlayacaktır.

Kısacası yeni çağda, her şey yenilenecektir...

8- Vücudumuzda çakra sistemi olduğunu birçok kitapta okudum. Çakra nedir? Kaç tanedir? Ve nerelerde bulunur?

Bu, enerji merkezlerine verilen addır. Ruhsal enerjimizin bedene giriş yaptığı noktalardır. Vücudumuzda 7 enerji merkezinden oluşan bir dizi halinde bulunur.

Omurganın dibinden başlayıp* başın ön tepe noktasına kadar uzanır ve her birisi farklı renklerde ışıma yapar. Auraları görebilen durugörü medyumları bu ışımaları rahatlıkla görebilmektedirler.

1. çakra: Kök merkezi denir. Omurganın bittiği yerdedir. O bedenin temeli ya da asıl elektriksel zeminidir. O, toprağın tipik bir radyo elektrik devresinde yaptığı şekilde bedenin elektromanyetik enerji hatlarını yerküreye bağlar. Rengi kırmızıdır.

2. çakra: Bu çakra cinsel merkezdir. Rengi turuncudur.

3. çakra: Göbek üzerinde yer alır. O, bedenin temel duygusal merkezidir. Bedenin göbek, dalak ve karaciğeri barındıran bölgesinde yer alır. Rengi sarıdır.

4. çakra: Kalp merkezidir. Kalp ve akciğer bölgesinde yer alır. Rengi yeşildir.

5. çakra: Gırtlak merkezidir. Gırtlak ve boğaz bölgesinde yer alır. Rengi mavidir.

6. çakra: Üçüncü göz ya da ajna merkezi denir. Bu merkez iki kaşın arasında yer alır. Psişik yetenekleri kullanma merkezidir. Rengi çivit mavisidir.

7. çakra: Baş üzerinin hafif arkasına doğru olan bölgede yer alır. Taç merkezi adı verilir. Rengi menekşe morudur.

Berrin Türkoğlu

Yaşanmış Esrarengiz Olaylar

Her insan sebebi açıklanamayan bir dürtüyle ölümsüzlük arayışındadır. Ölümü her şeyin sonu olarak gören materyalistlere karşı, ruhun ölümden sonra farklı bedenlerde dünyaya tekrar dönebileceğini savunanların sayısı azımsanamaz.

Berrin Türkoğlu "Yaşanmış Esrarengiz Olaylar" adlı bu kitapta, reenkarnasyon yaşadıklarını iddia edenlerin çarpıcı deneyimlerini sizlerle paylaşıyor. Titiz bir araştırmanın sonucunda derlenen bu olağanüstü hikâyelerin, ölüm ve yaşama dair tavrınızı derinden etkileyeceği kanısındayız.

www.kozmikkitaplar.com.tr

